

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT

CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul XI 1905/1906

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Berlin N. 1906

Societatea Evanghelică germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

Nr.	TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
1.	Cât valorează un suflet!	Iacov 5,20	Despre valoarea incomensurabilă a unui suflet omenesc. Merită munca de-o viață, să fie salvat un singur suflet.
2.	Cuvinte de viață de pe buze de copii muribunzi	Ioan 6,68	Cum au fost chemați la pocăință păcătoși înrăiți, prin copiii lor muribunzi.
3.	Spini în fericire - fericire în spini	Geneza 3,18 Psalmul 23,4	Adevărații copii ai lui Dumnezeu pot să savureze fericirea debordantă și pacea deplină, chiar și în dureri și încercări.
4.	Un popor însetat	Ioan 7,37	Nici onoare, nici bogăție, nici voluptate nu pot potoli setea sufletului tău.
5.	Harul te caută!	Efeseni 2,5	Despre puterea harului, care poate birui un păcătos foarte împotrivor.
6.	Calea lunecoasă	Ieremia 23,12	Numai harul poate feri pe un om de prăpastia păcatului; inima lui este capabilă de orice lucru rău.
7.	Dinamită veritabilă	Romani 1,16	Cuvântul lui Dumnezeu este o putere, care-l poate zdrobi pe om în mândria și încăpățânarea lui.
8.	Regina nopții	Iov 14,1-2	Despre efemera fericire pământească și a strălucirii omenești.
9.	Cât timp mai ai?	Iov 34,20	Cât de urgent este să fim siguri de mântuire și cât de prețioasă este moartea unui om, care se odihnește în pacea lui Dumnezeu.
10.	Întoarcere? Ce este aceasta?	Ezechiel 33,11	Întoarcerea nu este o evoluție, ci un eveniment foarte important, care intervine în viață și înnoiește totul.
11.	În rătăcire	Isaia 53,6	Despre căile rătăcite pe care omul despărțit de Dumnezeu se grăbește la pierzare și cum Dumnezeu îl cheamă pe drumul de întoarcere.
12.	Taina de a face aur	2 Corinteni 5,17	Despre taina puterii miraculoase a sângelui lui Isus, prin care păcătosul cel mai ticălos va fi îndreptățit înaintea lui Dumnezeu și va deveni un copil iubit al lui Dumnezeu, dacă se apropie crezând,

13. Nu te poți dezvinovăți	Romani 2,1	cu pocăință. Despre responsabilitatea omului, care nu se supune harului.
14. Nu te împotrivi harului!	2 Corinteni 6,1-2	Dumnezeu nu-ți cere putere, Dumnezeu cere numai voința ta; puterea ți-o va da EL.
15. Ieșirea din labirint	Matei 18,3.5	Dumnezeu are o cale pe care poate și vrea să salveze din toate greutățile, nevoile și ispitele.
16. Pierdut – salvat	Zaharia 7,13	Dumnezeu a deschis calea salvării pentru toți. Dar păcătosul îndărătnic este în stare să-și închidă singur calea.
17. Oameni care nu pot fi salvați	2 Petru 3,9	Cum este cu oamenii care-și vând mântuirea sufletului pentru lucruri fără valoare, pentru că nu prețuiesc dragostea salvatoare a lui Isus.
18. Ultima stație	Matei 22,13	Despre popasurile vieții: slujirea păcatului, robia păcatului, disperare, pierzarea veșnică.
19. Mâine – sau astăzi?	Psalmul 95,7-8	Despre amânarea întoarcerii.
20. Plata păcatului	Romani 6,23	Ce găsește pe calea lui un păcătos care disprețuiește harul.
21. Corabia infractorilor	Psalmul 14,2-3	Ce este omul în starea firească a inimii lui, înaintea lui Dumnezeu.
22. Ospiciul care arde	Proverbe 18,2	Copiii lumii în pofta lor nebună seamănă cu nebunii care nu vor să se lase salvați din casa care arde.
23. Piatra păcatului din Sofia	Matei 7,13-14	Este lucrarea harului când păcătosul își vede calea lungă a trecutului în lumina lui Dumnezeu.
24. Amăgit prin poftă	Geneza 3,13	Despre pofta ademenitoare, amăgitorul invizibil și pierzarea păcătosului înșelat.
25. Ucigașul de la început	Ioan 8,44	Cine este Satan și ce face el din oamenii care sunt sub puterea lui.
26. Există cu adevărat un Dumnezeu care ascultă rugăciunile?	Evrei 11,6	Despre credința care experimentează minunea lui Dumnezeu.

27. Ai o nădejde?	Psalmul 31,14	Ce înseamnă să nădăjduiești în Dumnezeu și cum le răspunde Dumnezeu acelor care se încred în El.
28. Când se prescrie vina ta?	Numeri 32,23	Vina păcatului nu iese din uz; numai sângele lui Isus o poate înlătura.
29. Stai liniștit și descoperă-ți capul	Ioan 19,17	Mântuitorul răstignit merită să-L omagiem.
30. Poarta deschisă	Psalmul 118, 19-20	Poarta Casei Tatălui este deschisă, îndurarea cheamă păcătoșii vinovați să se întoarcă acasă.
31. În fața procurorului	Psalmul 90,8	Imaginea înspăimântătoare a păcatului unei vieți întregi, pe care o vede omul neîmpăcat, în pragul veșniciei.
32. Zapisul rupt	Coloseni 2,13-14	Cel mai mare necaz din viața omului este vina păcatului; numai Isus o poate lua; pentru oricine care crede, zapisul este rupt.
33. Ce părere are un cancelar al regatului despre Biblie	Ioan 8,32-33	Despre înțelepciunea, mângâierea și bucuria, care, din Cuvântul lui Dumnezeu, pătrund într-o inimă credincioasă.
34. Care este locul tău de destinație?	Geneza 16,8	Gândește-te că viața ta sfârșește fie în slava lui Dumnezeu, fie în pierzarea iazului de foc.
35. De ce este capabil omul?	Ieremia 17,9-10	Nimeni nu-și poate imagina de câtă neîndurare este capabil inima uni om.
36. Dumnezeu o scoate la capăt cu vrăjmașii Lui	Psalmul 37,35-36	Zadarnic luptă omul împotriva lui Dumnezeu și a Evangheliei.
37. Cea mai aleasă familie de pe pământ.	Ioan 1,12	Cum Duhul Sfânt îi atrage pe oameni la Hristos, ca să fie introduși în calitate de copii în familia lui Dumnezeu.
38. Comoara pierdută	Ezechiel 34,16	Cum Dumnezeu caută păcătoși pierduți și îi găsește.
39. De ce-L sfidezi pe Dumnezeu?	Romani 2.4	Răbdarea lui Dumnezeu ține cu tine până când este deschisă ușa harului – nu-L provoca, mânia Lui îndreptățită

		te-ar putea lovi dintr-odată.
40. Nu contează	Proverbe 24,12	Ce înseamnă să disprețuiești chemarea harului și să neglijezi invitația lui Dumnezeu.
41. Petele soarelui	Maleahi 4,2	Lasă să ți se arate în lumina lui Dumnezeu, petele păcatului tău.
42. Întâmplare sau providența lui Dumnezeu?	Psalmul 66,5	Despre minunatele ocrotiri cu care Dumnezeu a salvat oameni de la moarte sigură, ca să se poată întoarce la El.
43. Cei uciși ai poporului nostru	Ieremia 9,1	Despre suicid.
44. Cât valorează viața ta?	1 Corinteni 6,20	Viața ta este prețuită în sângele lui Isus, iar tu ești chemat să trăiești pentru Isus.
45. Un monument al harului	1 Timotei 1,16	Despre minunile pe care le face Dumnezeu cu un om, ca să fie salvat.
46. Dumnezeu are cheia	Psalmul 145,17	Despre tainele guvernării lui Dumnezeu.
47. Ce este viața?	Ioan 1,4	Viață înseamnă să te simți iubit de Dumnezeul cel veșnic și să te odihnești la inima lui Isus.
48. Sub a cui Influență ești?	Ioan 8.34,36	Omul neîmpăcat este sub puterea lui Satan, până îl eliberează Isus și îi dă o voință eliberată.
49. Care sunt prietenii tăi?	Proverbe 17,17	Prietenii cu care petreci, îți influențează toată organizarea vieții. Caută-ți prieteni care te conduc la Isus.
50. Te pot ajuta sentimentele evlavioase?	Faptele apostolilor 16,31	Credința nu se bazează pe sentimente, ci pe ceea ce a spus și a făcut Dumnezeu.
51. De ce este în stare cerneala tipografică	Isaia 34,16	Tot ce citesc oamenii, ajută la influențarea gândurilor și deciziilor lor.
52. N-aș fi crezut!	Geneza 2,17	Satan le arată oamenilor plăcerea păcatului, dar nu și consecințele și blestemul păcatului.
53. Dacă ai fi știut!	Luca 19,42	Folosește ziua harului și meditează la ceea ce este de folos pentru pacea ta.

Nr. 1

CÂT VALOREAZĂ UN SUFLET

„Cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte.” (Iacov 5,20)

Un profesor a spus ironic: „Am despiciat deja multe cadavre omenești și le-am cercetat, dar încă n-am găsit nici un suflet.” Sărmanul om pune la socoteală numai lucrurile pe care le putea tăia cu cuțitul și pe care le putea studia cu microscopul. Lucrurile nevăzute pe care le purta el însuși în sine: conștiința sa, amintirea păcatelor de mult trecute, bucuria sa pentru lauda oamenilor, dorința și nădejdea sa în ceea ce privește sănătatea și viața lungă – toate acestea nu le-a luat în considerație. Și totuși a constatat cu siguranță în sine însuși, că gândurile nevăzute și dorințele, imaginile fanteziei sale erau realități așa de puternice, forțe care te pun astfel în mișcare, încât l-au mânat pe calea păcatului. S-a găsit vreodată într-un om dragostea, atunci când a fost tăiat, sau ura sau răzbunarea? Și totuși, acestea sunt numai puteri și forțe reale, locuind și activând în om, care îi stăpânesc viața. „Căci lucrurile care se văd, sunt vremelnice (trecătoare); pe când cele care nu se văd, sunt veșnice.” (2 Corinteni 4,8)

Dragă prietene, tu ai un suflet nemuritor, acesta **ești** tu însuși, propria ta persoană, care acum locuiește numai pentru scurt timp în trupul tău muritor. Oamenii nu văd decât statura ta, fața, privirile și mișcările tale. „Eu”-ul tău propriu-zis, pe tine însuși, cu gândurile, calculele, intențiile, nădăjduirea și iubirea ta, cine ești tu cu adevărat – numai Dumnezeu vede. Sfântul, nevăzutul, prezentul Dumnezeu „va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimi”. (1 Corinteni 4,5) Dar ascultă, Dumnezeu dorește mântuirea și **salvarea veșnică** a sufletului tău. El a deschis pentru tine, cel născut în păcat, om păcătos, o poartă spre slava veșnică. **Ai trecut prin ea?** El L-a trimis pe Isus, Domnul slavei, care S-a împovărat cu vina ta și a purtat pe cruce blestemul și pedeapsa ta, ca tu să găsești în sângele Lui spălare și împăcare, filiațiunea dumnezeiască și pacea. **Le-ai găsit?** Ai apucat cu mână smerită harul veșnic? **Este sufletul tău salvat? Da sau nu?** Un om salvat din naufragiu și adus la țărm, care a fost scos din valurile pierzării și adus în siguranță, știe precis: **sunt salvat!** El știe precis despre cei pe care i-a văzut coborând în adânc și scufundându-se: **ei sunt pierduți!** Nu este vorba despre învățături și concepte religioase; lasă-i pe alții să se certe asupra acestor lucruri! Pentru tine este vorba despre cea mai importantă întrebare: dacă sufletul tău a fost salvat pentru viața veșnică, dacă bunul tău cel mai de preț, tu însuși, „eu”-ul tău a fost ferit de îngrozitoarea, absoluta, veșnica pierzare, de moartea a doua. **Cât valorează sufletul tău? La cât îl evaluezi?**

La expoziția mondială din Chicago, o încăpere a raionului de mică industrie era asediată de dimineața devreme până seara târziu de o asemenea mulțime de oameni, încât dura ore până se putea ajunge înăuntru. Acolo era arătat un diamant mare, minunat, de o valoare aproape inestimabilă. Piatra merita, într-adevăr, văzută, dar ascultă: **un suflet de om este infinit mai valoros decât zece mii din cele mai valoroase diamante.** În acest caz nu este vorba cumva despre sufletul unui împărat sau al unu savant, ci tot atât de valoros este sufletul celui mai abject bețiv, al celei mai pângărite femei, al celui mai decăzut vagabond.

Ce câștig, când poți salva un suflet!

Doi bărbați¹ din New York au agonisit în meseria lor negustorească o mare avere. Amândoi au pornit de la zero. Unul a câștigat de-a lungul timpului cam 4 milioane de dolari (cam 17 milioane de mărci). El a fost călcat într-o seară de tramvai și astfel a murit de o moarte fulgerătoare. El n-a putut să ia cu el în veșnicie nici măcar un pfenig din câștigul lui. Totul a

¹ Povestită de Dr. Torrey

devenit fără valoare pentru el. Celălalt a câștigat cam ½ milion dolari (cam 2¹/₄ milioane de mărci). Fiind atenționat prin moartea mult iubitei și micuței sale fiice, s-a lăsat condus de Dumnezeu să-și folosească averea, timpul și puterea, la salvarea sufletelor nemuritoare ale fetelor decăzute. El nu și-a dat doar banii, el zăbovea adesea 18-20 de ore pe străzile cele mai rău famate ale orașului, pentru a căuta și a salva pe cei pierduți. Dumnezeu l-a putut folosi la salvarea sufletelor nemuritoare de la pierzare și blestem.

Lasă-te acum întrebat în lumina veșniciei: **care dintre cei doi bărbați a câștigat mai bine?** Cel care a agonisit 17 milioane și a trebuit să lase totul în urmă sau cel care a putut să-și folosească toată agoniseala, timpul și puterea, spre a salva grupuri de suflete, pe care le va revedea în veșnicie?

Aceste suflete au fost salvate **de la moarte**. Moartea este ceva groaznic. Ea a intrat în casa aceluia om și i-a răpit fiica drăgălașă. Dar moartea este mult mai îngrozitoare atunci când nu este doar moartea trupului, ci **moartea veșnică a sufletului**. Ascultă: „**Isus Hristos a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie**”. (2 Timotei 1,10) Așadar, pot fi salvate suflete nemuritoare, pentru că sunt conduse la El și este adusă în inimi vestea harului.

Ce cuvânt minunat: **salvare!** Aceasta nu vrea să spună numai: salvare de robia păcatului și blestemul păcatului în viața pământească, nu numai salvare din veșnica pierzare a iadului, ci salvarea spre recunoașterea lui Dumnezeu, spre filiațiunea dumnezeiască. Când un om Îl recunoaște pe Isus ca Salvator al lui și se lasă crezând în mâinile Lui, atunci devine copil și moștenitor al lui Dumnezeu, el va fi salvat din moartea veșnică, la slava veșnică. Despre un asemenea om, Dumnezeu spune: „**A trecut din moarte la viață**”. (Ioan 5,24)

Salvarea unui singur suflet merită munca unei vieți întregi. **Propriul tău suflet este salvat?** Este scris: „Cel înțelept câștigă suflete”. (Proverbe 11.30 textual.) Harul lui Dumnezeu te consideră vrednic de lucrul acesta. Dacă s-ar fi descoperit știința preschimbării pietrelor de pavaj obișnuite în diamante veritabile, mulți s-ar înghesui să învețe știința aceasta și să câștige din ea. Ascultă, Domnul îți spune care este mijlocul pentru a ridica de pe străzile vieții, pietrele pătate ale sufletelor pierdute, care trebuie să strălucească în veșnicie: condu suflete omenești la Hristos!

Este scris: „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci”. (Daniel 12,3) O, înțelege ce înseamnă a salva suflete pentru slava lui Dumnezeu – aceasta este o lucrare care aduce strălucire veșnică. Cu ce te alegi din lauda sau admirația oamenilor? Dacă reușești să ajungi sus ca soldat sau în comerț, în politică, în societate, aceasta este o stăpânire trecătoare. Dr. Torrey povestește despre un student care în apropiere de Chicago, în lacul Michigan, pe vreme rece a înotat de zece ori la o corabie naufragiată, după ce și-a înfășurat în jurul șoldurilor o funie, pentru a salva de fiecare dată o viață omenească. Epuizat de tot, a mers apoi la focul pe care prietenii lui îl aprinseseră pe plajă. A stat acolo dârdâind din dinți, vânăt, înghețat și a căutat să aducă puțină căldură în mădulele lui amorțite. Iar când apoi a mai văzut bărbați și femei luptându-se cu valurile, nu s-a lăsat reținut și a mai salvat încă șapte oameni, în timp ce el își risca cu bucurie, de fiecare dată din nou, viața. A căzut într-o febră arzătoare, dar în delirul lui nu vorbea despre cei 17 salvați, ci despre cei mulți care s-au scufundat și se văita cu glas tare: de-aș fi salvat măcar încă unul!

Mișcă acest lucru inima ta? De jur-împrejurul nostru se pierd suflete omenești, se duc într-o veșnicie întunecată, îngrozitoare, fără Hristos, fără nădejde. Nu vrei să faci nimic, dacă tu ești salvat, pentru a-i salva pe alții? O, folosește-ți și ultimul pic de putere pentru aceasta și gândește-te că este vorba despre pietre prețioase pentru cununa Mântuitorului tău, de plata durerilor Sale, de prada biruinței Sale!

Nr. 2

CUVINTE DE VIAȚĂ DE PE BUZE DE COPII MURIBUNZI

„Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.” (Ioan 6,68)

Este ceva înduioșător când un copil de 6 sau de 10 ani își ia rămas-bun de la părinții și frații lui, cu mărturia clară a veșnicei sale salvări, pentru a merge la Domnul. Recent s-a întâmplat lucrul acesta chiar cu un scump băiat de trei ani, că a plecat dincolo cântând spre lauda Domnului său. Ar trebui să credem că părinții unor asemenea copii ar trebui să fie copleșiți de aceste mărturii ale credinței. Dar experiența ne învață că de multe ori părinții unor astfel de copii, după scurt timp se întorc pe cărările obișnuite ale vieții lor lumești și păcătoase. Este nevoie și în asemenea cazuri înduioșătoare de harul deosebit al lui Dumnezeu, pentru a zdrobi în căință inima părinților neîntorși la Dumnezeu.

Domnul N. era un bărbat foarte capabil; multe i-au reușit în viață și i-ar fi reușit și mai multe, dacă prin viața lui desfrânată nu s-ar fi lipsit de binecuvântare pe sine și familia lui. El a fost un soț adulter, unul care înjura, batjocoritor, băutor - și totuși, acest om a fost odinioară așa prins de harul lui Dumnezeu, încât a mers în birturile orașului, pentru a mărturisi birtașilor și clienților din birturi, în fața cărora până atunci jucase un rol ca desfrânat, că Isus este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul păcătoșilor, Judecătorul mulțimii. Dar vai, aceste mărturii le-a călcat în picioare însuși domnul N.; curând s-a scufundat înapoi, într-un păcat și mai adânc. Pe atunci, mulți credincioși l-au privit pe acest bărbat apostat, ca pe un pierdut fără nădejde. Lăudat fie Dumnezeu, că despre Isus scrie: „Te-ai suit pe înălțime, ai luat robia roabă, ai primit daruri în om, chiar și pe cei răzvrățiți, pentru ca Domnul Dumnezeu să aibă o locuință.” (Psalmul 68,18 [17] textual.) Acest cuvânt al minunatului har a fost împlinit și cu N., pe adâncile și serioasele căi ale lui Dumnezeu. Și în inima acestuia trebuia Isus să mai aibă o locuință, în care putea să intre ca prinț al păcii.

Întâi, N. a avut parte să vadă cum credincioasa lui soție s-a prăbușit sub necazul pe care bărbatul ei adulter, desfrânat i-l făcea fără încetare. Dar boala lungă și moartea ei n-au topit inima dură a bărbatului. Și fiul lui cel mai tânăr cunoștea căile rele ale tatălui său și multele lacrimi care s-au vărsat în jurul lui. Cu toate acestea își iubea tatăl. Acest fiu s-a îmbolnăvit; când a simțit moartea apropiindu-se, l-a rugat pe tatăl lui să-l ia pe genunchi. Băiatul muribund și-a culcat capul pe pieptul aspru al tatălui și a zis: „Tată, mă duc la Domnul; o, dar întoarce-te de pe căile tale rele, altfel nu te voi revedea la Mântuitorul și aceasta ar fi așa de îngrozitor!” Cuvintele blânde au căzut pe conștiința împietrită ca lovituri puternice de măciucă. N. a răspuns: „Fii liniștit, fiule, cu siguranță mă vei regăsi la Domnul.”

Poate n-au îndrăznit nici frații muribundului, nici chiar tatăl să spere, că aceasta avea să se petreacă într-adevăr. Domnul a fost Cel care prin copilul muribund a spus cuvintele vieții veșnice către sărmanul tată încătușat în păcate. Copilul iubit a adormit, pentru a merge sus, în Paradisul lui Dumnezeu, unde nu va mai fi nici o suferință și nici un strigăt, unde Dumnezeu va șterge ultima lacrimă, unde păcatul nu mai tulbură fericirea oamenilor.

La început părea că nici această lovitură n-ar fi fost în stare să-l aducă pe tată înapoi de pe drumul pierzării. Dar nu mult după aceea s-a îmbolnăvit el însuși de o boală de plămâni, care l-a condus repede pe omul puternic în întâmpinarea morții. Atunci, pe patul de boală, Dumnezeu trebuie să fi vorbit minunat cu el, căci înainte ca ultima putere să-i fi fost mistuită, i-a chemat pe credincioșii din localitatea lui, la patul lui. El și-a recunoscut păcatele în fața a multor martori; apoi a venit de pe buzele lui un șuvoi de laudă și mulțumire pentru harul care s-a îndurat de el. A fost o mărturie clară despre deplina iertare pe care a găsit-o prin sângele lui Isus. Cu astfel de mărturie a plecat în veșnicie acest păcătos încărcat de vină – o, har demn de adorație! - ca un copil împăcat al lui Dumnezeu.

„Nu, așa ceva nu este pentru cineva de teapa mea. Pădurarii nu pot fi creștini, viața noastră nu este potrivită pentru cântarea Psalmilor și ore de rugăciune. Dacă un pădurar n-ar putea să înjure, să se certe și să bată, atunci curând n-ar mai fi nici un iepure și nici un fazan pe proprietatea noastră. Braconierii ar căra totul acasă, iar dacă oamenii nu iau fazanii, atunci precis ar face-o vulpile. Nu, Nu, este absolut cu neputință ca pădurarii să devină sfinți.” Cu acest discurs lung a răspuns marele pădurar, spaima braconierilor și prietenul birtului, devotatului și iubitorului martor al lui Isus, care l-a chemat la Domnul. Acest pădurar avea la dispoziție o rezervă inepuizabilă a celor mai cumplite înjurături; când venea cherchelit acasă, propria lui soție nu se temea mai puțin de el decât de braconieri. Lunga dovadă a pădurarului, din care cauză oameni de meseria lui nu pot deveni ucenici ai lui Isus, nu l-a intimidat pe credinciosul mesager al Evangheliei. El i-a adus aminte acum de ultima convorbire pe care o avusese cu fiica lui de doisprezece ani.

Trecuseră deja doi ani de când copilul drăgălaș fusese așezat în mormânt. Părinții au făcut atunci totul ca să susțină această floare ofilită. A fost zadarnic. Acest copil drag îi aparținea Mântuitorului și știa că merge în slava lui Dumnezeu. Pe patul de moarte ea i-a spus tatălui că merge în cer și că tatăl să vrea să-și dăruiească inima Domnului Isus, ca ea să-l regăsească acolo, la Domnul. Acum, când omului i s-a adus aminte așa pe neașteptate de fiica lui, ochii lui s-au umplut de lacrimi. Imaginile trecutului au alunecat prin fața ochilor minții sale. Oare nu i-a luat atunci mâna așa de afectuos copilul lui muribund? Ea l-a rugat așa de insistent să renunțe la băutura și la toate păcatele lui și să fie bun și prietenos cu mama. **Nu i-a promis el fiicei lui care se stingea, că-l va regăsi acolo sus?** În timp ce toate acestea se perindau prin amintirea pădurarului, a auzit asigurarea că Domnul care-l chema avea mai multă putere să-i ocrotească iepurii și fazanii și să-l binecuvânteze în slujba lui de pădurar, decât ar putea el cu toate strădaniile lui. „În orice caz, trebuie să vă spun”, așa a încheiat credinciosul martor, „dacă nu vă predați Domnului, atunci nu există pentru dumneavoastră nici o nădejde de a vă revedea fiica. Căci ea este cu siguranță în brațele Domnului, pe când dumneavoastră veți fi dincolo de marea prăpastie, despărțit pentru totdeauna de Domnul, în acel abis îngrozitor, unde vor fi pe veci bețivii și cei care înjură și toți oamenii nesalvați, cu diavolul și îngerii lui. Dar Hristos vă iubește, acceptați-I mântuirea; El este pregătit să vă salveze acum.”

Sfârșitul convorbirii a fost acela, că pădurarul l-a rugat pe slujitorul lui Isus, să vină cu el în casa lui; acolo, bărbatul mândru s-a prăbușit într-o profundă recunoaștere a păcatelor sale înaintea lui Dumnezeu și a apucat crezând cuvântul: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53,5)

Pe același loc pe care stătuse patul copilului muribund, tatăl a îngenuncheat pentru a lăuda harul care l-a salvat.

Dragă prietene, lasă și inima ta copleșită de chemarea lui Isus! **Și tu ai nevoie de un Mântuitor, care să-ți răscumpere viața de sub blestemul vinei și din lanțurile păcatului.** Evanghelia harului este pentru tine, îți este mai trebuincioasă și mai indispensabilă decât pâinea și somnul, decât banii și averea. Lasă cuvintele acelor copii muribunzi și lasă cuvintele veșnice ale Mântuitorului viu să stăpânească peste toată mândria și îndărătnicia inimii tale! Unde vrei să mergi în această lumea sărmană și rea, decât la Isus? El are cuvintele vieții veșnice și pentru tine.

Nr. 3

SPINI ÎN FERICIRE – FERICIRE ÎN SPINI

„Spini și măracini să-ți dea” (pământul). (Geneza 3,18)

„Nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine.” (Psalmul 23,4)

Mare bucurie, un fiu s-a născut în casa bogată! Nimic n-a fost pierdut din vedere în ceea ce privește îngrijirea și educația lui. Numai un lucru lipsea: să fie condus la Isus; căci pe EL, Salvatorul, Mântuitorul, nici părinții nu-L cunoșteau. El a crescut; a intrat în viață; deja ca flăcău târât în adâncul viciului, găsea destui tovarăși de păcat, care-l ajutau să-și cheltuiască veniturile bogate. A fost exact ca în pilda cu fiul risipitor: a devorat darurile bogate ale tatălui său cu curvele, jucătorii și cheflirii. A plecat în străinătate pentru a fi cât mai departe de tată și mamă, iar aceștia, după multe strădanii zadarnice, sfaturi și rugăminți, s-au lipsit de fiul pierdut. Recent, când un creștin a vorbit cu acești părinții despre fiul lor, tatăl a spus cu o figură serioasă: „Nu mai este nici o nădejde! – Este pierdut!” Din ochii mamei au țâșnit lacrimi peste durerea vieții ei, dar și ea a fost de acord: „Nu mai este nici o nădejde!”

Credința, care caută adăpost în harul lui Dumnezeu, rugându-se, ar mai fi avut o nădejde – dar acești părinți n-au vrut să vină la Isus. Ce spini în fericirea bogăției și a luciului exterior!” Acestea sunt dureri care-și pun amprenta pe o viață până la sfârșit. Există diferite operații dureroase, în care bisturiul medicului taie adânc, - dar este mult mai dureros când fiul taie în bucăți inima părinților lui. Cu siguranță, fiii care înfig spini în viața părinților lor, în loc de flori ale bucuriei, se pun singuri sub blestem, cu excepția faptului că asemenea oameni se întorc cu căință la Dumnezeu, găsind spălare în sângele lui Isus și mântuindu-și viața prin puterea harului. Câți părinți, care n-au dat copiilor lor castele și comori, în schimb le-au dat în viață un șuvoi de strădanie, dragoste și grijă, n-au găsit asemenea spini amari! Egoismul și nerecunoștința copiilor lor, le-a rănit inimile devotate.

Dumnezeu a spus odinioară părinților neamului omenesc, în ziua căderii în păcat: „Blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și măracini să-ți dea.” (Geneza 3,17-18) De acest cuvânt al lui Dumnezeu nu poate fugi și nu-l poate evita nimeni. El găsește spini și măracinii, fie că stă pe tronul împărătesc, fie că stă în coliba sărăciei. Împăratul Friedrich Wilhelm al IV-lea a spus odată: „Căile împăraților sunt bogate în lacrimi și merită lacrimi.” El însuși a avut parte din belșug, mai târziu, de adevărul adânc al acestor cuvinte. El a vărsat multe lacrimi și vigoarea lui s-a frânt timpuriu, când a trebuit să afle în zile de răscoală și revoltă, ce repede se clatină inimile oamenilor pe care i-am iubit și în care am avut încredere. El, desigur, întrucât era un creștin, a luat spini smerit din mâna Dumnezeului său și a avut parte de adevărul cuvântului: „Este adevărat că orice pedeapsă (sau necaz) deocamdată pare o pricină de întristare și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii.” (Evrei 12,11)

Noi vedem viața semenilor noștri numai din exterior, iar aparențele înșeală. Aproape toți cred că: bogăția, puterea, onoarea, bunăstarea și sănătatea reprezintă fericirea. Dacă vrei să știi adevărul, întreabă-i pe oamenii care au avut și s-au bucurat de toate acestea, dacă au găsit fericirea sau dacă totuși nu cumva ogorul a fost plin de spini și măracini. Toți cei care-și caută fericirea pe înălțimile și în poleiala acestui pământ, fără toiagul credinței și fără siguranța harului veșnic, care este în Isus, găsesc spini, adică: dezamăgiri, dureri, amărăciuni. Cu ocazia unei vizite în Friedrichsruh, un musafir a spus prințului Bismarck: „Alteța Voastră sunteți totuși un bărbat fericit” – „Fericit” a răspuns prințul gânditor. „Ce înțelegeți prin fericit? – Rar am fost un bărbat fericit. Dacă adun rarele mele minute de fericire adevărată, n-o să rezulte mai mult de 24 de ore în total.” Ce mărturisire uimitoare!

Nu numai caracterul trecător și fragilitatea bunurilor pământești sunt cele care aduc spini în fericirea aparentă – propriul păcat și experiența egoismului, păcatul și neliniștea altora, sunt cele

care rănesc inima așa de adânc. Păcatul aduce suferința și jalea în inimi și case despre care lumea gândește că acolo locuiește fericirea fără spini. Dar la aceasta se mai adaugă și altceva: nimic pământesc nu poate potoli dorul inimii omenești. Inima ta nu poate fi umplută cu lucruri trecătoare – dacă ai câștiga toată lumea, toate comorile, toată puterea, toată onoarea, toată plăcerea – ar rămâne „un loc gol”, dorul de **ceva** care-ți lipsește. Iar acest „ceva” este o Persoană sfântă, este Dumnezeu, **este Isus, Prințul păcii**. El singur aduce inimii omenești **fericirea fără spini**, da, fericirea în mijlocul spinilor. Mulți, foarte mulți au întrebat: „Nu există pe pământul aceste o împrejurare a vieții, în care curata rouă cerească a păcii și a bucuriei să învieze inima însetată a omului? Nu există pe ogorul acesta, cu spinii și mărăcinii lui, nimic care să umple într-adevăr inima cu bucurie debordantă?” Lăudat fie Dumnezeu! Trebuie să auzi un „Da!” puternic, un „Totuși!” limpede. Sub crucea de la Golgota se găsește această fericire, cea desăvârșită, cea adevărată, cea de neclintit. Isus a venit din ceruri, Domnul slavei. Păcatul tău, viclenia inimii tale l-a împletit cununa de spini, l-a apăsător pe capul Lui sfânt, fără vină. Păcatul tău a împins cuiele crucii prin mâinile și picioarele Lui sfinte. Da, mai mult decât atât, vina ta l-a adus pe marele Împăciuitor pe altarul de jertfă al crucii, sub **judecata** lui Dumnezeu. El a vrut să ia din viața ta blestemul și amărăciunea, toți spinii, toată suferința pe care păcatul le-a pricinuit în viața ta. Toată vina, toată povara, tot blestemul l-a luat Isus asupra Lui, întrucât dragostea l-a condus în jos. El a împăcat pe orice păcătos care s-a pocăit cu Dumnezeu, l-a făcut un copil iubit al Tatălui veșnic.

Aceasta este mărturia copiilor lui Dumnezeu: când am căzut în praf înaintea Lui, crezând, mâinile îndurării Lui m-au ridicat. Din rănilor Lui de moarte au țâșnit pentru mine viața și pacea. Atunci spinii și mărăcinii s-au preschimbat în izvoare de binecuvântare, în dovezi de dragoste din mâna Tatălui. Ce a părut greu și amar, a fost o cale a păcii și a binecuvântării. În spinii acestei vieți, **din** spinii vinei mele am găsit fericirea la inima Prietenului meu veșnic credincios. Cunoști frumoasa cântare: „**O, de-aș avea eu limbi o mie!**”? Este compusă de un copil al lui Dumnezeu (Johannes Mentzer 1658-1734), căruia i-a înflorit fericirea în mijlocul spinilor. Într-o seară de vară stătea lângă casa lui care ardea, din care flăcările arzând cu vâlvătaie se încolăceau în sus. Nimic din bunurile lui n-au putut fi salvate; el stătea în fața mormântului întregii lui avuții. Dar în inima lui era mângâiat și fericit. Domnul și Mântuitorul lui îi rămăsese. Așezându-se pe o grindă căzută jos, a compus această cântare minunată. „O, de-ar fi-n orice puls o mulțumire / Și-n orice răsufare o cântare!” Biruința credinței, creștinismul adevărat se vede abia atunci când un copil al lui Dumnezeu laudă dragostea lui Dumnezeu cu o inimă în culmea fericirii: în încercare, în suferință, în dezamăgire și în amărăciune.

De patru ani zace o creștină pe patul de suferință; o boală grea a nervilor îi cauzează dureri neîntrerupte, orice zgomot o chinuiește. Cu toate acestea radiază de fericire, încât a compus versurile:

Doctor pentru trup și suflet,
Tăria mea, puterea mea,
Cel ce-mi șterge vina și greșeala,
Creator ce-mi dă o nouă viață,
Mângâiere-n orice întristare,
Compas pe a vieții mare,
Rază vie-n întuneric mare,
În luptă scut și apărare.

Umbră în zăduful zilei,
Pătură în gerul nopții,
Lumină când mă aflu-n beznă,
Sălaș, când și-arată vremea colții,

Refugiu unde sunt salvat,
Stâncă pe care stă credința mea,
Cel ce toate grijile îmi poartă,
Ocrotire sigură și pază.

Prezența Domnului și raza dragostei Lui sunt în stare să facă inima unui om să se bucure și să mulțumească, acolo unde copiii lumii trebuie să plângă și să se jelească. Ce dovadă a realității harului și a păcii! Ce vrei să găsești: o fericire în care sunt numai spini sau o fericire care în mijlocul tuturor spinilor îți face inima nespus de fericită? **Vino la Mântuitorull!**

Nr. 4

UN POPOR ÎNSETAT

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea!” (Ioan 7,37)

În 11 august 1904 a avut loc lupta de la Waterberg, din Africa de Sud-Vest. Acolo s-a strâns laolaltă toată populația Herero, cu femeile, copiii, turmele și carele cu boi, pentru a aștepta lupta decisivă. Când sub focul artileriei germane masele de oameni au început să fugă spre sud-est, direcția în care se îndreptau ducea în temutul „Câmp de nisip”, regiunea Omaheke, un ținut întins, unde pe o distanță de 30-40 de mile germane nu se găsește apă. Această regiune este cunoscută și temută ca „Ținutul setei”; în modul de exprimare din Africa de Sud-Vest, zilele în care se cercetează sau se străbate Omaheke, se numesc „zilele setei”. Când mulțimea de Herero, în goana lor a intrat în Omaheke, ultima apă din băltoacele rare era aproape consumată și ultima iarbă era păscută. Mult timp nu s-a știut unde a rămas grosul populației Herero. S-a presupus că cea mai mare parte a scăpat prin Omaheke, în ținut britanic. De atunci a trecut sezonul ploilor și un rond de patrulare călare de douăsprezece zile a unui ofițer² cutezător, a dat lămuriri despre soarta îngrozitoare a mulțimii fugare a populației Herero.

Pe o distanță lungă de aproximativ 150 km (20 de mile germane), pe care această patrulă a cercetat-o, s-a găsit o potecă bătătorită, un drum pe care au apucat grupuri mari de Herero fugari, în august 1904. Mii de animale căzute, un număr foarte mare de schelete de oameni și de cai se decolorau la soare și indicau cu limpezime îngrozitoare, că acest convoi al morții a mers pe acest drum. În mod deosebit în locurile cu tufişuri mai dese lângă drum, unde animalele au căutat adăpost de razele soarelui, zăceau cadavrele cu sutele, înghesuite unele lângă altele și unele peste altele. În multe locuri, oamenii care luptau cu moartea prin însetare, au scormonit cu mână febrilă gropi adânci de 15-20 de metri pentru a găsi apă. – Zadarnic! Oameni și animale au fost lăsați în voia morții. Ce imagine, să vezi acești oameni fără nădejde, în chinul setei, încinși, cu ochii bulbucăți, cum sapă și sapă în acest pustiu de nisip, până la o adâncime de 20 de metri; aceasta este înălțimea unei case cu patru etaje. Început fără nădejde! În acest câmp de nisip locuiește moartea. Un popor împins la revoltă prin înșelători, care, însetând, caută apă în pustiu, iar apoi, disperând fără nădejde, moare de sete – **nu este aceasta imaginea omenirii**, care, înșelată de satan, marele ispititor, în răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu în pustiu deșertăciunii, vrea să scape de judecată și totuși nu poate să scape?

Prietene, viața aceasta pământească este pentru sufletul tău nemuritor un „ținut al setei”, un „câmp de nisip”, în care vei pieri dacă nu vei găsi apa vieții veșnice, nădejdea din izvoarele cerești, puterea care vine de sus.

² Locotenent-major contele Schweinitz. Cele povestite aici se bazează pe un raport oficial.

Câți oameni îndrăzneți, tari, de caracter, au luptat, au năzuit, și-au pus viața în joc, ultima lor putere, ca să caute apă în acest mare câmp de nisip al pământului! Nicio nădejde, sufletul lor a suferit de sete. Când Agar împreună cu Ismael al ei rățăceau prin pustie și apa din burduful pe care îl luase cu ea s-a terminat, a simțit moartea apropiindu-se. Ea și-a culcat copilul iubit sub un tufiș, s-a așezat în fața lui la o distanță de o aruncătură de arc, ca să nu fie nevoită să vadă moartea copilului. Ea și-a ridicat glasul și a plâns. Și băiatul muribund a vorbit cu Dumnezeu. Atunci Dumnezeu salvator a deschis ochii Agarei, ea a văzut un izvor de apă pe care mai înainte nu-l văzuse și i-a dat băiatului să bea.

Astfel vrea Dumnezeu, prietene, să-ți arate în pustia acestei lumi unde nu este nimic, un izvor pe care până acum nu l-ai văzut, pentru a-ți întreține sufletul care se uscă. Despre toate lucrurile pământești, despre care gândeai sau gândești că ai putea să-ți bizui viața pe ele, vei afla că este nisip uscat, o pustie fără izvoare. Câștig și bogăție, prestigiu și onoare, forța tinereții și prietenia oamenilor, cunoștința și glorie de artist, clinchet de pahare și plăcerea simțurilor – spune-le cum vrei, dacă n-ai apa vieții veșnice, pământul este pentru tine un mare câmp de nisip, iar viața ta devine un convoi al morții prin „ținutul setei”. Ce spune Domnul despre lucrurile pământești? „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricui bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă, apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.” (Ioan 4,13-14)

O, lasă să-ți se arate fântâna lui Dumnezeu, apa vieții veșnice pentru sufletul tău însetat! **Vino la izvorul harului!** Cât de mulți oameni rățăcesc pe marele câmp de nisip disperăți, descurajați, fără nădejde! Ah, toți sunt pe cărările morții. Dragostea lui Dumnezeu le strigă: „De ce vreți să muriți, voi, cei din casa lui Israel? Întoarceți-vă și veți trăi.” (Compară cu Ezechiel 33,1) Harul îi cheamă, harul îi caută. Dumnezeu lasă să li se spună oamenilor care simt amărăciunea nenorocirii lor, a deznădejdii lor, această veste a harului: „Iată, îi voi aduce sănătate și îi voi vindeca și le voi descoperi un belșug de pace și adevăr.” (Ieremia 33,6 textual) Și totuși, oricât de limpede ar fi vorbit harul lui Dumnezeu, oricât de plin de dragoste ar fi căutat Domnul, oricât de devotat ar fi alergat după cei duși în rătăcire sau după cei care se prăpădeau, **dacă ei nu-și deschid inima pentru har, vor muri disperând pe câmpul de nisip.** Să dăm un exemplu.

Domnișoara I. G. din St., o iudaică orfană, era singură pe lume și era angajată într-o prăvălie. Ea trăia departe de Dumnezeu, căuta lumea și plăcerea ei. Foarte curând a găsit pe unul dintre acei bărbați care s-a prefăcut că o iubește, poate i-a promis și căsătoria, dar în loc de aceasta i-a furat inocența și cinstea și apoi a părăsit-o când urmările amenințau să devină publice. **Dar Dumnezeu** o căuta. Dumnezeu a condus-o într-o adunare unde se propovăduiau: îndurare, iertare, viață nouă prin sângele lui Isus, ajutor și salvare prin mâna de Tată a lui Dumnezeu. Era puțin înainte de Paștele din 1905. Ea a venit seara târziu acasă. Când a vrut să descuie ușa casei, n-a reușit imediat. În nerăbdarea ei a luat în deșert Numele lui Dumnezeu, așa cum foarte mulți oameni scapă un „Of, Doamne” sau „Dumnezeule”. Doi bărbați credincioși care tocmai treceau pe acolo și au auzit aceasta, i s-au adresat prietenos, pentru a-i atrage atenția asupra acestui păcat. Ei i-au vorbit despre blestemul păcatului, din care te poate salva numai sângele lui Isus. Ea a răspuns că este nefericită, că tocmai a auzit despre Isus și că ea caută pace și îndurare. După o scurtă mărturie despre dragostea lui Dumnezeu, bărbații i-au promis că vor purta de grijă ca ea să-L găsească pe Isus. Deja a doua zi, la amiază, domnișoara I. G. a primit o revistă cu titlul „Neiubit de nimeni!” („Mărturii” Nr. 7, anul IX). Acolo se povestea despre un om disperat, care se simțea părăsit de toți cei care l-au iubit și care acum era chemat la Isus, la Salvatorul, la Acela care este veșnic credincios, care este dragostea. Această revistă se potrivea așa de exact cu împrejurările și cu starea inimii domnișoarei I. G., încât numai Dumnezeu a putut s-o aleagă așa. Ea a primit și o Biblie și a fost îndemnată să citească rugându-se Cuvântul lui Dumnezeu și să se predea crezând în mâinile lui Isus. În aceste zile ea a scris o scrisoare care dovedea că ea a înțeles foarte bine că Dumnezeu nevăzut, de care ea nu s-a interesat, a pornit s-o caute. Dar în loc s-o rupă cu păcatul și cu păcătosul, ea își lega dorințele și speranțele de bărbatul infidel, care

între timp ocupase un post în Pf. Ea a plecat acolo în zilele de Paști. A avut loc o ultimă întâlnire, dar inima lui nu s-a înduplecat. Ea s-a întors disperată la St., a luat otravă și a plecat în veșnicie în chinuri groaznice. Ce are acest bărbat tânăr pe conștiință, vom afla în veșnicie. Aici vrem să dovedim numai aceasta, cum Dumnezeu în dragostea Lui căutătoare a pornit să salveze această viață pierdută, stricată. Ce înlănțuiri necesare deosebite, ce prevedere oportună exactă a lui Dumnezeu, pentru a întâlni acest suflet! Într-adevăr este adevărat: „**Dar Dumnezeu este bogat în îndurare!**” Dar dacă inima omului nu se lasă dezlegată din lanțurile păcatului și a încrederii în oameni, atunci Satan va prăznuî un triumf.

Nr. 5

HARUL TE CAUTĂ

„Prin har sunteți mântuiți” (textual: salvați) (Efeseni 2,5)

Dacă în urmă cu 20 de ani am fi spus domnului D.T., care acum este un devotat tată de familie și un adevărat mărturisitor al lui Isus: „**Asupra vieții dumneavoastră acționează harul**”, el ar fi replicat cu un zâmbet pe jumătate ironic, pe jumătate disperat: „Domnul meu, vă înșelați! Sunt foarte departe de Dumnezeu, legat cu lanțurile păcatelor, lăuntric nefericit, distrus, fără nădejde.” Da, așa era. Și totuși, harul **acționa** asupra acestei vieți distruse, stricate. Poate că la citirea acestei reviste gândești: „Și viața mea este distrusă. Câte căi distruse, de câte ori mi-am adormit conștiința pentru a face ceea ce știam că este rău! Câtă nerecunoștință față de Dumnezeu, câtă năpastă, strădanii ratate, juruințe încălcate! Câte intenții bune pentru ca după toate hotărârile, să fac iar și iar aceleași vechi păcate! Fii convins că aceasta este povestea vieții lăuntrice a multor oameni, dar ea nu poate fi observată la ei din exterior. De câte ori o asemenea inimă neliniștită nu este adormită cu plăcerea sau cu entuziasmul clipei – dar mai târziu vine din nou conștientizarea groaznică și întunecată că drumul a luat-o la vale – unde va sfârși el? Ah! Această trezire îngrozitoare după săvârșirea păcatului, acest gând surd persistent în conștientizarea evenimentului irevocabil!

Când Adam și Eva au săvârșit păcatul înșelați de plăcere, Satan, ispititorul, i-a lăsat singuri cu conștientizarea vinei lor. Totul părea pierdut, inocența și Paradisul erau pierdute prin nechibzuință, ei erau sortiți morții. „**Însă** Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre” – da, ce a făcut Dumnezeu? A pornit să-l caute pe păcătosul pierdut, rătăcit. De aceea se spune despre fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu, care a ajuns să aibă pace prin sângele lui Isus: „Prin har sunteți mântuiți” (compară cu Efeseni 2,4-5).

O, minunat „**însă**”, care pune harul în față: păcatului, nerecunoștinței, slăbiciunii, îndărătniciei, cruzimii, necurăției vinovatului și pierdutului păcătos! O, luminează cerească, luminând în adâncul adâncurilor mizeriei omenești, în cea mai întunecată noapte a păcatului! Prietene, această lumină strălucește și pentru tine, ascultă ce spune Scriptura: „Dar unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult.” (Romani 5,20)

Permite să îți se povestească ceva din viața domnului D. T. El a avut parte încă din cea mai timpurie copilărie de puterea salvatoare a lui Dumnezeu, prin aceea că a fost salvat de mai multe ori, în mod foarte miraculos, din primejdia înecului. Cu toate că a fost mereu zburdalnic și nestăpânit, un băiat adevărat, care voia să îndrăznească și să poată totul, totuși s-a temut de Dumnezeu în copilărie. Evlavioasa lui mamă i-a prezentat permanent sfințenia și dreptatea pedepsitoare a lui Dumnezeu. El însuși citea mult Biblia pe vremea când era un băiețandru. Dar când la 14 ani a părăsit casa părintească pentru a merge la ucenicie, i-a întors imediat spatele lui

Dumnezeu. Astfel a ajuns devreme la păcate și vicii. Viața de crâșmă l-a ruinat. După perioada de ucenicie a mers la Hamburg, la muncă, unde curând a petrecut nopți întregi într-un anturaj ușuratic. De la Hamburg a plecat la Berlin. Acolo, într-o dimineață devreme, pe la ora trei, a venit beat acasă și a căzut de pe treapta cea mai de sus până în holul casei. A fost găsit cu opt răni la cap, cu hainele pline de sânge. Dumnezeu n-a vrut moartea acestui păcătos. El s-a însănătoșit și de la Berlin a pornit în peregrinare. Nicăieri n-a putut să reziste la locul de muncă, pe care-l găsea ici și acolo. A plecat în Olanda și a devenit marinar pe o corabie. Iar a fost viața lui salvată într-o zi când a căzut în mare, numai datorită îndrăznelii unui cârmaci, printr-o minune a lui Dumnezeu. Curând s-a săturat de viața de pe mare: s-a întors în Germania, a călătorit până în Elveția și iar înapoi. În sfârșit, a devenit șef de atelier într-o fabrică din Barmen. Aici au fost luate din nou hotărâri bune, ca adesea în anii precedenți. Dar fiecărui început de felul acesta i-a urmat o cădere cu atât mai adâncă, astfel că într-o duminică seară, pe când era în drum spre casă, din nou beat și totuși nefericit, pe o pasarelă de cale ferată s-a luptat cu hotărârea de a pune capăt vieții sale ratate și nefericite, printr-o săritură pe șine. Deja se apropia trenul rapid, în sufletul lui el se vedea deja așezat în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu ca păcătos pierdut, când și-a mai întors o dată fața spre cer și a strigat cu voce tare: ‚O, Dumnezeule, dacă vrei să mă judeci după ceea ce merit, cum îmi va merge? Isuse, Tu, Mântuitorul păcătoșilor, oare Tu nu mă poți salva? În clipa aceea, din spate i s-au pus două mâini pe umeri; s-a întors și iată că stătea în fața unui domn înalt, care-l privea serios, dar și prietenos. ‚Tinere, nu trebuie să bei atât. ‚Stimate domn, aceasta mi-am spus-o și eu de o mie de ori, dar **n-am putere** s-o las. ‚Da, bine ați spus, nu aveți putere. Dar n-ați vrea să fiți eliberat? O, cât aș vrea! ‚Atunci trebuie să veniți la Isus, în rugăciune, și trebuie să căutați **iertarea** păcatelor dumnezevoastră. Când veți avea iertarea păcatelor dumnezevoastră, veți primi **și puterea** de a vă împotrivi acestui păcat. ‚D. T. l-a privit mirat și i-a zis: ‚Ce spuneți? Să caut iertarea păcatelor? Poate un om încă pe acest pământ, să afle cu adevărat că are iertarea păcatelor? ‚Bineînțeles, dragă prietene; lucrul acesta pot să-l spun despre mine și aș putea să vă aduc cu ușurință o sută de oameni, care pot spune aceasta despre ei. Trebuie să aveți parte de acest lucru, iar dacă nu aveți, veți fi pierdut pe veci.

Aici a fost ceasul schimbării acestei vieți. Cu toate că au mai urmat săptămâni de luptă și chin lăuntric, totuși s-a apropiat ceasul salvării. D. T. însuși povestește: ‚Încă îmi amintesc bine cum în seara zilei de 7 noiembrie 1887 m-am târât pe scări în sus ca să merg în camera mea, cu nevoia adâncă de pace. Ce îngrozitor era sentimentul păcatului! Cum mă chinuia conștiința trezită! Dar tot așa de mare era și dorința de salvare. Am simțit nevoia de a îngenunchea. Niciodată în viața mea nu căzusem în genunchi înaintea lui Dumnezeu. Ah, mi-am zis, ce îngenunchiere? **Inima** ta tare trebuie să fie plecată. M-am băgat în pat. Inima mea părea a fi strâns legată cu lanțuri. Cu acest sentiment am strigat către Mântuitorul: ‚**Doamne Isuse, inima mea este tare ca o stâncă. Înmoaie-mi-o Tu!** ‚Și ce am pățit atunci? Domnul mi-a îndepărtat în ceasul acela inima de piatră. Pentru prima dată în viața mea am putut și a trebuit să plâng pentru păcatele mele, pentru îndepărtarea mea de Dumnezeu. Am stăruit pentru îndurare și am devenit sigur **de răscumpărarea mea** prin sângele lui Isus Hristos. Am recunoscut că **păcatul meu** a fost acela care a fost **condamnat** în trupul Lui și a fost **ispășit prin moartea Lui**. Inima mea s-a topit în mulțumire și adorare sub raza dragostei lui Dumnezeu. Mă simțeam iubit de Dumnezeu și mântuit pe veci de păcat, de moarte și osândă prin sângele prețios al lui Isus. Ca un torent a intrat pacea lui Dumnezeu în inima mea și o bucurie cum n-am simțit niciodată. Din acel ceas sunt **salvat** și savurez în inima mea pacea lui Dumnezeu. ‚De atunci s-au scurs 17 ani. D. T. știe azi limpede și precis, că harul lui Dumnezeu a acționat asupra vieții lui, l-a căutat și l-a păzit cu mult înainte de a se interesa el de Dumnezeu. Da, și cu el s-a adeverit cuvântul: ‚**Prin har sunteți mântuiți.**”

Cu tine cum este, prietene? Poți și tu să mărturisești că puterea harului și a sângelui lui Isus te-a **salvat**? Dar dacă nu, permite să ți se spună: dacă pe căile păcatului tău și a înstrăinării tale de

Dumnezeu îți dai seama că mâna îndurării lui Dumnezeu este întinsă spre tine, atunci grăbește-te să te încredințezi harului.

Nr. 6

CALEA LUNECOASĂ

„De aceea calea lor va fi ca un drum lucios (textual: lunecos) în întuneric, pe care vor aluneca și vor cădea.” (Ieremia 23,12)

Din vechime oamenii s-au contrazis în legătură cu aceasta: dacă inima omului este în fond bună sau rea. Ce crezi? Ce părere ai despre propria ta inimă?

Permite să îți se povestească ce au spus despre acest lucru cei mai înțelepți bărbați ai antichității păgâne, care nu cunoșteau adevărul creștinismului. Aici sunt șase mărturii ale lor:

1. „Stricăciunea este în om ceva înăscut, dintr-o veche și neispășită vină.” (Platon - a trăit în Atena între anii 429-347 î.Hr.)
2. „Tuturor oamenilor le este comună păcătuirea.” (Sofocle - a trăit în Atena între anii 496-406 î.Hr.)
3. „Ce este omul? O imagine a neputinței, o jucărie în mâna nestatorniciei, leagănul pizmei și a nenorocirii.” (Aristotel - a trăit în Atena între anii 384-322 î. Hr.)
4. „În om, patimile sunt înăscute, nu dobândite ulterior.” (Plutarh - a trăit în Cheronea între anii 46-125 d. Hr.)
5. „Cum în rodie este mereu un sâmbure putred, tot așa este în orice om cel puțin o înclinație păcătoasă; nici unul nu este fără păcat.” (Crates - a trăit în Grecia pe la anul 328 î.Hr.)
6. „Toți suntem răi. Ceea ce unul dezaprobă la celălalt, aceea va regăsi fiecare în sânul lui.” (Seneca – a trăit la Roma din anul 4 î.Hr., până în anul 65 d.Hr.)

Acești bărbați, cu toate că erau păgâni, aveau prin conștiința lor o profundă convingere a păcatului care sălășluiește în inimile oamenilor. (Citește Romani 2,14-15). Și ce părere are Dumnezeu despre inima omului? „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17,9) „Toate întocmirile gândurilor din inima omului erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” (compară Geneza 6,5 și 8,21) Cine a privit în propria lui inimă și în inima oamenilor din jurul lui, acela știe că inima omului este rea. Nu-i nevoie să-i înveți pe copii răul; din ei înșiși, fără dascăl pot să mintă, să fie neascultători, să batjocorească, să se necăjească reciproc, să se certe, să fie mânioși, să se prefacă, să-și neglijeze datoria, da, să fure, să înșele și să se ocupe cu poftă necurate. Este **numai har** atunci când un om rămâne ferit de adâncul stricăciunii păcatelor. **Harul vrea să te ocrotească. Vrei să te lași ocrotit?**

Despre un medic credincios, care în secolul 18 a trăit în Leyden, în Olanda și se numea Hermann Boerhaave, am citit că acesta a început să plângă amarnic când a văzut un răufăcător condus la locul de execuție. Au încercat să-l liniștească, pentru că acel bărbat merita din plin pedeapsa cu moartea. Dar Boerhaave a răspuns: „Nu plâng pentru el, ci pentru mine; căci nu pot să nu mă gândesc că toate instinctele rele care l-au dus pe acest nefericit pe calea viciului, zac și în pieptul meu. Faptul că n-am ajuns infractor, a fost **numai harul nemeritat al lui Dumnezeu** față de mine.”

Cei mai mulți oameni nu cunosc nici inima lor rea, nici puterea ocrotitoare și eliberatoare a harului lui Dumnezeu, nici șiretenia și puterea lui Satan, prințul lumii, care îi aduce sub stăpânirea lui. Ei își închipuie că se pot opri din căile lor păcătoase când și unde vor. Aceasta este o greșală fatală. „Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului.” (Ioan 8,34) Puterea păcatului îl încătușează pe om în lanțuri și cu cât merge mai mult, conștient, pe căile păcatelor și se bucură de plăcerea păcatelor, cu atât mai tari devin lanțurile în care Satan, tatăl minciunii, îi

poartă pe robii lui astfel legați. Ce-i drept, conștiința îi arată păcătosului că el este responsabil de căile și faptele lui, dar el nu-și poate arunca de pe el **vina** – el nu se poate elibera singur din lanțuri. Lucrul acesta îl poate face numai Isus. Isus este Eliberatorul. „Dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” (Ioan 8,36) Isus bate la ușa inimii tale. Dacă Îi vei deschide, te va elibera. Dar dacă nu-I deschizi, să nu crezi că ai avea putere să decizi cât de departe vrei să urmezi păcatul.

În decembrie 1903 era în curs de cercetare la curtea cu juri din Köln, un proces împotriva servitorului de 48 de ani, Peter F. Acesta a fost învinuit în 23 martie 1902, că a falsificat o scrisoare și a folosit-o cu intenții frauduloase. Și anume, el avea cu cumnatul lui o neînțelegere pentru moștenire și l-a pus pe un tânăr rândaș de cai, H. G., care știa bine să scrie, să falsifice o scrisoare, pe care a folosit-o ca document pentru dovedirea pretențiilor sale legale. Înșelăciunea grosolană a fost curând descoperită, justiția s-a sesizat, iar Peter F. vedea cu îngrijorare apropiindu-se clipa când tânărul rândaș chemat în fața instanței ca martor va spune adevărul, iar apoi Peter F. va trebui, fără îndoială, să se mute în temniță. Ce să facă? **El l-a ademenit pe tânăr într-un colț de pădure și l-a omorât.** Bineînțeles că bănuiala generală privind acest omor, s-a îndreptat împotriva lui Peter F. Dar el și-a început treaba așa de iscusit, încât a putut dovedi în fața instanței, că în timpul comiterii crimei fusese în alt loc. Astfel că a fost condamnat la închisoare numai 1^{1/4} ani pentru gravă falsificare de documente. De acuzația de omor, jurații l-au achitat. Dar conștiința lui **nu l-a achitat.** În aprilie 1905 a fost eliberat din închisoare. Imediat după aceea s-a îmbolnăvit și pe patul de moarte a recunoscut în fața rudelor **că el este ucigașul.** Dacă l-ai fi întrebat pe omul acesta, în ziua când a săvârșit falsificarea documentului, dacă se simte în stare să omoare un om, cu siguranță ar fi spus: nu, nu pot așa ceva – și cel mai puțin s-ar fi simțit în stare să-l omoare pe tânărul cumsecade, care a stat aici, în fața lui și a scris scrisoarea falsificată. Dar Satan a izbutit ca Peter F., după ce a devenit înșelător și falsificator de acte, să devină și ucigaș și anume, n-a făcut-o în grabă mare, nici la mânie, ci sistematic, cu sânge rece, cu chibzuință rafinată.

Dragă prietene, tu nici nu bănuiești de ce adâncimi ale păcatelor ești capabil și nu ești în stare să apreciezi cât har ocrotitor de la Dumnezeu a acționat asupra vieții tale până astăzi. O, ascultă, nu te împotrivi harului lui Dumnezeu, nu rupe în doua funiile harului care încă până astăzi te-au susținut și ocrotit pe căile tale, ca să nu cazi în puterea stricăciunii vrăjmașului sumbru.

Vai de oamenii despre care Dumnezeu zice: „De aceea, calea lor va fi pentru ei ca locurile alunecoase în întuneric. Vor fi împinși și vor cădea pe ea. (Ieremia 23,12 textual) . „**Calea celor răi este ca întunericul gros:** ei nu știu de ce se poticnesc.” (Proverbe 4,19 textual) Există clipe și fapte care cuprind în ele decizia veșniciei. Acolo cad păcătoșii chemați de multe ori, din sfera harului în adâncuri întunecoase. Ei au depășit limitele harului, inima și conștiința lor se vor împietri; se spune aici: „**De aceea Dumnezeu i-a lăsat pradă**”. (Romani 1,26) Vai, ce va ieși atunci la iveală!

Viața păcătosului neîmpăcat seamănă cu acele excursii periculoase peste ghețarii din Alpi, în care ești înconjurat de primejdii ascunse. Crăpături acoperite cu gheață, prăpăstii acoperite cu zăpadă înșelătoare îl amenință; și odată ce a început să alunece, nu mai are putere să oprească prăbușirea. Tu crezi că oamenii din beciurile infractorilor din Hamburg, la care noțiunea de „păcat” a pierit în mocirla generală a vieții lor, ar fi căzut în această prăpastie prin propria lor decizie? În nici un caz! Cândva și-au imaginat că vor să facă lucrul acesta sau acela, chiar dacă era păcat, iar după aceea vor putea părăsi, desigur, calea cea rea. Foarte greșit! Ei s-au despărțit în mod conștient de Dumnezeu, iar Satan i-a dus acolo unde într-adevăr n-au vrut.

Lasă-te avertizat! Vino la Isus cu povara ta de păcate și cu lanțurile de păcate! Încredințează-te crezând, Mielului de la Golgota; astfel **vei fi salvat și vei găsi ocrotire!**

Nr. 7

DINAMITĂ VERITABILĂ

„Nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu, care-i mântuiește pe toți cei care cred în ea. (textual: spre mântuirea fiecăruia care crede.) (Romani 1,16)

Există materii obscure, care ascund în ele efecte minunate. O foarte mică picătură de acid cianhidric, limpede ca apa, în aparență un lichid foarte inofensiv, este o otrăvă de moarte, care-l omoară imediat pe omul care o înghite, prin catalepsie. Ce îngrozitoare putere ascunsă! Tot așa nu-ți poți da seama nici în cazul dinamitei, ce efecte sunt ascunse în ea. Dinamita nu ușurează munca numai în carierele de piatră și în mine, ci ea poate croi prin stânci un drum și poate să înlătore din cale orice piedică. Un cartuș de dinamită ajunge pentru a sfărâma un bloc uriaș de granit. Când se formează blocaje odată cu dezghețul râurilor, prin sloiuri plutitoare în derivă, - cea mai mare primejdie de inundație pentru regiunea străbătută de râu, situată mai sus – atunci se sfărâmă blocul de gheață cu dinamită. În felul acesta se redă cantității de apă scurgerea liberă.

Cuvântul grecesc ‚dinamită’ se numește în germană ‚carburant’. Explozibilul modern este la origine o descoperire suedeză, dar s-a răspândit repede pe tot pământul. Are avantajul în fața altor explozibili, că se poate transporta fără pericol, deoarece explozia poate fi provocată numai prin fulminat de mercur sau scânteii electrice. Dacă i se dă foc cu flacără normală, în loc deschis, atunci arde fără nici un efect energetic. Puterea îngrozitoare a dinamitei este cunoscută în general prin mine marine și torpile; acolo, printr-o singură explozie se provoacă scufundarea unui vapor mare, cu întregul său echipaj. Nu există nici un material pământesc, fie oțel, fie fier, fie stânci de granit, care ar putea opune rezistență puterii dinamitei. Poți construi ce vrei: vapoare, case, fortărețe – cu dinamita se poate distruge totul.

Ciudat este că deja în Biblie este vorba despre dinamită! Aici spune apostolul Pavel, când vorbește despre puterea Evangheliei, că este o **putere a lui Dumnezeu, pentru mântuirea fiecăruia care crede**. Cuvântul grecesc care apare în acest loc, este: *dinamis*. Deci aici, Evanghelia harului este caracterizată ca fiind carburantul dumnezeiesc, puterea divină care înlătura obstacolele și stâncile de nebiruit, prin care păcătosului i-a fost blocată calea spre mântuire. Da, și corabia mândră a mulțumirii de sine, a îngâmfwării, a vrăjmășiei față de Dumnezeu, în care mulți oameni pier, va fi spulberată, când puterea harului divin al Evangheliei va izbi în ele. Desigur, dacă vrem să facem cuvântul Evangheliei să ardă cu flacăra obișnuită a cunoașterii și elocvenței omenești, atunci nu rezultă niciun efect energetic. Dar când prin Duhul Sfânt Evanghelia este aprinsă în putere divină, atunci von vedea că este dinamită, o putere a lui Dumnezeu, pentru mântuirea fiecăruia care crede. Această putere dumnezeiască a Evangheliei a experimentat-o Pavel personal. În îngâmfarea pentru evlavie și religia lui strămoșească, în vrăjmășia față de Domnul Isus și a tuturor celor care credeau în El, a plecat de acolo plin de ură. Dar viața lui era să se sfărâme, corabia lui era să se scufunde când Domnul i-a ieșit în cale, când a trebuit să-i asculte glasul: „Eu sunt Isus, pe care-L **prigonești**.” (Faptele Apostolilor 9,5) Domnul nu se lasă reținut de cupolele blindate, dure ca oțelul, ale trufiei omenești; înaintea Lui, mândria păcătosului cade în praf – dar nu pentru pieire, ci **pentru mântuire, pentru salvare**.

Oamenii în orbirea lor, înșelați de Satan, se tem adesea de Evanghelia. Atâția deja, care au fost chemați să asculte Cuvântul harului, au preferat să meargă la birt! Dumnezeu le spune: ‚Grăbește și salvează-ți sufletul!’ (Geneza 19,17) Satan le spune la ureche: Grăbește și fugi de Evanghelia! **Dar tu** nu asculta acum de Satan, nu pune fila deoparte, citește-o până la capăt, apoi dă-I lui Dumnezeu și ție însuși un răspuns! Cei mai mulți oameni nu vor să lase ca barca vieții lor, care navighează sub stindardul plăcerii lumii și a savurării păcatelor, să vină în contact cu această putere dumnezeiască a Evangheliei. Recent a povestit un dragon, care crescuse în Prusia

Renană, la mama lui credincioasă și care se ruga mereu, cum el, ca să scape de Evanghelie, a plecat în Prusia Orientală, pentru a intra acolo ca soldat voluntar pe trei ani. Dar iată, într-o zi Dumnezeu l-a călăuzit sub mesajul harului. Puterea Evangheliei i-a sfărâmat încăpățânarea, voluptatea. Redăm aici o parte din scrisoarea lui:

„Domnul m-a găsit într-un mod minunat. Și în casa mamei mele au avut loc adunări, dar viața evlavioasă îmi era antipatică. Am intrat de bună-voie în A., gândind că aici nu mă vede nimeni și pot să fac ce vreau. Dar n-a durat mult și prin cunoșcuți am fost luat la adunări de rugăciune și a trebuit să merg. Ce-i drept, când am fost detașat în H., m-am aruncat din nou în plăcerea acestei lumi, dar ultimele cuvinte ale mamei mele, la despărțire, mă urmăreau: **„Gândește-te la mama ta, care se roagă permanent pentru tine!”** Când eram pe ringul de dans, mă muștrau aceste cuvinte, vocea se înălța avertizând în conștiința mea: disprețuiești sângele lui Isus. Într-o zi, în timpul unei plimbări, am intrat într-o sală pentru vestirea Evangheliei. Maxima scrisă pe perete: „Unde îți vei petrece veșnicia, în cer sau în iad?” m-a speriat. M-am temut că voi merge la pierzare. Mi-am recunoscut Domnului păcatele. În aceeași seară am auzit o predică despre dragostea salvatoare a lui Isus, m-am predat Lui; El mă conduce acum în mod minunat; sunt pregătit să fac totul pentru El; El îmi dă curaj și tărie. Din 15 septembrie pot să mă consider proprietatea Domnului.”

De asemenea efecte energetice avem parte pretutindeni, căci puterea harului Evangheliei trece biruitoare prin poporul nostru.

Dinamita are numai o forță distrugătoare, dar puterea dumnezeiască a Evangheliei, care sfărâmă lanțurile păcatelor și ia de pe conștiință povara păcatelor, zidește în același timp o viață nouă, așa că se poate spune apoi despre astfel de oameni: „Cele vechi s-au dus! Iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5,17) Nu întotdeauna sunt imediate aceste efecte ale puterii dumnezeiești ale Evangheliei, dar totuși, puterea harului lui Dumnezeu frânge în multe cazuri mândria păcătosului într-o clipă în bucăți și dă naștere la ceva nou.

Ai auzit de trezirea din Wales? Este absolut adevărat când se spune despre unele orașe și sate ale comitatului Wales, că femeile căzute pradă viciului au renunțat la păcătuire, hoții au restituit bunul furat, crășmele sunt goale, poliția se odihnește. Oameni instruiți și neinstruiți, bogați și săraci s-au întors la Dumnezeu – peste tot aceeași forță puternică, aceeași reînnoire a vieții. Un om de afaceri scria unui ziar: „În ceea ce mă privește, nu mă preocupă religia, dar cred în realitatea acestei treziri, pentru că ea mi-a adus bani. În ultimii ani am pierdut mulți bani în relațiile de afaceri, prin clienți fără conștiință, dar în ultimele luni mi s-au restituit acești bani, împreună cu dobânzile.” Acești oameni, care și-au plătit în felul acesta datoriile cu dobânzi, erau dintre aceia care s-au convertit la Isus. Puterea Evangheliei le-a trezit conștiința și atunci au pus totul în ordine.

Prietene, despre aceasta este vorba: dacă mergi pe veci la pierzare sau dacă vei fi salvat. Dacă nu găsești răscumpărare din vina păcatelor și din blestemul păcatelor prin harul lui Dumnezeu și prin sângele lui Isus, atunci drumul tău sfârșește într-un iaz de foc veșnic. Lasă-te acum întreb: poate Evanghelia să se manifeste și în viața ta ca **„o putere a lui Dumnezeu pentru mântuirea, pentru salvarea sufletului tău, pentru reînnoirea vieții tale?”** Dacă trebuie să spui: până acum nu, atunci te întreb: vrei să afli că există o putere dumnezeiască **pentru a sfărâma lanțurile păcatului și pentru a-ți elibera conștiința de blestemul păcatului?** Dumnezeu oricărui har vrea să facă și pentru tine aceste minuni ale unei eliberări depline și ale reînnoirii vieții, prin puterea Evangheliei harului și prin puterea sângelui lui Isus.

Nr. 8

REGINA NOPTII

„Omul născut din femeie are puține zile și este plin de tulburare.
Răsare ca o floare și este tăiat; și fugă ca umbra și nu rămâne.” (Iov 14,1-2)

Există o plantă cu o înfățișare urâtă, care face impresia unor șerpi verzi, țepoși, diformi (un cactus) care poartă numele de „Regina nopții”. Din înfățișarea ei urâtă crește surprinzător de repede un boboc portocaliu pe dinafară; acesta începe să se deschidă după apusul soarelui și spre miezul nopții atinge cea mai frumoasă desfășurare a lui. Ca o coroană minunată, mare, albă se desface floarea luminoasă și răspândește un minunat parfum plăcut mirositor. Dar abia a înflorit în deplină frumusețe, că și începe să se vestejească și pe la trei dimineața a pierit toată frumusețea ei. Frunzele ei vestejite vorbesc numai despre splendoare trecută și decăzută; regina nopții n-a zărit niciodată raza soarelui.

Această „regină a nopții”, crescută dintr-o plantă urâtă, uscată, farmecă orice privitor prin grandoarea strălucitoare, culorile splendide, parfumul minunat. Dar vai, este numai o sclipire, o încântare de câteva ore.

Este o imagine a omului în existența lui firească, în tăria lui tinerească. El uită așa de ușor în zilele tinereții lui, că floarea mândriei și a frumuseții sale, parfumul generozității sale omenești au crescut pe o fire urâtă, alterată prin păcat, sortită morții.

Tu, om înfloritor în vigoarea tinereții tale, „Adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii când vei zice: „Nu găsesc nici o plăcere în ei.” (Eclesiastul 12.1) Tu, dragă omule, tu, care în curajul tinereții tale îți faci iluzii că ai avea ceva pe care să te bazezi și să persisti în încăpățănare, o, învață să înțelegi cine ești, de la această „regină a nopții”. „Orice făptură este ca iarba și toată strălucirea ei ca iarba de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade (sau se vestejește) când suflă vântul Domnului peste ea. Într-adevăr, poporul este ca iarba: iarba se usucă, floarea cade; dar Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.” (Isaia 40,6-8)

Moartea este scrisă în făptura ta și toate cu care te fălești, sunt numai de-o clipă. Înainte ca soarele veșniciei să răsară, tot ce ești sau pari a fi acum în propria ta putere, va fi fost scufundat în moarte și putrezire. „Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” (Psalmul 90,12)

Cei mai mulți oameni nu iau în considerație cum aici pe pământ totul înflorește doar pentru a se veșteji și a muri repede. Spicul se coace, ca secerătorul să-l secere; copacul crește ca, toporul să-l doboare. O, omule, știi că trăiești într-o lume a morții. Vrei să trăiești în această viață grăbită numai ca să mori? Privește împrejurul tău; nu seamănă toate din jurul tău cu „regina nopții”? Dar tu trebuie să găsești viață veșnică la Isus, la Fiul lui Dumnezeu.

Un creștin în vârstă povestește cum în zilele tinereții lui, tatăl său, foarte bogat, și-a adunat într-o seară copiii în jurul mesei familiale. Copiii trebuiau să noteze toate proprietățile tatălui lor și fiecăruia îi va fi repartizat ceea ce trebuia să-i revină cândva. Era o avere mare, atât în bani, cât și în proprietate funciară; copiii au plecat cu încrederea bună, că în viitor toți vor fi oameni bogați. Cu toate acestea, după un șir de ani tatăl a pierdut tot, iar când tatăl a murit, tot ceea ce a moștenit acest fiu, a fost o pereche de butoni de cămașă. Chiar și pe aceștia i-a pierdut curând – marea avere a tatălui său fusese și ea o „regină a nopții”.

De aceea spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Îndeamnă pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele.” (1 Timotei 6,17)

Acum vreo doi ani s-a însurat fiul uneia dintre cele mai distinse familii din vestul Germaniei, cu moștenitoarea unei vechi familii. Un frumos castel a fost aranjat ca reședință pentru tânăra pereche. Încă nu trecuseră multe săptămâni, când tânărul bărbat a fost găsit într-o dimineață,

mort în parcul castelului. Nimeni n-a știut și nimeni nu știe până astăzi de ce a părăsit el noaptea castelul și ce s-a întâmplat cu el acolo în parc. Acea nuntă strălucitoare, toată bogăția, toată onoarea care au înconjurat tânăra pereche, au fost și ele o regină a nopții.

Iată aici o mamă cu băiețelul ei drăgălaș. Scumpul micuț simpatic își încolăcește brațele în jurul gâtului mamei, toată fericirea lui este lângă inima mamei. Dar după ce a crescut și a ajuns în societatea veselă a tinerilor bărbați fără Dumnezeu, a devenit suferința zilnică a mamei lui. El a învățat să calce în picioare inima care l-a iubit atât de devotat – dragostea lui de copil și tandrețea fuseseră și ele numai o „regină a nopții”.

În viața pământească este ca în expozițiile moderne. Acolo răsar palatele din pământ ca ciupercile; parcuri splendide cu fântâni arteziene și cascade sunt scoase la iveală ca prin farmec. Este adusă din toate părțile strălucirea industriei și a artei, în plus distracții și desfătări pentru toată lumea. Oamenii vin în grupuri, seara strălucește totul în farmecul iluminatului electric, muzica răsună din dreapta și din stânga – dacă te duci șase luni mai târziu în același loc, n-a rămas nimic decât un morman haotic de dărâmături și tot păcatul și vina care au fost comise aici în plăcerea lumii, desfrâu și felurite escrocherii. Si aici a fost înflorită o „regină a nopții”.

Orice ai fi sau ai avea în viața pământească, prietene, ce dorințe și visuri ar putea cuprinde bobocul vieții tale care vrea să se deschidă – nu vei găsi nimic durabil, care să-ți facă inima fericită. Oricât de înaltă ar fi năzuința ta, oricât de îndrăzneț curajul tău, oricât de nobile planurile tale și oricât de plină de abnegație ar fi dorința ta, pe orice vrere, devenire și dorință sunt scrise ofilirea și murirea. „Cum a ieșit gol din pânțele mamei sale, din care a venit, așa se întoarce și nu poate să ia nimic în mână din toată osteneala lui. Și acesta este un mare rău, anume că se duce cum venise; și ce folos are el că s-a trudit în vânt?” (Eclesiastul 5,15-16)

Aceasta este retrospectiva asupra unei vieți omenești, care a fost trăită numai pentru pământ. Ce retrospectivă tristă! Spune, omule, are viața ta un conținut veșnic?

Ai tu ceva, care să poți lua în mână, cu tine, în veșnicie? Da sau nu? Dacă devii proprietatea lui Isus, dacă trăiești pentru Isus, dacă dragostea pentru El te pune în mișcare, atunci Isus va fi ținta vieții tale. A veni la El și a-L privi pe El, aceasta este slavă veșnică, atunci ai luat ceva cu tine, care-ți rămâne. Atunci viața ta pământească nu seamănă cu o regină a nopții, ci cu raza soarelui de dimineață, căreia îi urmează ziua întregă.

Isus, Prințul vieții, s-a înfățișat în această cetate amăgitoare a morții, unde totul înflorește numai pentru a se ofili. El vrea să te întâlnească; tu trebuie să-I auzi cuvintele vieții: „**Tinerelule, scoală-te, îți spun!**” (Luca 7,14) Moartea a venit **prin păcat** și ea a pătruns în toți oamenii, pentru că toți au păcătuit. (Romani 5,12) Adu la Isus păcatul tău; El îți ia ceea ce ție îți aduce moartea, adică vina. El îți tămăduiește conștiința, ca tu să poți spune cu sinceritate: **vina și blestemul au fost luate, nimic nu mă desparte de har**. Atunci vei trăi pentru Dumnezeu, pentru Isus, pentru veșnicie. Tot ce faci din dragoste pentru El și pentru El, are valoare veșnică. Nu păcatele tale te vor însoți atunci în veșnicie, ci tot ce a fost făcut în Dumnezeu. Faptele tale te urmează, căci ele sunt făcute în Dumnezeu. (Compară cu Apocalipsa 14,13) Dumnezeu îți va spune atunci: „Nu te teme; nu vei muri!” (Judecători 6,23)

Nr. 9

CÂT TIMP MAI AI?

„Într-o clipă ei își pierd viața. La miezul nopții un popor se clatină și piere.
Cel puternic piere, fără amestecul mâinii vreunui on.” (Iov 34,20)

10.000 de porți duc la moarte. – Este lucrul acesta adevărat? Aceasta este o realitate care este într-adevăr interesantă și care te privește în mod direct. Căci una dintre aceste 10.000 de porți diferite se va deschide într-o clipă undeva, cândva pentru tine și o putere irezistibilă te va duce prin această poartă a morții. Am dreptate?

Unul va fi lovit de tramvai, un altul își găsește moartea pentru că se apropie prea mult de mașină. În Berlin a murit de curând strungarul în lemn A. O., de bucurie că a câștigat 10.000 de mărci la loterie. Mai dăm câteva exemple cum musafirul nedorit pune mâna pe oamenii unde n-ar fi crezut.

Gmuend, 15 octombrie. Un domn mai în vârstă din localitate, a avut nefericirea să cadă din patul lui. El s-a ales din aceasta cu răni așa de grave și interne și externe, încât ieri a murit din cauza lor.

Berlin, 10 iunie. Ieri, în timp ce dormea, a căzut în apă și s-a înecat, după-amiază pe la ora trei, vizitiul E. M. de 39 de ani, din strada G. El s-a culcat să doarmă pe povârnișul malului râului May, s-a rostogolit în apă și a fost găsit abia după o oră, ca leș, între o luntre și peretele malului.

Unii oameni au consfătuiri lungi cu medicul lor de familie, despre cum se pot proteja pe ei și pe copiii lor de o primejdie sau de alta și nu văd că moartea, de care se tem că este în bacili, stă foarte aproape în spatele scaunului lor.

Recent am citit despre un bărbat care s-a așezat pe un scaun, pentru a adormi o clipă. Dar a fost ultimul lui somn. Un altul s-a împiedicat în camera lui și a căzut, pentru a nu se mai ridica niciodată. Amândoi au fost evident foarte sănătoși.

„Pune-ți în rânduială casa, căci vei muri!” (Isaia 38,1) – Aceasta nu este valabil numai pentru acei oameni care sunt duși în baraca holericilor, ci la fel pentru toți cei sănătoși. Cât de necesar este de a aduce iar și iar în memoria oamenilor apropierea morții, primejdia în care se găsesc continuu!

Un profesor își părăsea familia, pentru a prelua un post nou. În timp ce cobora scara, fetița lui i-a strigat de sus: ‚Tati, mai privește-mă o dată!’ El a întors capul și a privit în sus; a fost ultima lui privire, căci în acel moment s-a prăbușit grămadă – el a început o altă călătorie decât s-a gândit. Cât de serios este că grupuri de oameni pleacă în veșnicie neîmpăcați, încărcăți cu păcatele lor! Și totuși Dumnezeu a făcut cunoscut tuturor:

„Doresc Eu moartea păcătosului? Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?” (Ezechiel 18,23)

Cât de mult se străduiește Dumnezeu să-i cheme pe oameni la pocăință, în timp ce le aduce aminte de apropierea morții! El face lucrul acesta într-un mod foarte deosebit în zilele noastre, în care reportajele din ziare, din toată lumea, sunt în fața ochilor tuturor. În timp ce în nord-estul Asiei războiul ruso-japonez își cere victimele, în sud, în India bântuie ciuma. Potrivit unei publicații medicale londoneze, în India, în anul 1903 au murit de ciumă 853.000 de oameni, iar în 1904 au murit 1.040.000 de oameni. Un cutremur uriaș a cerut în sudul Italiei mii de victime. La Spremberg, accidentul de cale ferată de la începutul lui august, a tras în veșnicie mulți oameni. În Silezia Superioră, meningita cerebrospinală a pretins câteva sute de vieți omenești, în Poznan și în Prusia Occidentală holera a bătut la ușa patriei noastre. În sud-vestul și sud-estul Africii se dau lupte în coloniile noastre, iar listele cu cei căzuți în luptă arată că acolo au fost cerute multe vieți prețioase. Astfel am putea trece prin toate țările și provinciile globului pământesc, pentru a afla zilnic cum li se aduce oamenilor aminte, că sunt aici numai pentru scurt

timp. „Omul! Zilele lui sunt ca iarba și înflorește ca floarea de pe câmp. Când trece un vânt peste ea, nu mai este, locul pe care-l cuprindea, n-o mai cunoaște.” (Psalmul 103,15-16) Și totuși, marele amăgitor, Satan, reușește cu mii de lucruri trecătoare să-i înșele pe oameni în legătură cu apropierea morții. El îi minte în față că ar mai avea mult timp.

Ce bine îi reușește chiar și cu aceia care sunt pe ultima sută de metri. Ce inventivi sunt slujitorii și slujitoarele lui la patul de boală sau de moarte al oamenilor care sunt foarte aproape de poarta veșniciei, în a le distra atenția cu nădejdea însănătoșirii și a unei vieți mai lungi. Sărmanii amăgiți! Pentru nădejdea obținută prin minciună, pentru puținele zile pământești pe care nu le-au apucat, au pierdut nădejdea sigură a vieții veșnice la care i-a chemat harul lui Dumnezeu.

David s-a rugat aceste cuvinte: „Doamne, spune-mi care este sfârșitul vieții mele, care este măsura zilelor mele, ca să știu cât de trecător sunt. Iată că zilele mele sunt cât un lat de mână și viața mea este ca o nimica înaintea Ta. Da, orice om este doar o suflare, oricât de bine s-ar ținea.” (Psalmul 39,4-5)

O, lasă-te avertizat! Ești așa de aproape de veșnicie – numai un pas este între tine și moarte.

Dar astăzi, când încă te plimbi printre morminte și împodobești sicriile altor oameni cu flori, astăzi Isus te cheamă la viață. Trebuie să fugi de puterea Satanei și de spaima morții, iar inima ta să devină veselă și sigură că ai viață veșnică și că vei merge în slava lui Dumnezeu. Să ai parte atunci, ca tu, când te va chema Domnul, să-i poți mângâia pe ai tăi, pe care-i vei lăsa în urmă și să spui: „Nu mă opriți, fiindcă Domnul mi-a dat izbândă în călătoria mea; lăsați-mă să plec și să mă duc la Stăpânul meu.” (Geneza 24,56) Ce minunată este o astfel de moarte a creștinilor credincioși, când, ca pelerini înarmați, părăsesc pustiul acestei lumi, câmpul de luptă în care au stat pentru Domnul lor, pentru a pleca acasă.

Ceea ce urmează a fost povestită de un martor al lui Dumnezeu: Am văzut recent un om murind. Era pe la miezul nopții, în largul oceanului. Când m-am apropiat de cel muribund, pentru a asculta ultimele lui cuvinte, a spus: „Spuneți-i mamei mele că mor în cea mai sigură nădejde a unei fericite învieri. Am încredere deplină în îndurarea lui Dumnezeu în Isus Hristos. O, spuneți-i mamei mele cum mi-am început ultima călătorie și ce pace dulce gust în această clipă solemnă. Da, mi se apropie sfârșitul, simt deja înfiorarea morții, dar nădejdea vieții veșnice este puterea mea. O, ce Mântuitor mare, ce Mântuitor puternic este Domnul Isus Hristos! El îl mântuiește pe cel mai mare dintre păcătoși. Rămâneți cu bine, rămâneți cu bine!” Apoi s-a întors către un marinar, care în timpul bolii sale l-a îngrijit cu cea mai tandră grijă și i-a spus: „Dragul meu Johannes, ne vom revedea în cer?” – „Da, prin harul lui Dumnezeu!” a fost răspunsul; la care, cel care pleca a spus cu un zâmbet de fericită bucurie: „Cerul este deja deschis pentru un păcătos cum am fost eu! Isus a plecat acolo înaintea mea, ca să-mi pregătească un loc; și mama mea va veni acolo!” Apoi și-a pus mâinile împreunate pe piept și a adormit în Domnul.

Aceasta este moartea? Nu, aceasta este plecarea acasă, adormirea copiilor lui Dumnezeu, este mărturia copleșitoare că moartea este un vrăjmaș biruit pentru creștinii credincioși.

Asemenea pace, asemenea siguranță a vieții veșnice sunt pregătite și pentru tine. Oare de ce nu vor oamenii să audă nimic despre viața veșnică, despre dragostea salvatoare a lui Dumnezeu, prin care să fie smulși din pierzarea veșnică? De ce nu vor să audă nimic despre crucea de la Golgota, despre sângele lui Isus, prin care să fie eliberați de vină și de blestemul păcatului și să găsească pace?

Pentru că ei, înșelați de Satan, iubesc mai mult întunericul decât lumina. Ei fac parte dintre oamenii despre care Scriptura spune: „este în întuneric și umblă în întuneric și nu știe încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii.” (1 Ioan 2,11)

Nr. 10

ÎNTOARCERE LA DUMNEZEU? CE ESTE ACEASTA?

„Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. **Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea!** (Ezechiel 33,11)

Un mic comerciant se străduia cu toată râvna să câștige în mica lui prăvălie atâția groși, încât să-și aibă pâinea lui modestă. Toate gândurile și grijile lui se învârteau în jurul acestei probleme. Deodată a moștenit o avere însemnată; atunci s-a produs o schimbare uriașă. Mica prăvălie a devenit fără valoare pentru el. Ținuta lui, obiceiurile, casa, masa, vorbirea, cercul de cunoștințe, chiar și expresia feței sale, gândurile și concepția despre valoarea banilor, totul a fost altfel. El știa foarte bine că această schimbare totală a vieții lui lăuntrice și exterioare se datora unui eveniment, care a survenit într-o bună zi fără meritul lui personal, dar pe care el niciodată n-ar dori s-o revoce; căci era conștient că a fost înălțat dintr-o stare socială inferioară la o viață cu totul nouă, pe care înainte n-o cunoscuse.

Aceasta este o pildă **despre întoarcerea unui păcătos**, care prin har a găsit viața veșnică. O Persoană minunată, necunoscută înainte, Isus, Domnul slavei, a ieșit în calea omului. În lumina dumnezeiască păcătosul și-a văzut vina, anii săi pierduți; el își dă seama că Isus este o persoană adevărată, vie, prezentă. Razele harului luminează în inima împovărată de vină. El a rupt-o cu orice păcat cunoscut, și-a predat inima, voința în mâna lui Isus și a primit prin Duhul Sfânt siguranța iertării întregii vini. Acum știe: eu sunt un copil iubit și iertat al lui Dumnezeu. **Începe o viață nouă, viața veșnică!** Egocentrismul a fost detronat, Isus a devenit Domn și Stăpân.

Unii oameni cred că germenii buni, latenți în om, ar trebui să se desăvârșească prin dezvoltare spre viața dumnezeiască, astfel s-ar realiza apoi o întoarcere. Spurgeon, martorul binecuvântat al lui Dumnezeu, a scris despre acest lucru următoarele: „Omul nu poate fi adus altfel la Dumnezeu, decât printr-o putere care este întru totul din afara lui și care trebuie să vină de sus. Dacă vrem să dezvoltăm ceea ce există în inima omului, atunci se va dezvolta o creatură care va semăna tot mai mult și mai mult diavolului, un vrăjmaș al lui Dumnezeu, de neîmpăcat, stăpânit până în măduva oaselor de **păcat**. Nu, **întoarcerea nu este o dezvoltare**, ci este **un fapt mareț, minunat**, o creație nouă, un eveniment care pătrunde cu putere în viața omului, pentru a reînnoi totul. De aceea spune Scriptura: „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5,17)

O întoarcere adevărată nu se poate ascunde; ea își aduce razele în ochii altor oameni, ca o lumină recent aprinsă.” Cineva, care a experimentat această schimbare, a spus: „Ori sunt eu născut din nou, ori toată lumea este născută din nou.” Lumea n-a fost născută din nou, soarele a răsărit ca și mai înainte, vrăbiile au ciripit ca mai înainte, trăsurile au mers, iar oamenii au alergat pe străzi ca mai înainte, - dar **omul acesta era născut din nou**. El a devenit văzător, ca să recunoască dragostea lui Dumnezeu în crucea de la Golgota. El a găsit iertarea vinei lui în sângele Mielului, iar harul i-a dăruit viață veșnică prin Duhul Sfânt. Iertarea unui păcătos este un fapt care este perceput de: oameni, îngeri și diavol; dar lucrul cel mai important este ca Duhul Sfânt s-o pecetluiască propriei inimi, cu siguranță divină. „Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru, că suntem copii ai lui Dumnezeu. (Romani 8,16)

Această viață nouă nu poate să rămână ascunsă. Un soldat abia întors, a vrut să-și ascundă întoarcerea față de camarazii lui, de teamă. Dar aceștia, deveniți repede atenți la schimbarea ființei sale, la un exercițiu de serviciu în campanie i-au scos din geantă Noul Testament, pe care îl purta mereu cu el, ca să poată citi Cuvântul lui Dumnezeu îndată ce ar avea timp. Atunci a fost descoperit.

Harul lui Dumnezeu cheamă pe toți oamenii la întoarcere, **te cheamă și pe tine!** Dumnezeu n-are nici o plăcere în pierzarea ta. El vrea să te mântuiască. El a dat pentru tine pe Fiul Său Preaiubit la moarte de cruce. **Ce dragoste!** Pleacă-te în praf înaintea dragostei lui Isus! Dar renunță la gândul că **treptat vei deveni mai bun**, că vrei să renunți la un lucru sau la altul! Nu, tu trebuie să vii sub puterea harului așa cum ești și să trăiești marea schimbare. Spune-I lui Isus: ‚Iată-mă! Cred că ai îndurat judecata pentru păcatul meu, că ai purtat pedeapsa mea, ai luat asupra Ta blestemul meu. Mă încredințez Ție, vreau să-Ți dau inima și viața mea.‘ Fără această reînnoire a vieții, pe care Cuvântul lui Dumnezeu o numește **întoarcere** sau **nașterea din nou**, vei merge la pierzare pe veci, oricât de bun și de amabil ai fi. Domnul spune: ‚dacă un om nu se naște din nou (sau de sus), nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.‘ (Ioan 3,3) Nu te gândi că încă n-ai fi copt pentru aceasta sau că ai avea prea puține cunoștințe. Harul este pentru **toți**, iar minunatele întoarceri ale copiilor tineri ne dau dovada, că nici neștiința noastră, nici lipsa noastră de experiență nu sunt o piedică. Se aude ocazional afirmația: copiii nu se pot întoarce; pentru aceasta ei încă nu sunt maturi în cunoștințe și caracter. Dar Dumnezeu este de altă părere: El le spune oamenilor: ‚Cei ce Mă caută de timpuriu, Mă vor găsi.‘ (Proverbe 8,17) Ca dovadă pentru aceasta, ce transformare totală și adâncă în inima și viața unui copil iese la iveală printr-o adevărată întoarcere, ne sunt povestite următoarele: ‚În adunările de evanghelizare, pe care le-au ținut evanghelistul american Dr. Torrey și cântărețul de cântări creștine cu conținut evanghelic Alexander în anul 1904 la Liverpool, s-au întors grupuri de copii. Printre ultimii era și o fată de unsprezece ani. Ea a scris după o vreme oarecare, următoarea scrisoare:

Dragă domnule Alexander!

Am așteptat deja de mult să veniți iar, ca să vă pot scrie. Doresc să știu dacă vreți să vă rugați pentru mama mea, care se îmbată mereu. Eu am unsprezece ani și m-am întors la Dumnezeu în adunarea dumneavoastră pentru copii. Când am ajuns acasă, mama m-a întrebat unde am fost, iar eu am spus: ‚La misiunea Torrey-Alexander.‘ Atunci s-a sculat și m-a bătut îngrozitor și a spus că dacă mai merg vreodată, mă va maltrata. De aceea nu mai pot să vin, nu din cauza loviturilor pe care le-aș primi, - căci de acestea nu mă tem, - ci pentru că ar fi o neascultare. Dar un lucru tot pot să fac, chiar dacă nu am voie să merg la adunări: pot să mă rog și să cânt. Eu nu mai am tată; el a murit în săptămâna dinaintea Crăciunului. Dar se pare că mamei nu-i pasă. Ea s-a îmbătat în ziua înmormântării așa, încât n-a putut să ia parte la ea. În ziua de Crăciun am cântat una dintre cântările dumneavoastră. Mama a venit beată acasă, iar noi n-aveam nimic în casă. Atunci m-am gândit că dacă tot nu pot să fac nimic, voi ruga totuși pe Tatăl meu ceresc, să binecuvânteze adunările dumneavoastră, pentru că El a făcut acolo pentru mine așa de mult. **„Doar câteva cuvinte cu Isus, atunci totul se termină cu bine!”** Acum trebuie să închei. Mă bazez pe Singurul care mă poate ajuta, - Dumnezeu. El ne ascultă rugăciunile dacă ne încredem în El.’

Ce spui despre această scrisoare? Dacă o copilă poate să trăiască o transformare atât de măreață, pentru a proslăvi pe Mântuitorul ei în ciuda maltratării, a mizeriei și sărăciei, în bătăile mamei sale bețivane, n-ar trebui ca tu, acolo unde stai, să te întorci la Isus, să găsești har și pace și viață veșnică? Nu vorbi despre relații, nu vorbi despre aceea că oamenii din jurul tău ar fi prea păcătoși; ție ți-e mai ușor ca acestui copil. O, te rog, pleacă-ți inima și genunchii în fața Mântuitorului întregii lumi, ca să trăiești marea transformare și să devii un copil fericit al lui Dumnezeu.

Nr. 11

ÎN RĂTĂCIRE

„Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor.” (Isaia 53,6)

Dr. B., un bătrân venerabil, vizita aproximativ de 30 de ani închisorile din Rusia și Siberia. El a povestit cum într-o închisoare din Siberia a întâlnit un bărbat înalt, minunat de frumos. El a vorbit în ziua aceea cu deținuții despre cuvântul: „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor.” El le-a spus deținuților: „voi v-ați văzut întotdeauna de propriul vostru drum; ce v-a plăcut, ce ați poftit, ce ați vrut să faceți și să izbutiți. Ce ați găsit, așadar, pe propriul vostru drum? Mizerie, rușine, stricăciune. Căutați adăpost la Acela, asupra Căruia Dumnezeu a aruncat toate păcatele noastre, la Isus! Aici este tămăduire, reînnoirea vieții pentru toți!”

Când mai târziu a vorbit cu acel bărbat frumos, a descoperit în el un om erudit, născut nobil, care prin nechibzuință a ajuns pe drumul pierzării. El vedea bine că drumul lui o luase la vale, dar spunea: „Sper să fiu în curând liber, căci perioada pedepsei mele va expira în scurt timp. Atunci va începe o altă viață, atunci voi avea relații mai bune.” Zadarnic l-a rugat Dr. B. să nu-și zidească iar viitorul pe propriile lui planuri și hotărâri, ci pe Isus. Toată viața să și-o încredințeze Lui, Aceluia care a purtat blestemul păcatului nostru. Bărbatul nu voia să vină la Isus. Câțiva ani mai târziu, Dr. B. a vizitat colonia de infractori din îndepărtata insulă Sahalin, în oceanul Pacific, unde cei mai răi infractori își ispășeau pedepsele pe viață. Acolo l-a găsit din nou, spre marea lui uimire, pe același bărbat. Da, atunci a devenit liber; s-a întors la relațiile lui de mai înainte. Dar n-a durat mult, până când a ajuns iar așa departe pe panta nechibzuinței fără scrupule, încât a comis o infracțiune grea. A fost condamnat: la Sahalin. Acum era o viață absolut ruinată și pentru totdeauna – dar nici acum nu voia să se lase în mâinile lui Isus. „Calea celor răi este ca întunericul gros: ei nu văd de ce se vor poticni.” (Proverbe 4,19)

Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Noi rătăceam cu toții.” Aceasta nu se referă numai la oamenii care sfârșesc în închisoare sau în colonia de infractori, ci la toți oamenii care își aleg drumul după propriul plan și decizie. Se referă și la oamenii cinstiți, virtuoși și religioși, care merg înainte în starea lor neconvertită, pentru că nu se pleacă înaintea lui Dumnezeu cu păcatele lor. Toți oamenii care pornesc în viață, atât cei avizi de distracții, ca și cei harnici, **toți rătăcesc atâta vreme cât merg fără Dumnezeu.**

O oaie care-și caută singură, fără păstor, drumul și pășunea, piere. Alte animale, de exemplu: păsări, cai, câini, pisici, găsesc drumul spre casă, dar o oaie, nu, dacă nu este **condusă** acasă. De aceea Cuvântul lui Dumnezeu îl înfățișează atât de des pe om ca pe o oaie. Nici omul nu-și poate găsi drumul spre casă înainte de a fi ajuns sub toiagul desăvârșitului și devotatului Păstor Isus.

Un păstor care-și păștea turma în apropierea unei păduri mari, a pierdut una dintre oi. În ciuda multor căutări, n-a fost găsită. Câteva săptămâni mai târziu, păstorul a trebuit să facă un drum prin pădure. Pe o cărare singuratică, adânc în singurătatea pădurii a găsit oasele oii și resturile lânii ei. Bietul animal a pierit fără călăuză, o pradă pentru animalele sălbatice, - ea n-a putut găsi drumul spre casă.

Tu omule, dă-ți seama că și tu rătăcești, sufletul tău este sortit fără nădejde distrugătorului Satan, inima ta fără pace îți spune că tu însuși te temi că sfârșitul drumului tău nu va fi bun. Tu poți realiza și câștiga pe drumul tău multe, care pe moment te bucură și te mulțumesc, - acea oaie a găsit și ea în căile ei greșite multă iarbă dulce, - dar aceasta n-a schimbat cu nimic sfârșitul drumului ei. Dacă nu vii la Isus, **ca El să te conducă pe drumul spre casă de pe drumul tău greșit**, vei rămâne fără pace, fără nădejde.

În fața mea ședea un bătrân de 78 de ani, cândva un om bogat, un harnic antreprenor de construcții, căruia i-au reușit multe. Dar neseriozitatea oamenilor de afaceri, chiar și propria neglijență, l-au făcut, când a îmbătrânit, să-și piardă averea. Multe nevoi și griji l-au năpădit. Astfel stătea cu o retrospectivă dureroasă, într-un prezent plin de griji, în fața unui viitor sumbru. N-a negat, când am vorbit cu el, că privește fără nădejde în veșnicie, în fața cărei porți ajunsese acum. Tot ce a dobândit, a înfăptuit și a trăit în viață, i-a curs ca apa printre degete, așa că acum nu mai avea nimic în mână. În ochii lumii a fost un om de treabă. Putea să-l consoleze lucrul acesta? Putea să-l ajute? Nu, el era clar convins de aceasta: sunt **fără pace și fără nădejde**. Fusese pe un drum greșit. Acum, la capătul acestui drum lung i se amintea să se întoarcă la Isus, care și astăzi mai este pregătit să primească oaia pierdută, pentru a o duce acasă. Isus a vrut să mai dea și acestei inimi, lucrul după care flămânzea și înseta: pace și bucurie. Dar vai, sărmanul om a respins această chemare. Vechea vorbă, adesea auzită, a venit de pe buzele lui: „Am fost întotdeauna cumsecade, m-am străduit permanent să procedez așa, încât să pot sta în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, nimeni nu-mi poate reproșa ceva.” Cu această convingere a rămas această oiță rătăcită, chiar și când i s-a dovedit, că zdrențele și cârpele neprihănirii omenești nu vor acoperi niciodată petele și goliciunea păcatului său, a egoismului său, a răcelii inimii lui față de Dumnezeu.

„Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” (Evrei 9,27) Ce aproape a fost acest bătrân de încheierea ultimului, îngrozitorului, lungului său drum pământesc! Doar puțini oameni se lasă convinși de vina lor și de puterea salvatoare a sângelui de la Golgota. Și totuși, ce fericită evanghelie, că oricine vine cu căință și credință, poate găsi iertarea întregii vini, restabilirea oricărui prejudiciu. Recunoaște-ți trecutul ca pe o cale de rătăcire a păcatului – **aceasta este căință!** Încredințează-te mâinilor lui Isus, - **aceasta este credință!**

Dumnezeu lasă tuturor oamenilor, pe căile lor de rătăcire, să li se transmită mesajul: „Dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor”, pe Isus. Isus n-a privit la propriul Lui drum și avantaj, ci a privit la noi, cei pierduți, cei rătăciți. Îndurarea lui Dumnezeu a vrut să ne salveze cu orice preț, așa că Dumnezeu a aruncat nelegiuirea noastră, a tuturor, vina, povara și blestemul, pe capul fără vină a lui Isus.

Ascultă-l, tu, dragă omule, care mergi pe căile rătăcirii! Dumnezeu te strigă și te caută. Nu trebuie să-ți porți în continuare povara vinei, nu trebuie să mergi mai departe așa, fără nădejde și pace. Te cheamă singurul prieten care te poate duce acasă, Isus. Nu este vorba despre hotărâri noi, nu despre renunțarea la un lucru sau la altul, ci despre **o întoarcere absolută**. Dumnezeu vrea să aducă pe un drum nou toată viața ta, gândirea ta, vrerea, dorințele, munca. Și anume, pe acest drum nou nu mai trebuie să alergi cu propria ta putere, ci să fii purtat de har.

Ce grav este pentru responsabilitatea unui om, care a înțeles chemarea harului lui Dumnezeu și care nu vrea să se plece din inimă, înaintea dragostei care-l caută!

Prietene, vreau să-ți pun în față trei întrebări; răspunde-ți ție însuși la ele, înaintea lui Dumnezeu. În primul rând: ai înțeles că harul lui Dumnezeu **te** caută și te cheamă? În al doilea rând: vrei să-I dai Domnului Isus inima, voința și viața ta? În al treilea rând: vrei să-I spui cinstit și simplu: „Doamne, iată-mă! Ia-mă în mâinile Tale de har așa cum sunt! Cred în dragostea Ta și în sângele Tău vărsat pentru mine”?

Nr. 12

TAINA DE A FACE AUR

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă.
Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5,17)

În tot evul mediu, până în secolul al XVII-lea s-a propagat superstiția, că ar exista o substanță tainică, pentru a transforma în aur: plumb, mercur și alte substanțe. Acest mijloc tainic purta numele de „piatră filozofală” sau „leul roșu” sau „marele elixir” sau „tinctură roșie”. Toată această pretinsă știință are din timpuri străvechi încoace, numele de „Alchimie”. Această substanță mult dorită, trebuia să fie în stare nu numai să transforme metalele neprețioase în aur, nu, ea trebuia să slujească și drept medicament universal; această piatră filozofală, diluată corespunzător, trebuia băută ca aur potabil și astfel să fie vindecate toate bolile, toți oamenii să devină iar tineri și muribunzii să primească o nouă putere de viață.

Începuturile acestei superstiții fac trimitere la Egipt, în perioada precreeștină. Împăratul roman Dioclețian a poruncit în anul 296 după nașterea Domnului, ca toate cărțile despre arta egipteană a facerii aurului să fie arse. Dar cu aceasta n-a fost înlăturată în niciun caz această năzuință superstițioasă. 100 de ani mai târziu, deci în al 4-lea secol creștin, la gimnaziul din Alexandria este urmărită cu râvnă ținta de a găsi arta facerii aurului. Pe atunci și în perioada care a urmat, a luat naștere un mare număr de scrieri alchimiste, în parte lucrări voluminoase. De la greci și egipteni, tendința spre alchimie a ajuns la arabi și de aici a venit în evul mediu prin Spania, la popoarele superstițioase ale creștinismului de nume. Un șir întreg de învățători vestiți ai alchimiei, printre ei învățați respectabili și filozofi, susțineau că au găsit piatra filozofală și se bucurau de o apreciere generală. Unul dintre ei a afirmat că un înger al lui Dumnezeu i-a descoperit această taină îndelung căutată – și a fost crezut.

A fost o întreagă școală a Satanei sub masca evlaviei. Din aceasta s-a format apoi treptat, o clasă numeroasă de aventurieri rătăcitori, care profitau înșelător de credulitatea generală, deoarece dădeau oamenilor dovezi aparente ale artei lor. Cu șiretenie calculată și cu îndemânarea unui prestidigitator băgau aur în creuzete, în care, aparent fusese pus numai metal nenobil. Unul dintre cei mai mari trișori ai acestui mod, un napolitan pe nume Caetano, își mai făcea de cap pe la anul 1700, în Berlin, și când a fost demascat și-a găsit sfârșitul în anul 1709, într-o spânzurătoare pe care a fost lipită beteală. Cum o fi răs Satan, marele șarlatan, că i-a înșelat așa pe bieții oameni, prin setea după aur!

Dar ce spune Dumnezeu? „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.” (1 Timotei 6,9-10) Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, a făcut exact atâta aur pe pământ, cât a considerat El că este bine. Descoperirea mereu a noi terenuri aurifere, ba în ținuturile polare ale Americi de Nord, ba în deșerturile Australiei și în nisipurile de râu ale Africii de sud, oferă dovada că pământul conține mai mult aur decât ar fi crezut oamenii vreodată. La o expoziție din anul 1882, am văzut un obelisc uriaș din lemn aurit, care arăta după un calcul exact, cantitatea totală de aur care fusese găsită până atunci în Australia; o masă uimitoare.

Aurul aparține metalelor pe care le conține pământul ca materii primordiale și de aceea nu pot fi obținute din alte substanțe. Aurul este o creație a lui Dumnezeu. Toate încercările, cu strădania omenești, de a face aur, au eșuat și vor eșua. Poate șirul oamenilor care se înșeală pe ei înșiși și pe alții să devină mult mai lung decât este deja, omul se străduiește zadarnic să realizeze ceea ce numai Dumnezeu poate.

Toată creația pământescă este pilda și imaginea adevărului veșnic. Așa cum aurul este cea mai prețioasă, cea mai nobilă materie dintre metale, așa sunt credințioșii, copiii lui Dumnezeu,

răscumpărați cu sângele lui Isus, lucrul cel mai prețios pe care-l vede Dumnezeu printre oamenii de pe pământ. Numai Dumnezeu poate ceea ce nici o artă pământească nu poate: să transforme un om născut în păcat, vândut sub puterea lui Satan, într-un copil iubit și binecuvântat al lui Dumnezeu, pe care Însuși Dumnezeu îl numește: sfânt, drept, binecuvântat, mântuit și ocrotit pentru totdeauna. Și această minunată transformare au încercat mulți oameni s-o realizeze cu mijloace omenești, unul cu educație evlavioasă, al doilea cu doctrine religioase, al treilea cu ofrande și pomeni, al patrulea cu ceremonii și miraculoase lucruri sfinte. A fost zadarnic, nu s-a putut obține un produs veritabil și s-a dovedit că nici o putere omenească nu poate transforma materia josnică a firii noastre păcătoase, în aurul curat al unei ființe plăcute lui Dumnezeu. **Lucrul acesta îl poate numai Dumnezeu și El descoperă această taină evlavioasă, această piatră filozofală, prin Evanghelie!** El face cunoscut întregului pământ cum trebuie făcut pentru a fi transformat dintr-un păcătos vinovat, fără pace, într-un copil fericit al lui Dumnezeu și cum din lanțurile robiei păcatului se poate deveni un om eliberat, evlavios.

Aceasta este taina evlaviei: **Hristos, Fiul lui Dumnezeu a venit pe acest pământ, S-a smerit până la statura de rob al păcatului, S-a împovărat cu vina noastră, a purtat blestemul nostru, a luat pedeapsa noastră și a împăcat prin sângele lui prețios, pe orice credincios cu Dumnezeul sfânt.**

Ce tainică putere miraculoasă! Sângele lui Isus Hristos șterge orice pată, iar credința în Mielul junghiat de la Golgota aduce păcătosului celui mai vinovat și mai ticălos, o reînnoire absolută a vieții și puterea harului.

Binecuvântaților martori ai lui Dumnezeu îi aparține predicatorul englez Rowland Hill. Acestuia i-a murit slujitorul credincios, căruia i-a ținut discursul funerar în fața unei mari mulțimi. El a spus: ‚Mulți dintre cei prezenți mi-au cunoscut slujitorul decedat, i-au observat caracterul și umblarea. Toți aceștia vor mărturisi că el a fost un bărbat cumpătat, cinstit, conștiincios, care a slujit lui Dumnezeu cu toată dăruirea. Acest om cu adevărat evlavios a fost cândva un **hoț și tâlhar de drumul mare**. El mi-a ieșit în cale acum mai bine de 30 de ani, pe cărări singuratiche și mi-a cerut bani. L-am întrebat cum a ajuns pe o cale atât de tristă a vieții. El mi-a răspuns: ‚Am fost vizitiu de droșcă și am rămas fără slujbă; trebuie să-mi întrețin viața din jaf, pentru că n-am putut să găsesc altă ocupație pentru întreținerea mea.‘ Eu l-am invitat să mă viziteze; el a venit. Eu i-am oferit să vină în slujba mea, el s-a învoit. El s-a întors la Isus și mi-a slujit cu credincioșie timp de 30 de ani, dar nu numai mie, ci și Domnului și Mântuitorului său. Din căile lui rușinoase, caracterul stricat și inima împietrită, a fost reînnoit pentru a proslăvi în pace pe Isus și pentru a merge acum acasă la Domnul lui.‘

Ca și acest tâlhar de drumul mare, a fost salvată și un grup de păcătoși, care nu poate fi numărat, din adâncurile cele mai adânci ale păcatului și rușinii, pentru a fi martori ai harului într-o viață deplin reînnoită.

Tu, care ai crezut că te poți face plăcut lui Dumnezeu prin dogme religioase, evlavie proprie sau intenții bune, aruncă la o parte arta ta înșelătoare – te înșeli singur. Nu poți face aur și nici alți oameni nu pot. Aceasta **poate face numai Dumnezeu**. El vrea să înfăptuiască această minune cu tine. Lasă-te în mâinile lui Isus, spune-I cine ești, un om cu inimă rea, egoistă și necurată. Nu există nici un blestem al păcatului, nici o mizerie a trupului sau a sufletului, cărora **această „piatră filozofală”, sângele lui Isus**, să nu le fi făcut față, pentru a aduce vieții disperate putere și nădejde.

Vino sub stropirea sângelui, cheamă harul! Trebuie să trăiești minunea de a fi transformat, astfel încât să fii găsit veritabil înaintea lui Dumnezeu.

Nr. 13

NU TE POȚI DEZVINOVĂȚI

„Așadar, omule, oricine ai fi tu, nu te poți dezvinovăți.” (Romani 2,1)

Părerea mea este aceasta, că în veșnicie nu vei avea scuze dacă privești înapoi spre o viață pierdută, dacă vezi înaintea ta pentru totdeauna, o mare de suferință, chin și nenorocire fără nădejde. Nu L-a dat dragostea lui Dumnezeu pe singurul Său Fiu pentru tine, la cruce, ca tu să fii mântuit? Cine te-ar putea scuza dacă tu ai nesocotit aceasta și L-ai tratat pe Tatăl îndurărilor, care a făcut și a dat totul pentru tine, ca și când nici n-ar exista? De câți ani ești deja pe pământ? N-ai respirat tu zilnic, nu te-ai bucurat de lumina soarelui, nu ți-ai primit pâinea și hainele din bunătatea lui Dumnezeu? Nu ți-a dat Dumnezeu mădulare și simțuri sănătoase? **I-ai mulțumit lui Dumnezeu, s-a suit slava și lauda ta la Acela care a fost așa de preocupat de tine?** Sau încă aparții aceloră despre care Biblia spune: „Fiindcă, după ce L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit, ci au ajuns deșești în gândurile lor și inima lor fără pricepere a fost întunecată. Susținând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni.” (Romani 1,21-22) Ascultă, va veni o zi în care va trebui să dai socoteală Creatorului tău, pentru că ai primit binefacerile Lui cu nerecunoștință și indiferență. Tu, nebunule, atunci gura ta va fi închisă prin mărturia copleșitoare care te va condamna din toate părțile.

Nu ai scuze, căci de-a lungul anilor ai purtat în tine un musafir incomod, al cărui glas uneori te-a neliniștit: conștiința ta! Poate ești mulțumit că glasul nu te mai neliniștește atât în ultima vreme ca odinioară. Ah, prietene, pe atunci, când conștiința încă te mai tortura, starea ta era mai puțin deznădăjduită ca azi, când ești în stare să comiți păcate cu inima împietrită; dar se apropie ziua când va trebui să dai socoteală. Atunci propria ta gură te va acuza că ți-ai asuprit conștiința până a murit, pentru că ai vrut să mergi cu încăpățânare pe căile păcatului și ale îndepărtării de Dumnezeu.

Nu ai scuze, căci te-ai împotrivit chemării Mântuitorului tău. Din tinerețe ai auzit Evanghelia. Ai știut că Fiul lui Dumnezeu S-a născut pe pământ în chipul de rob al păcătoșului. Ai învățat din tinerețe **istoria despre ieslea din grajdul din Betleem** și despre păstorii de pe câmp. Ai cunoscut cuvântul: **„Căci astăzi vi s-a născut un Mântuitor”**. Dar tu ai disprețuit lucrul acesta. Ai vrut să mergi fără Mântuitor, căci El era incomod pentru tine.

Nu ai scuze, căci ai știut că Fiul lui Dumnezeu a murit pentru păcatele noastre, Cel drept pentru cei nedrești. Ai fost chemat la pocăință, te-au convins de necesitatea întoarcerii la Dumnezeu, ai fost avertizat în legătură cu calea celor nepăsători, a batjocoritorilor, a necredincioșilor. Nu ți-a păsat de nimic. Pentru tine n-a meritat osteneala de a medita asupra acestor lucruri. Lasă-te avertizat: ești pe marginea unei prăpastii. Ești amăgit prin munca ta, prin plăcerea ta, prin aprecierea prietenilor tăi. De ce nu vrei să îndrepti nici măcar un singur gând spre problema care este cea mai necesară? Tu disprețuiești marele dar al lui Dumnezeu, dragostea demnă de adorație, care a dat pe unicul Fiu pentru tine, ca jertfă.

Nu ai scuze; ai disprețuit lucrarea lui Isus Hristos, sângele de la Golgota vărsat pentru tine. Această realitate îți va închide gura în ziua aceea, când vei vrea să te dezvinovățești.

Nu te dezvinovăți nici azi, ci învinovățește-te; **atunci vei putea, ca vinovat, să chemi și să găsești harul**. Gândește-te că tronul lui Dumnezeu se numește ‚Tronul harului’. Poarta spre tronul harului este larg deschisă – ești strigat pe nume - o, vino la Dumnezeul oricărui har!

În apropiere de N. este o casă, care în acel ținut se numește ‚Căsuța harului’. Proprietarul J.V. este un martor al lui Isus.

În căsuța harului se vestește Cuvântul harului pentru tineri și pentru vârstnici, în adunări și școală duminicală. Poate faci parte dintre aceia care preferă să meargă la distracție, le birt sau la

plăcerea vizibilă, decât la Cuvântul lui Dumnezeu. Poți totuși să te duci liniștit în căsuța harului, căci acolo vei găsi un om care te înțelege foarte bine. J.V. a fost tot așa de puțin ca tine un sfânt înăscut. Dimpotrivă, cu toate că era fiul unor creștini închinători, care s-au străduit să-l crească pe fiul lor pentru Domnul, el a simțit totuși deja din fragedă tinerețe un puternic imbold să facă răul. Încă dinainte de a împlini 12 ani, a făcut mai multe încercări de omor prin otrăvire și incendiere premeditată. Tot mai tare s-a dezvoltat înclinația inimii lui ca să facă răul. El însuși spune: „Aveam o adevărată fire de criminal; cel mai mult mi-ar fi plăcut să-l reprezint pe diavolul viu. Numai Dumnezeu în îndurarea lui a împiedicat realizarea planurilor mele sumbre.” Deși la 13 ani s-a trezit serios și a fost atins de Cuvântul lui Dumnezeu, s-a întors curând sub puterea păcatului. Ca tânăr plecat în pribegie, a fost pedepsit de trei ori cu închisoarea pentru furt și delapidare. A venit după câțiva ani acasă ca băutor și jucător. Dar n-a putut să reziste sub rugăciunile părinților lui. Zadarnic îi îmbrățișa mama lui genunchii, ca să vrea să rămână la ei. Cu vorbele: „**Mamă, trebuie!**” a ieșit afară lipsit de voință, dedat răului, robit de Satan, care-și face lucrarea în fiii neascultării. (Efeseni 2,2) Puține zile după această despărțire, a omorât pe stradă o fată care s-a împotrivit dorințelor lui, străpungând-o cu unsprezece lovituri de cuțit, a lăsat-o acolo și a mers la birt să bea țuică. După o vreme s-a întors la fata presupusă moartă. Mai trăia; ea gemea și se plângea: „Nu pot să merg în veșnicie așa cum sunt.” Lucrul acesta l-a făcut pe J. V. să-și vină în fire, a chemat un sergent de stradă, rănita a fost dusă la un spital, el a fost arestat și apoi pedepsit cu trei ani de închisoare.

Într-o duminică a auzit în închisoare o predică din Ezechiel 37,26-27: „Voi încheia cu ei un legământ de pace, care va fi un legământ veșnic cu ei; îi voi sădi și-i voi înmulți și voi pune locașul Meu cel sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuința Mea va fi printre ei; Eu voi fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul Meu.” În lumina acestui capitol J. V. și-a văzut toată viața așa cum o vede Dumnezeu: **păcat, nimic altceva decât păcat!** El s-a recunoscut ca cel mai rău dintre toți infractorii. L-a chemat la el pe predicatorul închisorii, și-a mărturisit toate păcatele din tinerețe. Ce a spus predicatorul? **Numai cuvinte de har!** L-a îndrumat pe cel foarte decăzut la Isus, la Mântuitorul păcătoșilor. J. V. a cerut apoi să fie dus în fața judecătorului de instrucție, i-a mărturisit și acestuia tot, cu toate că se temea că va fi condamnat la pedeapsă nelimitată cu închisoarea. După această mărturisire l-a năpădit o disperare adâncă. Trei nopți s-a luptat pentru sufletul lui. Inima lui părea ca moartă, se simțea ca împietrit și totuși harul a biruit în acest bărbat. După opt zile a strigat după îndurare către Dumnezeu și brusc s-a făcut lumină în inima lui. În fața sufletului său stătea Isus, așa cum a purtat pe cruce blestemul păcatelor lui. Cuvântul de grație: „**Iertate îți sunt păcatele!**” răsuna zi și noapte în sufletul lui, el a devenit deplin convins de mântuirea lui veșnică. Inima lui a devenit foarte fericită și plină de pace. Pedeapsa lui n-a fost prelungită în urma mărturisirilor lui. El a petrecut cei doi ani care i-au mai rămas în închisoare ca un copil fericit al lui Dumnezeu. De la întoarcerea lui s-au scurs acum 18 ani. Dumnezeu i-a transformat viața într-un râu de binecuvântare.

O, învață din această biografie ceea ce cuprinde cuvântul: „**Darul fără plată a lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.**” (Romani 6,23) „**Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.**” (Luca 19,10) Probabil că tu n-ai fost pe căi așa de rele ca omul acesta care locuiește acum în căsuța harului și nici în închisoare încă n-ai stat. Poate chiar te laudă oamenii ca virtuos. Totuși, în fața lui Dumnezeu ești un păcătos vinovat și pierdut; o vină imensă de: dragoste neglijată față de Dumnezeu și de oameni, mânie, mândrie, egoism, minciună te acuză, poate chiar necurăție și necinste. Numai să lași conștiința să vorbească, lasă să ți se arate viața în lumina adevărului! Ai nevoie de har, trebuie să fii mântuit. Iată, aceasta este Evanghelia: **Dumnezeu vrea să te mântuiască.** Crucea de la Golgota strigă în inima ta: **Isus a murit pentru tine, lasă-te mântuit! Dumnezeu vrea ca tu să găsești har.** Ia acest har de nespus! Apucă mântuirea, astfel aceiași îngeri ai lui Dumnezeu care

deasupra câmpiei Betleemului au intonat acea mare cântare de laudă, azi se vor bucura pentru tine, că un păcătos pierdut a fost mântuit.

Nr. 14

NU TE ÎMPOTRIVI HARULUI

„Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa, ca să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu. Căci El zice: ‚La vremea potrivită te-am ascultat, în ziua mântuirii te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită, iată că acum este ziua mântuirii.‘ (2 Corinteni 6,1.2)

Permite să ți se povestească despre un fiu, al cărui tată credincios l-a dus la Londra, la ucenicie, la un giuvaergiu. Într-o zi tatăl a primit o scrisoare, că tânărul l-a furat pe meșterul lui. Întristat, s-a grăbit să ajungă la Londra, unde a aflat că problema stătea într-adevăr așa. Tânărul a trebuit să fie concediat. În timp ce tatăl și fiul pășeau pe străzile Londrei, cel din urmă s-a desprins deodată de lângă tatăl lui și n-a mai fost de găsit. Astfel a trebuit sărmanul om să se întoarcă singur acasă, cu inima zdrobită. – Au trecut ani; nu s-a mai auzit nimic despre fiul pierdut. Într-o duminică seară părinții stăteau acasă și citeau Cuvântul lui Dumnezeu. Mai mult ca de obicei s-au simțit îndemnați să se roage pentru fiul decăzut; chiar și credincioasa slujnică a spus că a trebuit să se roage mult pentru fiul pierdut al casei. În aceeași seară, la Londra, o bandă de hoți a trecut pe lângă sala de evanghelizare a predicatorului Spurgeon, cu intenția de a da o spargere la dulapul cu bani. Printre acești infractori se afla și fiul acelor părinți care se rugau. El a primit de la tovarășii lui sarcina, întrucât știau că în această sală era un ceas, să intre și să vadă cât era ora. Astfel a intrat în public. Mesagerul lui Dumnezeu predica despre tâlharul de pe cruce, care în traducerea englezească a Bibliei este denumit ‚hoțul muribund‘. Arătând cu mâna exact în direcția fiului pierdut, Spurgeon a zis: ‚Dacă în seara aceasta se găsește un hoț aici, Isus Hristos îl poate salva.‘ Săgeata l-a lovit până în străfunduri. S-a terminat cu spargerea; el s-a grăbit să se roage în tăcere și în puține zile era bucurie în casa bătrânilor, pentru un fiu care a căzut plin de căință în brațele fericite ale părinților.

Iată aici, cum puterea harului poate să tragă un păcătos afară din fundul căii lui de pierzare! Aici a fost îndreptată deteriorarea unei vieți stricate și pierdute, prin forța biruitoare a Cuvântului lui Dumnezeu și puterea răscumpărătoare a sângelui lui Isus. Ce Evanghelie măreață, că putem mărturisi în deplină siguranță tuturor oamenilor, chiar și celor mai pierduți: **aceeași putere miraculoasă a harului este aici și pentru tine!** Plecă-te în fața acestei dragoste căutătoare! Mulți, foarte mulți oameni resping cu îngâmfare harul lui Dumnezeu. Ei nu vor să se plece în fața Dumnezeului sfânt care-i caută pentru a-i salva. Orbi în păcatele lor, orbi în mândria lor, ei se grăbesc în întâmpinarea veșniciei, încărcăți cu multele lor păcate. Acești păcătoși îngâmfați cred că creștinismul este foarte bun pentru proști, dar ei personal, prin educația lor, ar fi superiori. O, sărman om, care va fi sfârșitul tău, când ți se vor deschide ochii asupra dragostei care te-a căutat și pe care tu ai disprețuit-o?

Pe o placă, în vechiul dom din Luebeck, scrie:

Hristos, Domnul nostru ne vorbește astfel:
„Mă numiți Salvator și nu vă lăsați salvați.
Mă numiți Lumina și nu vă lăsați luminați.
Mă numiți Calea și pe ea nu alergați.
Mă numiți Viața și nu mă solicitați.
Mă numiți Stăpân și nu mă ascultați.

Mă numiți Măreț și nu mă agreeți.
Mă numiți Întept și nu mă întrebați.
Mă numiți Domn și pentru Mine nu lucrați.
Mă numiți Atotputernic și Mie nu vă-ncredințați.
Dacă nu vă voi cunoaște, cândva, să nu vă mirați!”

Acest prim cuvânt se adresează creștinilor de nume, care trec pe căile înstrăinării lor de Dumnezeu, fără a privi la dragostea de nespus a lui Isus, care-și desface mâinile spre orice păcătos și îi spune: „Împacă-te cu Dumnezeu!” Cu mult mai mulți oameni sunt absolut indiferenți față de această dragoste a lui Dumnezeu, care L-a dat pe singurul lui Fiul la moarte de cruce. Bani și avere, ținută și amuzament, mâncare și băutură, fumat, podoabe și afacere, pe scurt, toate lucrurile pământești atrag inima mai mult decât Isus.

Domnul X. a fost în zilele tinereții lui puternic mișcat de Cuvântul lui Dumnezeu, astfel că părinții lui au crezut că fiul lor s-a întors la Isus. El venea des la ascultarea Cuvântului și în părtășia sfinților, știa din cap toată calea răscumpărării și lucrarea harului. Dar când a intrat în viață, și-a îndreptat inima spre lume. S-a arătat tot mai mult că el a fost față de Dumnezeu nesincer și nesmerit. Înalta lui înzestrare, educația, darul vorbirii l-au făcut capabil să reușească în toate părțile. În fața lumii era un om de lume, căruia îi plăcea viața. În fața credincioșilor vorbea despre har, față de soție și familie era dur, egoist, nervos. Unde îl ademenea pofta cărnii, trăda dragostea și fidelitatea. Deodată s-a îmbolnăvit incurabil; el știa și spunea: ‚Aceasta este mâna lui Dumnezeu!’ Cu toate acestea – nici o întoarcere, nici o smerire. Ce sfârșit trist, când un asemenea om chemat de multe ori, merge în veșnicie fără nădejde. Cu toate că X. a mai avut o vreme lungă de îndurare și se pare că harul îl căuta, totuși n-a mai apucat harul. Poate fi de mirare dacă sfârșitul unei asemenea vieți este disperare? ‚Căci dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci o așteptare înfricoșată a judecării și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrățiți. Cine a călcat Legea lui Moise este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit și va batjocori pe Duhul harului? Căci știm cine este Cel ce a zis: ‚A Mea este răzburarea, Eu voi răsplăti!’ Și în altă parte: ‚Domnul va judeca pe poporul Său.’ Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10,26-31)

Oricine ai fi, prietene, fie virtuos, fie încătușat în păcate, **harul te caută! Nu te împotrivi harului!** Încă mai este aici pentru tine har veșnic, deplin, apucă-l cu credință de copil, vino, vino cu vina ta la picioarele lui Isus, El îți iartă lunga ta împotrivire, El te îmbrățișează și te trage la inima Lui. Nu te **împotrivi** harului! Te rog mult, chiar stăruitor; dacă ai înțeles în vreo perioadă oarecare a vieții tale, că harul lui Dumnezeu te caută și te cheamă, **nu te mai opune!** Iată, un an după altul al vieții tale zboară, inima ta devine tot mai insensibilă și mai rece. Privește la cruce! Privește cum Isus a suferit și a murit pentru tine, cel nerecunoscător! Lasă-te învins de dragostea Lui! Vino așa cum ești, smerește-te înaintea lui Isus! Dacă simți că inima ta este dură, spune-I Domnului: **Îți aduc inima mea tare ca piatra, sparge-o și transformă-o!**

Mi-e teamă pentru oricine care a înțeles că harul îl caută și care totuși se împotrivesc. Numărul acestor oameni este mai mare decât am crede; ne întâlnim cu oameni pentru care Dumnezeu a făcut lucruri uimitoare prin ocrotiri, ascultarea rugăciunilor, însănătoșiri miraculoase, prin avertizare și prin limbajul serios al Cuvântului Său. Și ei știu lucrul acesta, dar inima lor răspunde: **Nu vreau, nu vreau să mă plec, nu vreau să mă întorc, nu vreau să mă convertesc, nu vreau s-o rup cu păcatul și cu lumea!**

Aici nu este vorba dacă ai **putere** să biruiești păcatul și să-l lași – **n-ai nici o putere!** Domnul știe acest lucru mai bine decât tine. Este vorba dacă ai voința să-ți pui viața în mâna Domnului, astfel ca El, care Se numește ‚Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii” (Isaia 9,6 textual), ca acest Isus să poată lua în stăpânire, cu puterile Lui de har, sârmana ta viață și inima ta rece și dură, pentru a reînnoi totul, totul cu puterea harului Său.

O, vino așa la El!

Nr. 15

IEȘIREA DIN LABIRINT

„Adevărat vă spun, că dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor. Și oricine va primi un copilaș ca acesta în Numele Meu, Mă primește pe Mine.” (Matei 18,3-5)

În antichitatea precreștină, labirintul regilor egipteni, care era situat la lacul Moeris, lângă o piramidă, aparținea vestitelor construcții care erau de jur-împrejur. Era făcut din trei aripi de clădire, care aveau cam 200 de metri lungime și 100 metri lățime și numărau 1.500 de cămăruțe, camere și coridoare la suprafața pământului și tot atâtea subterane. Probabil a fost construit pe la anul 2100 înainte de nașterea Domnului. Pereții interiori au fost inițial împodobiți cu prețioase dale de piatră și ilustrații. Ruinele impunătoare ale acestui castel regal dovedesc că ceea ce vechii istoriografi au scris despre el, se bazează pe realitate. Fără îndoială că un necunosător se putea rătăci în această întortoचhere de diferite încăperi așa, încât să nu mai poată găsi ieșirea. De aici s-a născut apoi în antichitate legenda despre labirint, din care nimeni nu mai poate să iasă dacă odată a intrat.

Labirinturilor terestre îi aparține și uriașul oraș Londra, cu cele șase milioane de locuitori ai lui. După rapoartele poliției londoneze de criminalistică, în anul 1902 au fost în total 33.413 persoane reclamate ca „pierdute” și 17.326 ca găsite. Diferența dintre aceste două cifre, deci 16.087 oameni despre care nu s-a mai aflat nimic, susține o vorbă zguduitoare despre crime înspăimântătoare și accidente. Oamenii s-au înecat, au fost uciși, înghițiți de abisurile metropolei ori s-au ascuns în ascunzători de negăsit, din cauza faptelor suspecte. Pentru ochii omenești aceste persoane au dispărut, dar pentru Dumnezeu, nu. „Pentru că ochii Lui sunt asupra căilor omului și El îi vede toți pașii. Nu este nici întuneric, nici umbră a morții unde să se ascundă lucrătorii nelegiurii.” (Iov 34,21-22) În această rețea absolut insondabilă a străzilor Londrei, există cete de copii orfani, care cerșind și furând, duc o viață grea, misterioasă. Ei n-au nici casă părintească, nici educație, nici îngrijire, nici școală.

Dr. Barnardo (născut în 1845 în Irlanda și întors la Domnul de tânăr) era student la medicină într-un mare spital din estul Londrei. El își petrecea timpul liber cu câțiva prieteni, pentru a învăța Cuvântul lui Dumnezeu într-o clasă serală pe tinerii absolut decăzuți care erau culeși de pe străzi. Acestei școli i se zicea „Școala de zdrențe”. Barnardo avea lângă aceasta o cămăruță, care înainte fusese grajd, pe care a curățat-o și a făcut-o cu mâna lui. Într-o seară l-a rugat un băiat mic, zdrențaros – îl chema Jim Jarvis – să-i fie permis să petreacă noaptea în camera școlii. Răspunsul lui Barnardos a fost: „O, nu, fugi acasă!” Atunci a aflat tânărul student că băiatul n-avea nici „acasă”, nici tată, nici mamă, nici cămin. Da, auzise că există în oraș sute, chiar mii de asemenea tineri, care într-adevăr nu locuiau nicăieri. Ei își ziceau „cai arabi de stradă”. Barnardo nu voia să creadă lucrul acesta; dar încă în aceeași noapte rece de octombrie, micul său prieten l-a condus într-unul dintre cele mai mizere cartiere ale Londrei și i-a arătat cum în spatele unui zid, pe acoperișul scund al unei șure, dormea sub cerul liber, strâns lipiți unii de alții, o mulțime de băieți între 9-18 ani, acoperiți numai cu niște biete zdrențe.

S-a aflat curând că drumul vieții majorității acelor copii se sfârșește în închisoare. Acum și-a dat seama Barnardo, că este sarcina vieții sale, hărăzită lui, de Dumnezeu, să facă o lucrare de salvare cu acești copii. Astfel a început studentul fără mijloace, această lucrare cu încredere în Domnul. În cei 40 de ani ai slujbei sale binecuvântate, Dumnezeu l-a făcut să trăiască minuni pe care el niciodată nu le-a bănuț. Când în septembrie 1905 acest slujitor devotat a adormit în odihna poporului lui Dumnezeu, 8.000 de copii se bucurau în 400 de case, de un cămin sănătos și o adevărată educație creștină. Cu toți acești copii nu se împlinește cuvânt cu cuvânt ce este scris:

„Căci tatăl meu și mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primește.” (Psalmul 27,10)? Dr. Barnardo a spus despre acest lucru următoarele:

„În toată munca mea – printre băieții și tinerii atât de mult înconjurați zilnic de ispite, printre fetele ale căror pași au așa de multe capcane puse, printre bolnavii și suferinzii așa de apăsați de griji și sături de viață, printre săracii a căror viață zilnică este o luptă așa de epuizantă – printre toți aceștia, **eu și ajutoarele mele am ținut sus Cuvântul vieții și pe deasupra am ținut ca ei să prindă într-adevăr o încredere sinceră în lucrarea înfăptuită a Răscumpărătorului, ca fiind unica mântuire, singura putere, singura mângâiere pentru timp și veșnicie.** Dorința inimii mele și stăruința mea către Dumnezeu pentru acești copii sunt **ca ei să poată fi salvați**, nu numai pentru viața aceasta, ci și **pentru cea viitoare.** N-am știut cum s-ar putea ajunge la aceasta din urmă altfel decât printr-o astfel de educație, învățătură cu rugăciune credincioasă și un model credincios, **prin care orice inimă de copil să fie legată printr-o legătură a credinței și a dragostei, cu Persoana lui Isus, cu Mântuitorul răstignit și înviat.**”

Tu, care citești acestea, a ajuns inima ta la această reînnoire a vieții? Ești legat prin legătura credinței vii și a predării inimii, cu Persoana prezentă a Fiului lui Dumnezeu?

Acțiunea Dr. Barnardo poartă pecetea că este lucrarea lui Dumnezeu, nu modul de a proceda al unui om. Există în estul Londrei un mare cămin de băieți, unde se învață 20 de meșteșuguri diferite. Aici există aziluri pentru invalizi și surdomuți. O instituție foarte aparte este satul de fete Ilford. El constă din 70 de frumoase case țărănești, în care sunt educate peste 1.000 de fete, care sunt împărțite în 70 de familii. De asemenea, au fost făcute aziluri în toate orașele mari ale Angliei, ale căror uși nu sunt închise nici zi, nici noapte pentru vreun copil care caută adăpost din cauza nevoii, a mizeriei și a foamei. Dragostea îl împingea adesea pe acest ucenic al lui Isus, să facă pe zi și pe noapte incursiuni în refugiile cele mai întunecoase și pe străzile Londrei, să smulgă copii orfani fără adăpost, copii ai unor părinți decăzuți, din ghearele diavolului și din mocirla viciului. Aproximativ 60.000 de copii, în cei 40 de ani ai acestei slujbe, au fost salvați din singurătatea lor fără nădejde și crescuți pentru Domnul. Dr. Barnardo știa foarte bine că în cazul unor copii nu va reuși să rupă blestemul și puterea păcatului sub care a stat viața lor; Dar marea majoritate au devenit oameni cumsecade și binecuvântați, mulți, mulți au acceptat pe Mântuitorul lor prin credință vie și stau ca slujitori și slujitoare în viața practică. **Dumnezeu a răspuns credinței; ceea ce a putut El să facă este mult peste gândurile și concepțiile omenești.**

Deci dacă dragostea lui Dumnezeu a avut pentru acești copii decăzuți și neîngrijiți: drum, putere și mijloc pentru a le arăta o ieșire din labirintul vieții, **oare să nu știe Dumnezeu nici o soluție de scăpare pentru tine din: greutățile, strâmtorările, ispitele, adâncimile păcatelor tale?** Oare să fii tu singurul căruia Dumnezeu nu poate să-i răspundă cu real ajutor experimentat, dacă tu, căutând un Eliberator, strigi după ajutor și mântuire? Acceptă cuvântul făgăduinței lui Dumnezeu: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi.” (Psalmul 50,15) Nu este Isus Mântuitorul care spune tuturor oamenilor: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați!” (Matei 11,28)? N-a spus El Însuși: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6,37) Prinde încredere în dragostea lui Dumnezeu! Nu mai cerceta dacă suferi destul pentru păcatele tale; Dumnezeu nu cere decât să-ți recunoști starea pierdută și să te supui harului care te caută. Majoritatea acelor copii neglijăți n-au avut nici o durere în legătură cu starea lor și pentru multele lucruri rele în care au trăit. Dar și-au recunoscut nenorocirea și au recunoscut dragostea care voia să-i salveze. **Singurul lucru care li s-a cerut a fost acela, să vrea să se lase salvați.** Aproape toți au recunoscut, abia după aceea, când au fost spălați și îmbrăcați, săturați și îngrijiți în căminul confortabil, ce adânci au fost mizeria și păcatul din care i-a salvat dragostea.

Așa îți va merge și ție dacă vii la Isus. Spune doar atât Mântuitorului: sunt vinovat, rău, pierdut! Încredințează-te așa cum ești credincioaselor mâini, care de mult sunt întinse spre tine! Isus vrea să te conducă din mlaștina unei vieți înstrăinate de Dumnezeu, pe stânca harului și a păcii, ca tu să-ți proslăvești Mântuitorul într-o viață cu totul nouă.

Nr.16

PIERDUT – SALVAT

„După cum El striga și ei n-au vrut să audă, tot așa ei au strigat și Eu n-am vrut să aud' zice Domnul oștirilor.” (Zaharia 7,13)

Wilhelm X.³ a ajuns de tânăr cu totul în necredința modernă. Apoi s-a însurat. Reședința sa era foarte departe de casa credincioasei sale mame și mult mai îndepărtată era inima lui de Dumnezeu. El a aderat la un club, în care prin abilitatea sa, prin darul vorbirii și cultura literară, a devenit curând un conducător al batjocoritorilor. Atunci a apărut în acel oraș o mare mișcare religioasă. Sute s-au întors la Dumnezeu, au căutat și au găsit pace în sângele prețios la lui Isus. Wilhelm X. și prietenii lui s-au necăjit pentru această victorie a Evangheliei. Într-o noapte, când s-au întreținut batjocoritor asupra acestui eveniment, și-au jurat reciproc că în nici o împrejurare nu vor beneficia de rugăciunea vreunui om. Ce îngrozitor era acest jurământ pentru un bărbat care știa foarte bine că rugăciunile credinței bătrânei sale mame se luptau pentru sufletul lui.

A trecut un șir de ani. Moartea timpurie a soției sale a aruncat umbre serioase asupra vieții lui Wilhelm X.; el și-a adus cei doi copii mici spre creștere în casa bătrânei sale mame. Curând după aceea s-a îmbolnăvit el însuși. Toate călătoriile și tratamentele, pe care le-a întreprins pentru restabilirea sănătății lui, au rămas fără succes. Astfel a venit înapoi, în sfârșit, ca un om grav bolnav, distrus, sub acoperișul mamei. Nici chiar el, nici mama lui nu se îndoiau că moartea îi era aproape. Într-o seară a fost chemată încoace o creștină credincioasă din vecini, pentru a-l sprijini pe bărbatul muribund, dacă ar putea. Când a intrat, și-a dat seama limpede că moartea își pusese mâna pe Wilhelm X. Maxilarul inferior atârna fără putere, iar peste ochi se așternuse umbra morții. Adunându-și toate puterile, muribundul s-a ridicat puțin, și-a apropiat cu greu buzele și în timp ce ochii priveau desperați ca în gol, a spus șoptit cuvintele: „Da, da, să se roage cineva!” Creștina chemată din casa învecinată a îngenuncheat, voia să se roage, căuta cuvinte pentru Dumnezeu, dar nu le-a găsit. S-a ridicat, a privit fața desfigurată a muribundului, care a spus din nou: „Să se roage cineva!” Mișcată de compasiune și durere, acest copil al lui Dumnezeu a vrut să îndeplinească dorința muribundului; a îngenuncheat iar, dar n-a putut să se roage. Cerul părea să fie neclintit și era ca și când ar fi fost prezente puteri ale întunericului, care blocau accesul spre har. Bătrâna mamă n-a mai putut să privească moartea jalnică a fiului ei și s-a grăbit să iasă afară. Pentru a treia oară a spus cuvântul: „Să se roage cineva!” Apoi și-a strigat mama. Aceasta a fost rechemată, s-a aplecat peste fiul muribund și i-a auzit ultimele cuvinte: „Mamă, – sărută-mă, – eu – mor, – mamă, – să – se – roage – cineva!” Și-a dat duhul. Abia în ziua următoare i s-a spus acelei creștine despre acel jurământ îngrozitor de după cândva. De la ea provine relatarea acestui fapt. Într-adevăr, aici părea că iadul are de așteptat o pradă, care i-a fost dată de bunăvoie. Nu dă această întâmplare o expunere potrivită cuvintelor: „După cum El striga și ei n-au vrut să audă, tot așa ei au strigat și Eu n-am vrut să aud' zice Domnul oștirilor.” (Zaharia 7,13)? Nu există nici o îndoială că harul lui Dumnezeu voia să mântuiască și pe acest bărbat – dar tot așa de puțin poate fi pus la îndoială că omul are capacitatea: să se alunge singur din sfera de activitate a harului salvator.

Despre Faraon este scris la început: „El și-a împietrit inima” (Exod 8,15.19.32), după aceea este scris: „Domnul a împietrit inima lui Faraon”(Exod 9,12).

Ce plin de har l-a căutat și l-a binecuvântat Dumnezeu pe împăratul Saul! Dar când el și-a întors conștient inima de la Domnul, drumul lui a pornit spre un sfârșit fără nădejde, disperat. (Citește 1 Samuel 15,1-23)

Dumnezeul oricărui har și Tatăl îndurărilor întinde brațele Lui de dragoste spre păcătoșii rătăcitori. Pentru aceasta nu este nici unul prea rău, nici unul căzut prea adânc. Orice păcătos

³ Următoarea istorioară este povestită după o relatare în “Christlichen Apologeten”.

poate să revendice pentru sine acest cuvânt: „Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” (Romani 5,20) Nu Dumnezeu este Acela a Căruia funie de salvare ar fi insuficientă, pentru a-l trage pe păcătosul care se scufundă, din valurile pierzării, pe malul mântuirii – dar cine respinge de la sine harul, cu mână nelegiuită, trebuie să se scufunde fără nădejde în talazurile întunecate ale morții. Slăvit fie harul care este de ajuns să spele în sângele lui Isus și să mântuiască pe veci, cea mai stricată viață și pe cel mai murdar păcătos.

În seara zilei de 28 octombrie 1905 – era o seară de sâmbătă – dintr-o sală mare, din B. ieșeau încet miile de oameni care ascultaseră cuvântul despre harul salvator. Multe inimi au fost învinse de dragostea lui Dumnezeu. Un grup mare de bărbați și femei, vârstnici și copii au rămas în urmă, pentru a-și preda inima Mântuitorului. Printre aceștia se afla o figură deosebită față de alții. Bărbatul putea să fie între 50 și 60 de ani; hainele lui erau zdrențuite, înfățișarea, părul, mâinile lăsa să se vadă că pieptenul și săpunul deveniseră străine. Dar mai mult decât necurătenia, vorbeau trăsăturile feței și privirea ochilor lui despre aceea, că acolo stătea un vagabond decăzut și bețiv. El își părăsise de mult nevasta și copiii, a dormit luni întregi în pădure, ziua a cerșit. Niște creștini credincioși care l-au găsit într-o zi, s-au îngrijit de el, l-au hrănit, l-au îmbrăcat și l-au trimis în colonia de muncă L. Lucrul acesta s-a petrecut cu câteva săptămâni înainte. Dar acum s-a întors de acolo bolnav și inapt de muncă. După ce a fost săturat, i s-a cântat această cântare în acea casă creștină:

Vino acasă, vino acasă,
O, suflet rătăcitor!
Departa de-a Tatălui Casă,
N-ai nici un astru strălucitor.
O, copil pierdut, vino acasă!
Vino acasă!

Vino acasă, vino acasă,
Din țara-ngrozitoare,
Unde-a negurii putere
Ți-a adus doar disperare.
O, copil pierdut, vino acasă!
Vino acasă!

Sub influența acestor sunete s-a trezit în el o dorință fierbinte după patria cerească. El și-a dezvăluit trecutul, furturile, bătăile, care l-au dus de mai multe ori la închisoare și dușmănia față de nevasta lui, pe care nu voia s-o ierte. Apoi a fost invitat să vină în acea sală, sub sunetul Cuvântului harului. Creștini experimentați au vorbit în aceeași seară cu el despre viața lui. El era acum biruit de har și pregătit să se împace cu nevasta lui. El s-a smerit înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor și a găsit pace cu Dumnezeu prin sângele lui Isus. El a putut să mulțumească simplu și copilărește pentru dragostea Dumnezeului său și s-a predat în mâinile Mântuitorului său pentru timp și veșnicie. În timp ce aspectul exterior încă mai trăda mizeria fiului pierdut, el a trăit ceea ce este scris: „Spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada.” (Psalmul 51,7 textual) Da, sângele Mielului lui Dumnezeu l-a spălat și Isus i-a aruncat povara și sarcina mării lui vini în marea harului pe veci. Împăcarea cu nevasta a avut loc a doua zi și în aceeași duminică, cel împăcat acum cu Dumnezeu a fost dus la spital; luni, în 30 octombrie, a adormit în pacea lui Dumnezeu. Domnul a făcut, atât de aproape de poarta veșniciei, din acest păcătos împovărat de vină, din această viață pierdută, un monument al harului care să lumineze pe veci.

Trăiești și tu departe de Dumnezeu, înstrăinat de patria veșnică? Cu siguranță nu ești un vagabond nespălat și zdrențaros, iar gândul de a sta în închisoare pentru furt și bătaie, poate să ți se pară ca un vis imposibil. Totuși să știi că ești tot atât de departe de Casa Părintească a lui Dumnezeu ca acel vagabond, dacă n-ai găsit har și pace și spălare a păcatelor tale în sângele lui Isus. Și ție ți se potrivește cântarea: „Vino acasă, vino acasă, o suflet rătăcitor!” Numai Dumnezeu știe cât de aproape poți fi de poarta veșniciei. Fii convins că pentru tine este scris în Biblie cuvântul: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Psalmul 95,7-8, Evrei 3,7-8)

Nr. 17

OAMENI CARE NU POT FI SALVAȚI

„Domnul dorește ca nici unul să nu piară ci să vină la pocăință.” (2 Petru 3,9)

Când marele vapor de pasageri „Atlantic” s-a scufundat pe coasta insulei Newfoundland,⁴ printre cei înecați a fost menționat și numele unui proprietar de prăvălie din New York. Prăvălia lui a fost închisă. Rudele și prietenii l-au plâns. Deodată, după trecerea câtorva zile, a venit o telegramă cu un singur cuvânt: „**Salvat!**” Dedesubt era semnătura celui crezut mort. – Ne putem imagina bucuria alor lui: doliul a fost dezbrăcat, prăvălia a fost redeschisă. Curând a ajuns și cel jelit ca decedat, spre bucuria tuturor.

Dacă intrăm astăzi în prăvălia acestui bărbat, putem vedea atârnată pe perete, sub sticlă și în ramă, acea telegramă cu cuvântul „**Salvat!**” Negustorul nostru o păstrează ca amintire a minunatei salvări a vieții sale.

De s-ar putea spune și despre tine, prietene, care citești acestea, sau în cer de s-ar putea încă azi să se scrie numele tău cu cuvântul „**Salvat!**” Atunci ar fi bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu și înainte de toate în inima lui Dumnezeu Însuși. Tu trebuie să-ți trăiești **mântuirea**. De ce? Pentru că din fire ești un **om pierdut**, unul dintre aceia la care Domnul se referea când a spus: „Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19,10) Ești mântuit? Vrei să te lași mântuit? Oameni fără număr merg în veșnicie ca pierduți, pentru că **nu vor să se lase mântuiți**, cu toate că Dumnezeu vrea ca ei să fie mântuiți. Dumnezeu nu numai că a făcut cunoscută această dorință sfântă a Lui, prin jertfa Fiului Său pe crucea de la Golgota, ci a dovedit această dorință și cu fiecare suflet în parte, prin modul deosebit în care l-a chemat și l-a avertizat.

În B. locuia în partea din spate a casei, un muncitor de fabrică, bătrân, cu fiica lui. În partea din față a casei locuia un creștin credincios, care a vorbit serios cu bătrânul despre mântuirea sufletului său. Același lucru l-au făcut și alți credincioși. Dar bătrânul nu voia să audă nimic despre așa ceva, că el ar trebui să se grăbească la Isus cu păcatele lui, pentru a fi iertat. Într-o zi, era în toamna lui 1905, a fost chemat credinciosul din partea din față a casei, să vină repede la bătrân. Când a intrat acolo, bătrânul zăcea pe podea, lovea cu picioarele în jurul lui și striga cu glas sfâșietor: ‚Trebuie să mor, trebuie să mor!’ Vaietele au durat minute în șir. Creștinul s-a aplecat peste el și i-a strigat în ureche: ‚Întoarceți-vă la Isus!’ Dar bătrânul nu mai putea să înțeleagă. Între timp intrase medicul.; omul muribund a fost culcat în patul lui. În această clipă a venit fiica lui din camera alăturată, cu o casetă de bani și l-a rugat cu voce plângătoare pe credincios, să ia caseta în păstrare, pentru că altfel fratele ei o escrochează de tot ce are. Când omul muribund a zărit idolul de care atârna inima lui, când a auzit că banii lui urmau să ajungă pe alte mâini, ochii lui pătrunzători s-au fixat pe comoară. Caseta cu bani a divulgat adevărul, din ce cauză acest om n-a vrut să vină la Isus pentru a fi salvat. Privirile și înfățișarea lui dovedeau o mută și totuși convingătoare luare de rămas-bun de la ceea ce fusese dumnezeul lui. Apoi a murit. Doctorul a constatat: stop cardiac. În casetă se aflau aproape 10.000 de mărci, bani peșin. Decedatul îi economisise. Cu toate fibrele inimii lui atârna de această comoară. El s-a privat de tot, pentru a-și înmulți comoara. El n-avea nici măcar un prosop, cu care să-și poată șterge doctorul mâinile, da, abia dacă avea o cămașă.

Era aceea-și poveste ca la omul bogat, căruia Dumnezeu i-a spus: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta îți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?” (Luca 12,20)

Ce sfârșit jalnic! Pe Isus L-a izgonit de la sine, a nesocotit mântuirea la care a fost chemat și s-a aruncat singur în pierzarea veșnică.

⁴ Povestită de D. L. Moody

Mulți oameni seamănă cu acest om nefericit. Ei sunt chemați, da, implorați: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5,20) Dar ei nu vor să se lase mântuiți.

La 8 octombrie 1905, vaporul englezesc „Cito” a descoperit la Borkum o epavă dezarborată, care avea steaguri înălțate în semn de alarmă la trunchiul catargului său. Era nava-barc norvegiană „Candelor”. Forța valurilor a tras peste bord tot ce mai înainte stătuse pe punte. În orice clipă nava trebuia să se scufunde în adânc. „Cito” a echipat repede cu marinari barca de salvare. Pe epavă a fost găsit un singur om viu, un marinar, care stătea ghemuit, pe jumătate leșinat, pe dunetă; în brațele lui se odihnea o pisică mică, neagră. Speriat de strigătele echipei de salvare, singuraticul s-a ridicat și n-a durat mult până când s-a aflat cu pisica lui în barcă. Dar când salvatorii au vrut să se desprindă de vaporul care se scufunda, animalul a sărit cu un salt uriaș iar dincolo, pe vechea epavă. O privire scurtă spre animalul evadat și înainte ca salvatorii să-l poată împiedica, naufragiatul abia salvat era din nou pe vechiul lui vapor, pe care gonea zelos după tovarășul lui de viață. Barca de salvare a vrut să-i aștepte pe cei fugiți, dar atunci vaporul s-a înclinat îngrijorător într-o parte, duneta s-a ridicat puțin și partea anterioară a început să se scufunde cu repeziciune în adânc. Aceasta însemna acum pentru curajoasa echipă a bărcii de salvare: să plece repede de lângă vaporul care se scufunda! Câteva lovituri de vâsle și apoi curajoșii au văzut cum vaporul se scufundă în adânc. Pe naufragiatul abia salvat, nu l-au mai văzut.

Acest marinar și-a sacrificat viața pământească, pentru a cărei salvare s-a depus atâta efort și s-a riscat atât, pentru o pisică. Care este situația cu mântuirea lui veșnică, Dumnezeu știe. Acei bărbați îndrăzneți din barca de salvare și-au riscat viața, au făcut ce au putut; dar tot sacrificiul lor pentru cel care trebuia salvat, a fost pentru el absolut fără valoare, câtă vreme ochiul lui a văzut pisica cea a sărit înapoi. Lucrul acesta îl poate înțelege orice copil al lui Dumnezeu: fie că-ți dai viața pentru o pisică, fie că-ți vinzi sufletul pentru o casetă cu 10.000 de mărci – în ambele cazuri este o imensă prostie. Cine dă aur și diamante pentru perle de sticlă, face, cu siguranță, o nespună prostie. Dar cine dă o veșnicie de: viață, pace și slavă pentru un lucru fără valoare, care după o perioadă scurtă i se va mulge din mâini, este mult mai necugetat – da, la limita nebuniei.

Privește odată lucrurile așa cum sunt în realitate: dragostea lui Dumnezeu vrea să te salveze. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3,16) Nu numai oamenii loiali fac tot ce pot ca să te salveze din scufundarea sigură, înainte de a fi prea târziu, nu, **Însuși Fiul lui Dumnezeu a venit pentru tine, a mers la cruce, pentru a suferi și a muri pentru tine!** Poate crezi că nu este așa de grav dacă mergi în veșnicie, fără a fi obținut harul și viața veșnică prin sângele Mielului lui Dumnezeu. Poate ți-a șoptit cineva la ureche minciuna, că există și dincolo de moarte o ușă a mântuirii. Dar ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? **„Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.”** (Evrei 9,27) Dacă nu te predai acum, în acest timp de har, în mâinile salvatoare ale lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, atunci vei sfârși în iazul de foc al pierzării tot așa de sigur, pe cât spune Isus adevărul. El ți-a spus că mai bine să-ți scoți ochiul sau să-ți tai mâna, decât păstrând aceste mădulare indisponibile, să ajungi în locul unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge. (Compară Matei 18,8-9) Poate banii sau onoarea ta îți sunt mai dragi decât ochiul sau mâna ta. Dar oricare ar fi lucrul care te-ar putea ține departe de mâinile de har ale Fiului lui Dumnezeu – taie-l, leapădă-l de la tine, fugi de pierzarea iminentă, grăbește-te și salvează-ți sufletul! Lasă-te chemat! Lasă-te avertizat! „Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.” (1 Timotei 2,4)

Nr. 18

ULTIMA STAȚIE

„Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: „ Legați-i mâinile și picioarele, luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.”

(Matei 22,13)

În satul B., districtul Hamm din Westfalen, s-a adunat într-o duminică după-amiază, o mare mulțime de oameni, pentru că întreg inventarul curții trebuia scos la mezat, cu executor judecătoresc. Curtea a fost una dintre cele mai mari și mai bune din tot ținutul – dar acum, desigur totul arăta neglijent și decăzut. Abia începuse licitația, că în casă s-a auzit o împușcătură. Toată lumea s-a năpustit în casă, au răscolit încăperile, până au ajuns la ușa încuiată a menajerei. Ușa a fost spartă, în pat zăcea proprietarul curții, cu capul spart, cu un revolver în mână dreaptă, lângă o sticlă de coniac pe jumătate goală.

Cine era bărbatul? Proprietarul curții, W., era singurul fiu la părinți și de aici, moștenitorul frumoasei gospodării țărănești. De mic i-au fost trecute cu vederea, de către părinții lui, manierele proaste și îndărătnicia; așa că de timpuriu a devenit un bețiv. Locuitorii satului nu i-au luat în nume de rău băutul, pentru că era considerat „băiat bun”. Doar putea să-și permită, ca fiu al celui mai bogat țăran. Cu toate că se cunoștea traiul lui imoral, nu i-a fost totuși greu să obțină mâna fiicei unui țăran bogat și onorabil. Dar după nuntă W. a alunecat tot mai repede la vale, pe planul înclinat al viciului. Nici o mirare că tânăra femeie a coborât de tânăra în groapă, cu inima frântă, după ani de jale. A lăsat în urmă o grămadă de copii minori bețivului, căruia acum i-a fost luat și ultimul sprijin slab. Prin imoralitatea lui a făcut mai multe fete nefericite, prin alcoolism gospodăria a fost ruinată. Astfel gonia W. în întâmpinarea sfârșitului trist al vieții sale pământești.

Copiii lumii se sperie când asistă la ultima încheiere a unui asemenea drum; dar ei nu bănuiesc și nu se gândesc, de câte ori harul a căutat și a chemat un asemenea om. Se vorbește despre ruina morală, despre blestemul evident. „Păcatul este rușinea popoarelor.” (Proverbe 14,34) Lucrul acesta îl recunoaște oricine; dar nu ne dăm seama că ne aflăm noi înșine, în ciuda unei stări morale mai bune, pe drumul aceluiași punct final veșnic; căci nu numai bețivii nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu, ci tot așa de puțin cei necredincioși și mincinoși. (Compară cu 1 Corinteni 6,10; Apocalipsa 21,8) Și aceștia vor fi veșnic „afară”. Asemenea evenimente, ca cele povestite mai sus, arată în fața tuturor oamenilor, încotro îl mână și îl conduce Satan pe acela care se află fără voință sub puterea lui.

Nici Adam și Eva nu s-au gândit, când au mâncat din fructul oprit, că urmările păcatului vor fi așa de îngrozitoare. Abia când au pierdut Paradisul și au învățat să cunoască în sudoarea feței lor ogorul acestei vieți cu spinii și cu mărăcinii lui, când Cain a devenit ucigaș și Abel a fost ucis, atunci au devenit conștienți unde i-a dus drumul când I-au întors spatele lui Dumnezeu și l-au omagiat pe Satan. Acest amăgitor crunt l-a silit pe omul desprins de Dumnezeu, să facă lucrul de care acesta se considera el însuși că ar fi incapabil. Ocazional s-au găsit oameni, care odinioară își ocupaseră locul în viață ca bărbați onorabili, pe de altă parte au fost demascați ca infractori în închisoare. Atunci se pune întrebarea: cum a fost posibil ca acest om să poată cădea atât de jos? Răspunsul este: **el și-a desprins viața de Dumnezeu!** Conștiința lui a fost durificată ca și cu fierul roșu; n-a mai existat nici o putere de reținere, de avertizare.

În ce relație ești cu Dumnezeu și cu sfinții Lui, cu Cuvântul Lui plin de har și cu voia Lui? Dumnezeu este lumină, El este sfânt; să nu crezi că ai putea trăi în păcat, fără să te sustragi tot mai mult influenței luminii și harului, fără să fii tot mai tare prins în mrejele puterii lui Satan și a întunericului. Să nu crezi că drumurile păcatului și plăcerea lumii ar fi nevinovate, un drept al tinereții, cum se aude spunându-se atât de des.

Fiul unui mare negustor hamburgez a început o relație imorală cu o actriță franceză. El spunea ca mulți alții ca el: „Păcat? Ce este păcatul?” Dar cum a fost viața lui în continuare? Această femeia l-a determinat să fure de la tatăl lui 70.000 de mărci și să fugă cu ea în Franța. Acolo au risipit cea mai mare parte a banilor, restul l-a furat femeia și a fugit în America, iar tânărul? – S-a împușcat. Curvar – hoț și înșelător – sinucigaș! Ce pantă lunecoasă și ce repede s-a petrecut această prăbușire! Toate drumurile vieții omului desprins de Dumnezeu, se sfârșesc în prăpastia pierzării veșnice. Este un drum întunecos, care se sustrage calculului și deciziilor propriei voințe. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „ca pleava pe care o spulberă vântul” (Psalmul 1,4).

Lasă-te prevenit. Și tu ești în primejdia de a fi amăgit. Ai putut până acum să mergi foarte liniștit pe drumul tău; cu toate acestea, dacă nu te întorci la Isus, capătul de drum al vieții tale va fi fără nădejde și groaznic: **un loc de chin veșnic! Dacă nu te întorci, ești pierdut. Dacă te întorci la Isus, ești mântuit!**

La asemenea slujitori ai viciului, robi ai păcatului ca W. din B. se vede într-adevăr deosebit de limpede, cât de repede merge în jos; dar fii convinși că oamenii de pe calea largă, oricât ar putea părea de evlavioși, superiori, virtuoși, sfârșesc în veșnicie toți la aceeași țintă. Dacă vrei să fii păzit dinainte, atunci întoarce-te din toată inima la Domnul. Aici este har, sfințire și reînnoirea vieții, satisfacerea tuturor nevoilor tale. Cheamă Numele Isus și vei fi mântuit; căci este scris: „Oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.” (Faptele Apostolilor 2,21) Mulți cred că ei sunt destul de buni, că n-au nevoie de mântuire. Ei resping cuvântul „**întoarcere**” și cred că Dumnezeu ar putea fi foarte mulțumit cu oameni așa de onorabili cum sunt ei. Ce greșală, ce orbire! Pentru ei este valabil cuvântul: „Adevărat vă spun că vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu.” (Matei 21,31) Asemenea oameni se socotesc prea buni pentru a căuta un mântuitor. Dar ce spune Evanghelia? **Nimeni nu este prea rău pentru Isus!** Chiar și dintr-o viață împovărată de vină și stricată poate să găsească păcătosul mântuire în sângele lui Isus. Chiar și cei care se prăbușesc disperând la capătul drumului lor, cu o viață stricată prin păcat și vină, ar fi putut să găsească harul. N-ar fi fost prea târziu, sângele lui Isus ar fi fost în stare să tămăduiască lezarea; dar voința lor dominată de Satan, i-a ținut departe de Mântuitorul. Ei au rămas legați în puterea vrăjmașului. Astfel sfârșitul lor a fost numai terminarea lungului lor drum – tot mai departe în îndepărtarea de Dumnezeu. „De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi și **n-ați vrut.**” (Matei 23,37) Cum o viață întregă au vrut să fie mereu acolo unde dragostea lui Isus nu este mărturisită, unde harul lui Dumnezeu nu este primit, așa i-a dus moartea în cele din urmă acolo unde au vrut să fie: să fie veșnic acolo unde nu este Isus, unde nu luminează nici o rază a dragostei lui Dumnezeu, unde nu licărește nici o stea a speranței, unde tot ceea ce se numește: har, mângâiere și pace este pe veci departe. Să trăiești veșnic într-un asemenea loc, să te tângui veșnic în chin mistuitor și învinuiri ale conștiinței – ce capăt de linie înfiorător, îngrozitor al vieții pământești! Înțelege de aici ce înseamnă să mori neîmpăcat, fără nădejde. Crucea de la Golgota este dumnezeiasca dovadă că Isus vrea să te mântuiască. **Vrei să te lași răscumpărat?** „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5,19-21)

Nr. 19

MÂINE SAU ASTĂZI?

„De ați asculta azi glasul Lui! - Nu vă împietriți inima!” (Psalmul 95,7-8)

Am auzit povestindu-se despre o cârciumă, care purta un înscris cu litere mari: **„Mâine gratis - astăzi pe bani.”**

Acest lucru este instructiv pentru oameni, deoarece arată că **„mâine”** nu vine niciodată **și că în viața noastră este vorba întotdeauna numai despre „astăzi”**. **„Mâine”** este cuvântul marelui amăgitor, care, de îndată ce păcătoșii pierduți au auzit glasul serios al lui Dumnezeu, vrea să-i determine să-și amâne mântuirea. Cuvântul pe care Dumnezeu îl așează în fața conștiinței noastre este **„Astăzi”!** „Alegeți **astăzi** cui vreți să slujiți!” (Iosua 24,15) „Îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, **câtă vreme se zice „Astăzi”**, pentru ca nimeni dintre voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului.” (Evrei 3,13) Oamenilor care sunt atinși de mormântul deschis al veșniciei și de puterea Cuvântului și a căror conștiință îi acuză, Satan nu le spune în nici un caz: nu trebuie să-ți pui problema mântuirii sufletului tău! Nu, el le spune: trebuie să te întorci – dar să n-o faci astăzi! Ar fi mai bine să te gândești mai serios și atunci poți să vii mâine sau poimâine. În cazul acestor oameni, Satan dorește să câștige timp; dacă îi reușește, atunci își folosește timpul pentru a adormi din nou conștiința trezită, iar inima care caută pace s-o preocupe cu lucruri pământești. Dar drumul **„cândva mai târziu”** duce în mod cunoscut în orașul **„Niciodată”**.

Acum câțva timp, un muncitor s-a accidentat la turnare, în fabrica de mașini din St. El căra pe o rangă un vas mare cu fier incandescent, pentru a-l turna în forme. Deodată s-a rupt mânerul vasului, care a căzut imediat la pământ; chiar și muncitorul a căzut, iar fluidul de foc roșu, incandescent s-a revărsat peste trupul lui. În ciuda strigătelor groaznice de durere ale celui accidentat, nici unul dintre colegii lui n-a putut să-l ajute. Acest bărbat fusese atenționat mai înainte, în mod direct de către un muncitor credincios și i s-a adus aminte că umblă înaintea unui Dumnezeu sfânt și drept – nimeni n-a bănuț că răgazul acestui om va fi așa de scurt.

Multe exemple dovedesc că Dumnezeu trimite înștiințări deosebite oamenilor a căror moarte subită le este foarte aproape. Bătrânul miner B. scotea cartofi într-o zi, înainte de prânz, în același timp când nepoata lui, Lina X. făcea același lucru pe un câmp învecinat. Astfel, spre ora prânzului au plecat împreună spre casă. B., un ucenic al lui Isus, devotat și cu experiență, bătuse deja de mai multe ori la ușa conștiinței nepoatei sale. Ea știa exact ce înseamnă să te întorci din lume, la Isus. Dar ea îndrăgea lumea și plăcerea ei. Pentru că în aceeași zi trebuia să aibă loc în orașelul H., din apropiere (ținutul Dillenbug-ului), o serbare populară cu dans, cu ocazia concursului de tir, întâlnirea cu unchiul ei nu-i era tocmai pe plac. Acesta a și întrebat-o imediat, dacă pentru ea n-a sosit timpul să vină la Domnul. Ea a răspuns: „Da, vreau să mă întorc, dar sunt încă atât de tânără; vreau întâi să mă bucur de tinerețea mea.” Referirea bărbatului experimentat la apropierea morții, la seriozitatea morții a fost zadarnică. Astfel că în aceeași după-amiază ea s-a dus la H., la serbarea cu dans. A fost adusă la miezul nopții, inconștientă. A căzut leșinată în sala de dans și n-a mai devenit conștientă până când a murit câteva ore mai târziu. Atunci a văzut realitatea. Ea a plecat în veșnicie neîmpăcată, ca o amăgită de vrăjmaș.

Noe a vestit odinioară, timp de 120 de ani, unei lumi păcătoase pierdute, judecata care urma să vină, în timp ce el însuși construia arca salvării. Această zi a harului, acest „Astăzi” a fost cu siguranță destul de lung, dar nimeni n-a folosit acea perioadă lungă de har. Atunci a venit potopul cel mare, ziua judecății. Acum ușa corabiei era închisă. Nimeni nu mai putea intra. Numai Noe cu ai săi erau ocrotiți. Lunga perioadă de har trecuse. Toți erau sortiți morții. Tot așa sunt chemați acum, de aproape 2000 de ani, păcătoșii la crucea de pe Golgota, să găsească mântuire la picioarele Fiului răstignit al lui Dumnezeu. Dar ce puțini vin – cei mai mulți nu cad

în brațele iubitoare ale Salvatorului, ci în valurile întunecoase, reci și fără nădejde ale morții. Ce bine când un om, dacă și-a dat seama de păcatele lui, înțelege valoarea de neprețuit a cuvântului „Astăzi”!

Într-o zi a venit fiul unei văduve credincioase, un bețiv, la un credincios și a zis: ‚Mi-ar plăcea să am viață veșnică.’ Bărbatul era beat într-un asemenea hal, încât nu se putea vorbi cu el despre lucruri serioase. Creștinul l-a rugat să vină din nou când va fi treaz; după o oră a venit din nou, dar mai beat ca înainte. A obținut același răspuns: ‚Veniți din nou când sunteți treaz!’ N-a mai venit curând – dar Dumnezeu nu l-a lăsat să moară așa. Ce s-a întâmplat? Curând mama tânărului l-a chemat pe credincios, pentru că fiul ei făcuse o hemoragie pe gură. Când creștinul a intrat la bolnav, acesta s-a holbat la el cu ochii foarte rătăciți. Acela i-a zis: ‚**Sunteți în pragul veșniciei. Dacă muriți astfel în păcatele dumneavoastră, sunteți pierdut pe veci. Strigați la Isus după îndurare, El a suferit pe Golgota și pentru dumneavoastră. Veniți la El!**’ A doua zi acest bărbat a fost dus la spital. Când mama s-a dus două zile mai târziu la el, fiul i-a zis: ‚Dragă mamă, am pace, mă duc la Isus, El a purtat toate păcatele mele.’ A doua zi a plecat acasă în slavă și a însărcinat-o pe mama lui cu un salut pentru mesagerul lui Isus și mulțumirea pentru cuvintele de viață pe care le-a primit de la el.

Mulți oameni trăiesc în munca zilnică și în neliniște, care sunt chemați adesea și serios, să se gândească la mântuirea sufletului lor. Dar chemarea pălește întotdeauna, iar și iar intervin alte lucruri, astfel că nu se ajunge la o răzbatere, pentru a trece prin orice, spre a ajunge cât mai repede la Isus. Lasă-te îndemnat: ‚Scapă-ți viața, să nu te uiți înapoi și să nu te oprești!’ (Geneza 19,17) Multe lucruri pământești par așa de importante, de urgente! Ba este vorba despre afacere, ba despre familie, ba despre distracție. Mereu este amânat același lucru, care este mai important decât orice: **a găsi har și pace și viață veșnică, a căpăta siguranță asupra iertării întregii vini, siguranță în legătură cu nădejdea slavei.** Dacă trebuie să spui: ‚acesta este cazul meu!’ atunci nu merge mai departe pe drumul tău! Oprește-te și spune: **astăzi** să fie, **astăzi** trebuie să fie, **astăzi** trebuie să ajung la pace.

Dar nu este numai apropierea iminentă a morții scurtimea timpului de har, care dă cuvântului **„astăzi!”** o însemnătate așa de serioasă. Este și primejdia îngrozitoare a împietririi inimii. ‚Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!’ (Evrei 3,7-8) Mulți oameni care au înțeles chemarea harului, dar care au refuzat să vină în ziua harului, n-au putut s-o facă mai târziu. Este scris: ‚Toate își au vremea lor: căutarea își are vremea ei și pierderea își are vremea ei.’ (Eclesiastul 3,6) Ce cuvânt scurt, bogat în conținut! Dumnezeu are timpul Lui în care te caută, în care caută să câștige sufletul tău nemuritor și acest timp este – **astăzi**. Omul își are timpul lui când Îl poate căuta pe Dumnezeu și este scris: ‚Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape!’ (Isaia 55,6) Dar vine o vreme când păcătosul adesea îndemnat, se simte pierdut, cu toate că a fost chemat la o moștenire veșnică. Ce îngrozitor să vezi oameni care spun cu conștiința clară: pentru mine a trecut timpul de har! Mulți au recunoscut-o: Dumnezeu m-a căutat, a vrut să mă salveze, dar eu n-am vrut, iar acum este prea târziu.

Există un cuvânt de har, care se numește **„Acum!”** Este clipa prezentă în care Isus te cheamă. Nu-ți împietri inima și nu neglija harul. Privește la crucea de la Golgota, privește la jertfa nemărginit de prețioasă, gândește-te că este Creatorul tuturor lucrurilor, Domnul Însuși Cel care S-a împovărat cu vina ta, care a purtat pedeapsa ta, pentru că a vrut să te salveze din blestemul păcatelor tale. **„Cum vom scăpa, dacă vom neglija o asemenea mântuire?”** N-o neglija!

Ascultă: ‚Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii!’ (2 Corinteni 6,2)

Nr. 20

PLATA PĂCATULUI

„Plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 6,23)

Un soldat tânăr a trebuit să guste plata amară a păcatului deja aici, pe pământ. El a simțit moartea în mădularele trupului său bolnav prin păcat, el a simțit-o în sufletul lui zdruncinat. Toată viața era stricată: sănătatea ruinată, bătrâna și credincioasa lui mamă profund îndurerată; cu fratele, care i-a fost așa de devotat era învrăjbit, iar de Dumnezeu era despărțit de un munte de păcate până la cer, de nerecunoștință, de răceala inimii. El scria: „În cursa lui Satan mă îndrept vizibil spre pierzare; lucrul acesta mi-l spune rațiunea mea pur omenească. Dar în acest timp inima mea tace, conștiința mea pare moartă! Aceasta este mult mai rău decât am putut eu însumi să gândesc. Câteodată mi se pare că absolut niciodată n-o să mai pot fi ajutat. Dragostea lui Isus dăruită mie am disprețuit-o sau cel puțin n-am înțeles-o bine. Nu există nici o îndoială că Domnul m-a căutat cu mare dragoste.” Apoi autorul scrisorii a povestit cum și-a stricat viața pe căile păcatului carnal, ale îndărătniciei și ale neascultării și acum zace bolnav fără nădejde în spital. Nu se poate recunoaște deja aici, în viața pământească, începutul acestui adevăr îngrozitor: „**Plata păcatului este moartea**”? Dar ce va însemna realitatea deplină, atunci când cetele tuturor oamenilor cărora li s-a dovedit dragostea lui Dumnezeu, vor gusta pe veci plata păcatului, la locul de chin! Dumnezeu vrea să te protejeze de lucrul acesta, El lasă să și se adeverească și ție: „**Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.**” Acest sărman, așa de nefericit autor al scrisorii, este totuși căutat de har; doar este Domnul Însuși, Cel care prin Duhul Său cel Sfânt a trezit în el dorința profundă, de a răzbate din această noapte a morții, în lumina harului, la zorii unei vieți noi. De îndată ce inima lui a avut încredere deplină în Domnul și voința lui spune fără condiții: „Sunt aici, salvează-mă!” va avea parte de mântuire.

Ai de trăit numai o viață pe pământul acesta – de ce ești aici? și încotro te duci? Ești aici ca să găsești viața veșnică! Harul te caută, Isus vrea să și-o dea.

Karl Fr., un tehnician tânăr, a auzit în casa părinților lui destul despre harul care este în Hristos, dar a ajuns într-o societate ușuratică. Aici a fost acaparat de pofta păcatului. El a aruncat totul peste bord și se lăuda cu necredința lui. Motivul căilor sale nu era greu de recunoscut - **era prins în patima unor lucruri rele, necurate.** Cu toate că prin ele și-a distrus sănătatea, tot n-a căutat eliberare și iertare. În casa lui părintească se purta ca un tiran, așa că n-a putut să rămână acolo. În diferitele locuri unde a găsit ocupație ca tehnician, de asemenea n-a rămas mult timp. Astfel că în ciuda îndemănării sale, abia câștiga strictul necesar. După ce în ianuarie 1905 și-a părăsit casa părintească, în februarie a murit mama lui. Grija de ani de zile pentru fiul ei a dat ultimul brânci sănătății ei șubrede. Dar lucrul acesta a făcut puțină impresie asupra tânărului bărbat. El și-a găsit un post în B., Dumnezeu l-a condus acolo de mai multe ori la Cuvântul harului. Dar rezultatul a fost numai că el și-a bătut joc. În sfârșit, la 1 aprilie a ajuns într-o adunare mare, în care era adevărată dragostea căutătoare a Mântuitorului și viața veșnică. El a înțeles: Domnul vorbește cu mine. La ieșirea din sală, un credincios care-l cunoștea pe el și calea lui rea și care a sesizat profunda lui emoție, l-a rugat să-și deschidă inima față de har. Dar răspunsul a fost: „**Nu! Niciodată!**” Aceasta a fost în seara de sâmbătă. Șase zile mai târziu Karl Fr. a luat un bilet de călătorie spre H., pe drum și-a tras un glonț în cap și a fost găsit cadavru. O scrisoare pe care a lăsat-o în urmă, spunea rudelor sale că și-a luat viața pentru că era disperat în toate privințele. Să nu se roage nimeni la mormântul lui. – Că acest bărbat tânăr a fost căutat de har, este clar ca lumina zilei. Dar de asemenea, era la fel de clar că el a respins harul. Ultima lui decizie n-a fost luată atunci când a urcat cu revolverul în compartimentul de tren, ci atunci când

a refuzat ultima chemare a harului. „Nu! Niciodată!” Ce cuvinte îngrozitoare, când sunt pronunțate ca să-L refuzi pe Acela care a venit numai din milă din ceruri și care S-a lăsat pironit pe cruce pentru noi, păcătoși vinovați! O, prietene, să nu răspunzi niciodată așa Mântuitorului care bate la ușa ta!

Satan este un amăgitor fără milă; el le oferă sărmanilor oameni pofta păcatului și le spune că vor fi fericiți. Dacă apoi omul a pornit pe calea păcatului, își simte nefericirea și vrea să se întoarcă, dar nu poate, Satan îl ține strâns în lațul păcatului. Abia a fost luată o nouă hotărâre, că Satan și trage de lațul lui, iar omul cade din nou în vechiul păcat. Totuși, harul lui Dumnezeu vine în ajutorul omului care se luptă, dragostea lui Isus îl cheamă, El Își întinde ambele mâini spre el. Acum este nevoie numai de o **hotărâre a voinței** – dacă Îi dă voie Domnului să intre și vrea să se lase în mâinile harului. Atunci va fi mântuit și va afla că: „Unde s-a înmulțit păcatul acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” (Romani 5,20) Dar dacă această hotărâre de voință pentru eliberare și mântuire este respinsă, păcătosul află că: „**Plata păcatului este moartea**”.

Ce este moartea? Ceva mult mai îngrozitor decât moartea trupească. Este o existență veșnică departe de Dumnezeu, despărțită de tot ceea ce face inima fericită, o existență în nedreptate și nesfințenie, în conștiința vinovăției, mizerie și spaima morții, fără vreo stea a speranței.

În cazul acestui bărbat tânăr, chiar moartea lui prin sinucidere a fost o plată a păcatului. În acea sâmbătă a fost mărturisită Evanghelia după Ioan 3: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Toți au fost chemați. Acolo s-a vorbit atât de limpede, încât nici o răutate sau adâncime a păcatului nu l-ar fi exclus de la har pe păcătosul care ar fi venit cu pocăință la acest Mântuitor. **Oricine** crede în Isus, chiar dacă ar fi în adâncul viciului, chiar dacă ar fi fost mâhnirea și necazul părinților lui, chiar dacă ar fi respins dragostea lui Dumnezeu de sute de ori – dar care se apropie crezând, ca păcătos, pentru acela este mântuire. **Acest tânăr** a aflat în seara aceea, ca sute în jurul lui că: **Duhul Sfânt convinge lumea de păcat!** Da, el a fost convins: **Acesta sunt eu. – Dumnezeu vorbește cu mine!** Atunci a izbucnit o luptă în lăuntrul său. Duhul Sfânt i-a spus: smerește-te, harul este aici pentru tine! Nu trebuie să pieri, trebuie să ai viața veșnică, sângele Fiului lui Dumnezeu a curs și pentru tine pe cruce. Pe când Satan a spus: tu nu poți să renunți la pofta păcatului tău. Doar n-o să cedezi. Nu te lăsa lămurit! Astfel hotărârea voinței de smerire și întoarcere n-a fost luată. Ușa inimii n-a fost deschisă Mântuitorului care bătea, el a rămas sub stăpânirea vrăjmașului. Când la ieșirea din sală a dat răspunsul: „Nu! Niciodată!” a izgonit de la ușa lui pe Cel ce voia să-i dea viața veșnică, pe Isus. „Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este **viața veșnică** în Isus Hristos, Domnul nostru.” Viața veșnică, nemuritoare, care nu se sfârșește niciodată, viață adevărată, dumnezeiască! „Viața” este pace, bucurie, nădejde și tărie. Viața înseamnă să fii unit cu Dumnezeu, să crești în asemănare cu Acela care este lumină și dragoste, să fii sfințit prin relația cu Dumnezeu, înnobilit prin convingerea că: în cer voi purta o cunună. Această viață veșnică începe aici pe pământ, este un dar al harului lui Dumnezeu pentru oricine vine la Mântuitorul. Atunci este acolo eliberare de vină, alinarea conștiinței, răscumpărare de sub blestem, astfel încât: duhul, sufletul și trupul să fie străbătute de o nouă vitalitate. Atunci pătrunde în omul care era în lanțurile păcatului, ceva cu totul nou, de fericire și pace, ceva ce înainte n-a cunoscut. Viața lui zilnică primește un **scop nou**: el trăiește pentru Isus și o **țintă măreață** se înalță în inima lui: **slava din Casa părintească a lui Dumnezeu**.

Nr. 21

CORABIA INFRACITORILOR

„Domnul Se uită de la înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor,
să vadă de este vreunul să aibă pricepere și care să caute pe Dumnezeu.

Dar toți s-au rătăcit, toți s-au dovedit niște netrebnici;
nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.” (Psalmul 14,2-3)

Dorința de a îndepărta de țară pentru multă vreme pe marii infractori, a condus deja de timpuriu la a pune la punct corăbii pentru infractori. În: Franța, Spania și Italia acestea au fost galerele, corăbii cu vâsle, înguste, lungi, pe care infractorii erau legați de banchetele lor. Biciul supraveghetorului lor le pricinuia acestor oameni o viață groaznică prin eforturi epuizante și lipsuri. Englezii au avut mult mai târziu corăbii ale răufăcătorilor, ca închisori plutitoare, pe care le lăsau să navigheze în voie pe mările îndepărtate. Asemenea corăbii încă mai existau acum 30-40 de ani, dintre care unul este expus ca vrednic de văzut în zilele noastre, în orașele portuare engleze. Este velierul „Success”, construit în India în anul 1790, inițial vas comercial, apoi corabie pentru emigranți și cam din 1850 a fost pus la punct ca închisoare pentru criminalii periculoși. Încă în ziua de astăzi mai sunt la bord toate uneltele cu care condamnații erau pedepsiți pentru delictul lor. Aici se pot vedea bice cu 9-12 curele individuale, în care sunt întretesute mici bucăți de fier. Alături se află un butuc deosebit, în care condamnații erau legați cu mâinile și picioarele desfăcute, pentru a fi disciplinați cu astfel de bice. Dedesubt, în corabie, sunt celulele individuale, în care au stat prizonierii: găuri mici, întunecoase, fără lumină, având în față o ușă cu armătură de fier; în uși sunt vizoare prin care se poate privi în celule. Acestea din urmă sunt acum, ca și întreaga corabie, luminate cu lămpi cu gaz. În celulele individuale au fost puse figuri de ceară în haine de deținuți. Sunt chipurile principalilor infractori care au fost pe corabie. Aceste figuri de ceară sunt lucrate și așezate așa de îndemânic, încât aproape crezi că-l vezi în fața ta pe adevăratul infractor.

Ai dreptate dacă îți imaginezi ca dezolantă și primejdioasă șederea pe „Success” în perioada în care ea a fost ocupată de infractori vii. Un om care se teme de rău este cuprins fără să vrea de un fior de groază când intră într-o astfel de închisoare. Dar pentru a-ți pune la punct ideile, ești condus pe acea corabie a infractorilor, în fața unei uși cu inscripția: **„Cel mai mare criminal de la bord”**. Privești prin vizorul mare în interiorul bine luminat al celulei și te observi – pe tine însuși, căci o oglindă bine luminată îți reflectă propriul chip.

Poate râzi și-ți spui că oamenii au făcut o glumă bună cu această oglindă. Dar n-o lua ca pe o glumă, ci ca pe ceva serios. Lasă să ți se spună că, deși în fața oamenilor poți să stai ca un om respectabil și poate chiar ca cel mai virtuos, în realitate, dacă te-ai vedea pe tine însuși, adică inima și viața ta în oglinda lui Dumnezeu, ai fi convins că și despre inima ta este adevărat ceea ce este scris: **„Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?”** (Ieremia 17,9) Când Domnul spune: „Din inimă vin gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15,19), atunci desigur vei deveni conștient că și din inima ta au ieșit gânduri, vorbe, fapte, căi rele. În cazul celor mai mulți oameni, conștiința și amintirea știu mai multe lucruri rele decât vor buzele să recunoască.

Recent a fost arestat brusc un bărbat de rang înalt. Imoralitatea a făcut din el un răufăcător. Ceea ce conștiința lui i-a spus de mult, a fost descoperit în fața tuturor oamenilor – atunci a disperat și s-a împușcat. Satan îi arată păcătosului vina lui și-l duce la disperare. **Dar Dumnezeu** îi pune vinovatului în față oglinda adevărului și de îndată ce se smerește, îl cheamă **la har**. Lucrul acesta l-a trăit un alt păcătos sus-pus, care înainte n-a vrut niciodată să se întoarcă la Dumnezeu, pentru că n-a putut să lase lumea, pofta ei, cinstea ei. Dumnezeu a vorbit cu el de multe ori și insistent; el l-a și înțeles bine pe Domnul, dar totul a fost zadarnic. El n-a vrut să se smerească în fața oglinzii dumnezeiești. Atunci Dumnezeu a făcut

dintr-odată vizibil cine era el. Mincinos, escroc, hoț, ipocrit – ce imagine groaznică era dezvăluită dintr-odată în fața ochilor lumii întregi. Da, oglinda Cuvântului dumnezeiesc a arătat de mult toate acestea păcătosului vinovat, dar el n-a vrut să le vadă și să le recunoască. Acum, că era prăbușit public, a scris următoarele cuvinte:

„M-am recunoscut în lumina lui Dumnezeu ca un păcătos pierdut, mizerabil!” Astfel, **acest „infractor”** a devenit un obiect potrivit pentru har. Dumnezeu l-a făcut să afle că El poate să descopere ceea ce omul acoperă când este vorba de păcat și rușine – o, lasă-te avertizat, **descoperă tu singur**. Smerește-te și spune: „Da, Doamne, ai dreptate, oglinda îmi arată imaginea mea! **Acest răufăcător, acest păcătos vinovat sunt eu!** Îndură-Te de mine, fă-mă să găsesc har!” Atunci vei afla că harul lui Dumnezeu acoperă și iartă vina acolo unde omul descoperă cu o recunoaștere sinceră. David a spus când a devenit un: adulter, ucigaș, mincinos și înșelător: „Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile!” **Și Tu ai iertat vina păcatului meu.**” (Psalmul 32,5)

Dacă îți privești propria viață în oglinda dumnezeiască, te sperii de tine însuși. Dă-ți seama, în sfârșit, de inima ta nerecunoscătoare, egoistă și mândră, de multa-ți neînduplecare, de invidia, mânia, cearta, necurăția ta, de minciunile tale, de tot lanțul gândurilor, vorbelor, faptelor tale, de lacrimile care au fost vărsate pentru tine, de răul pe care conștient sau inconștient l-ai făcut în viața altora. Nu-ți vine să spui: „N-aș fi crezut că sunt așa de rău”?

Era un student, un tânăr harnic, econom, un fiu bun al părinților lui. Dar în ciuda acestor virtuți, tânărul era disperat în privința păcatului său. Pe vremea când a fost elev, a fost ispitit la lucruri rele, necurate. Atunci, într-o zi, l-a învățat viciul pe prietenul lui, iar acest prieten s-a prăpădit din cauza viciului și trupește și sufletește. Acum studentul se vedea ca: ucigaș, nimicitor, ispititor – el vedea că: trebuie să găsească îndurare, multă îndurare - și a găsit-o. Cuvântul dumnezeiesc spune aceluia care privește înăuntru, același lucru pe care i-l spune oglinda virtuosului, pe corabia infractorilor: **și tu ești un răufăcător!** „Domnul Se uită de la înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor, să vadă de este vreunul să aibă pricepere și care să caute pe Dumnezeu. Dar toți s-au rătăcit, toți s-au dovedit niște netrebniți; nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.” (Psalmul 14,2-3)

Dacă n-ai pe conștiință **fapte** care sunt evident rele, reprobabile chiar și în fața oamenilor, să știi că ai fost **ocrotit prin puterea harului**, căci în inima ta există capacitatea spre orice rău. Iată, ai fost păzit și ocrotit în căile tale nu prin gardieni și ziduri de închisoare, ci **Dumnezeu** n-a îngăduit ca instinctele rele ale inimii tale să ajungă în stadiul de fapte rele. El ți-a ocrotit drumul, El ți-a păzit pașii, El ți-a dat o educație bună, părinți devotați, chiar ți-a pus în mână Cuvântul lui Dumnezeu. El a înlăturat ispitele. Astfel ai fost protejat; **totul a fost har!** Ai mulțumit deja pentru ele, ai meditat la ele? Ai privit în oglinda dumnezeiască pentru a-ți da seama cine ești? Dar Dumnezeu oricărui har a făcut mult mai mult decât să te păzească de adâncimea păcatului. Isus Însuși a venit pe acest pământ, care pentru El a fost mult mai îngrozitor decât ar fi fost pentru tine și pentru mine o corabie a infractorilor.

Pe acea corabie englezească, toți deținuții era legați; ei nu puteau să facă nici un rău unui angajat sau vizitator. Dar când Isus a venit pe acest pământ, atunci păcatul și răutatea oamenilor, vrăjmășia față de Dumnezeu erau **dezlănțuite**. Omul, instigat de Satan, tatăl tuturor minciunilor și ucigaș, și-a întors răutatea împotriva Aceluia care venise să caute și să mântuiască pe păcătoșii pierduți. **N-au fost ucigași aceia care, în loc să I se închine omagiindu-L pe Domnul slavei, L-au bătut cu lovituri de bici, L-au încununat cu spini, L-au pironit pe cruce, L-au batjocorit în suferințele morții Lui?**

Tu n-ai fost printre ei, dar ești **complicele** lor; și păcatele tale au împins cuiele crucii prin mâinile și picioarele Fiului lui Dumnezeu; și vina ta L-a împins la moarte de cruce. Înțelege acest mesaj al harului: Isus S-a împovărat cu vina, cu blestemul tău. „Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănile Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53,5) Crezând în jertfa Lui, trebuie să găsești mântuire și viața veșnică. **Le-ai găsit?**

Nr. 22

OSPICIUL CARE ARDE

„Un nebun nu-și găsește plăcerea în pricepere,
ci numai în descoperirea inimii sale.” (Proverbe 18,2)

Acum câțva timp, ziarele au relatat despre incendiul unui ospiciu din America. Unii dintre sărmanii bolnavi psihici alergau orbește în flăcări, ca și când ar fi fost o joacă; alții se aruncau pe fereastră de teama focului înalt cât casa, fără a lua seama la plasele de salvare ținute întinse și la paturi puse. Dar cel mai trist era că îi socoteau dușmani pe angajații și îngrijitorii care voiau să-i salveze din foc și luptau ca sălbaticii împotriva lor. Alții se târau sub paturi, suduiau sau se strâmbau la salvatorii lor făcând cele mai hidoase grimase. Astfel au murit cei mai mulți bolnavi.

Nu seamănă în câte o privință lumea pierdută, batjocoritoare, indiferentă, aceluși ospiciu arzând? Nu se aruncă mulți zburdalnici în pierzarea vremelnică și veșnică, în timp ce ar putea găsi în Hristos, în marele Salvator: adăpost, mântuire veșnică și pace?

Nu sunt mulți cei care își văd de drumul lor râzând și glumind, deși acesta sfârșește în acele flăcări despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine din noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?” (Isaia 33,14)? Nu sunt mulți cei care îi socotesc dușmani și îi resping pe aceia care vor să-i oprească de pe drumul pierzării?

Ucenicii lui Isus, de dragul lui Hristos s-au lăsat socotiți **drept nebuni** în vremea aceea, **de către copiii lumii**, pentru că au găsit viața veșnică la Mântuitorul lor. Copiii lumii sunt **declarați nebuni de către Dumnezeu cel veșnic**, pentru că după o viață pierdută se duc în veșnicie înșelați, cum îi spune Dumnezeu aceluși om: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta și se va cere înapoi sufletul.” (Luca 12,20)

În D., de Lăsata-secului s-au pus în mișcare mulți oameni pe străzi, în costume de bufoni. Atunci a spus cineva: „Acești oameni se arată azi ca nebuni în adevărata lor ținută, pe când în celelalte 364 de zile ale anului doar se travestesc, ca și când ar fi oameni cu judecată. Azi fac cunoscut ce zace în inima lor. Nu este aici o bucată de adevăr? Dacă acești oameni costumați în bufoni ar fi avut gânduri înțelepte în timpul restului vieții lor privind responsabilitatea lor înaintea lui Dumnezeu, în legătură cu seriozitatea veșniciei, despre apropierea morții, asupra mizeriei și sărăciei din jurul lor, atunci ar fi cu neputință ca în această singură zi să se poată comporta atât de extravagant, așa cum avem parte în fiecare an. N-am auzi pe străzi strigătele lor de exuberanță și cântecele umorului lor de bufoni. Ei trăiesc în halucinații, și-au făcut ideea fixă, că ar putea să-și facă de cap nepedepsiți, că n-ar exista o justiție veșnică și nici un Dumnezeu sfânt și prezent, în fața Căruia ar trebui să dea socoteală. În închipuirile lor iluzorii ei nu văd cum timpul care zboară îi poartă cu el cu iuțeala vântului, cum moartea, care pășește alături de ei, vrea să-i apuce când ei nici nu se gândesc.

Așa s-au petrecut lucrurile cu tunarul M. din Köln, care acum câțiva ani a ieșit de Lăsata-secului, ca să participe la agitația carnavaalului. El nu s-a întors, ci cadavrul lui a fost dus de Rin în dimineața următoare la malul din Deutz și anume, cu gâtul tăiat. S-a petrecut o crimă suspectă. La aceasta nu s-a gândit, când a plecat vesel și sănătos din cazarmă, că o moarte îngrozitoare este atât de aproape de el. Și totuși li s-a spus tuturor oamenilor că moartea le este aproape; tuturor le spune Cuvântul: „Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă.” (Psalmul 90,12 textual)

Despre oamenii care-și găsesc bucuria în plăcerea nebunească de Lăsata-secului, putem spune precis: ei nu și-au deschis niciodată inimile față de mesajul harului; pentru chemarea lui Isus, care S-a împovărat cu vina noastră pentru a ne salva de blestem și de judecată, urechea lor nu s-a deschis. De ce nu? De ce nu văd acești oameni judecata care vine și pe Isus care vrea să-i

salveze? Scriptura spune: „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei.” (2 Corinteni 4,3-4)

Dar cine este „dumnezeul veacului acestuia”? Este Satan, marele ispititor, care-i ține strâns pe oameni, pe calea pierzării, cu pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, în timp ce le orbește ochii cu lucruri de nimic.

Dragostea lui Dumnezeu cheamă degeaba lumea înșelată; zadarnic stă Isus, Mântuitorul celor pierduți, la marginea drumului vieții lor și le strigă: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!” (Matei 11,28) Dar veseli copiii ai lumii răspund: „Noi să fim osteniți? Iată ce zburdalnici suntem! Noi să fim împovărați? Doar vezi cum dansăm și sărim. Ce înșelăciune de scurtă durată, cu care acești oameni se amăgesc în entuziasmul plăcerii lor!”

În anul 1905 lucrul acesta a devenit evident într-un exemplu foarte limpede. La A., în Pfalz, de Lăsata-secului, o ceată de bărbați tineri, toți între 20 și 26 de ani, a prezentat o înmormântare ca glumă de carnaval, la care unul dintre ei era purtat ca mort într-o copoie. Pentru că a fost maimuțărită și solemnitatea exterioară a unei înmormântări, sub invocarea lui Dumnezeu, participanții au fost aduși în fața instanței pentru delictul față de religie și pedepsiți cu închisoarea, cu patru, respectiv două luni. Dar la termenul de judecată a lipsit unul din societatea aceea veselă, anume acela care a jucat rolul mortului. Acela a apărut, între timp, în fața altui judecător. El, chinuit de muștrări de conștiință, s-a înecat în așa-numitul ‚Rinul-vechi’, care curge lângă A.

Deci există totuși în acești oameni, care se comportă atât de nebunește, o conștiință a responsabilității lor, pe care o adorm pentru o vreme scurtă, dar care poate să vorbească pe un ton puternic când se trezește.

Dar numai în zilele de carnaval se întâmplă ca oamenii „să fie aduși în adevărata lor stare de spirit, ca nebuni și ‚mari nebuni’”, cum se exprimă o relatare de carnaval din ținutul Rinului? O, nu! Pretutindeni în cârciumi, pe ringurile de dans și la o mie de ocazii vesele se petrece aceeași înșelăciune! Stăpânul acestei lumi îi îmbată pe oameni din paharul plăcerii lui, iar după aceea, acești oameni sunt mânați fără nădejde înapoi și încolo în mizeria acestei vieți, da, și de multe ori se aruncă disperați în sinucidere. Și totuși sunt destul de serioase zilele în care trăim. Câtă disperare, mizerie și nenorocire în largul pământului! Pe lângă aceasta și între ele, oamenii veseli se amuză și se poartă ca și când toată viața pământească ar fi numai o festă care trebuie jucată cu umor bun. Ce nebunie! **Trezește-te din această înșelăciune! Este vorba despre o veșnicie de slavă sau o veșnicie de piere.**

Creștinii credincioși sunt întrebați uneori: nu vă este dor ocazional să participați la distracții și să vă amuzați? Un copil al lui Dumnezeu a dat următorul răspuns la aceasta: ‚Aș fi foarte nefericit dacă aș merge cu dumneavoastră la aceste distracții. Imaginați-vă că am fi în toiul unei asemenea distracții, unde la circ cântă muzica sau oamenii de la balul mascat fac glume fără sens. Dar Domnul Isus a promis alor Lui că va veni să ne cheme din această scurgere a vremii, pe toți care-L așteptăm pentru mântuire. Dacă această clipă ar veni dintr-odată, ce aș face atunci? Nu m-aș putea bucura, ar trebui să intru în pământ de rușine, iar Domnul mi-ar zice: ‚Doar te-am răscumpărat din lume ca să fii o mărturie pentru Mine. Ai fost chemat să arăți copiilor lumii seriozitatea venirii judecății și a mântuirii care este în Isus. Dar unde te-am găsit? Și cum te-am găsit?’ Un creștin adevărat, care ascultă de ademenirile lumii și ocupă loc în așa-numitele ei distracții, nu doar Îl întristează pe Domnul și se face el însuși nefericit – nu, nici chiar copiii lumii nu-l pot stima, căci ei știu că el Îl reneagă pe Domnul lui și credința lui. Copiii lumii îi ocărăsc, ce-i drept, pe credincioșii devotați, dar în fond îi respectă. De atâtea ori putem auzi de pe buze sincere mărturisirea: ‚Sunteți de invidiat, sunteți mult mai fericiți decât noi!’

Cine nu face parte până acum dintre copiii iubiți și binecuvântați ai lui Dumnezeu, pentru că n-ai vrut să rupi cu lumea, cu caracterul și pofta ei, vino la Isus! Vino cu vina și cu povara conștiinței tale la Acela care **a fost pe cruce pentru tine**, pentru că voia să te mântuiască pe veci.

Nr. 23

PIATRA PĂCATULUI DIN SOFIA

„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află.” (Matei 7,13-14)

Nu departe de Sofia (capitala Bulgariei) este o mănăstire veche, care din cauza poziției sale romantice și a drumului comod care duce acolo, constituie pentru populația de acolo un loc de excursie foarte iubit. Mănăstirea în sine nu oferă prea multe lucruri interesante; dar pe o colină din apropiere se găsește ca o curiozitate, așa-numita piatră a păcatului. Este o stâncă abruptă, care prezintă o deschidere în partea din față, care este aproximativ așa de mare ca intrarea unei cuști mai mari de câine. Ieșirea este situată pe partea cealaltă, chiar lângă o prăpastie adâncă. Dacă ești amețit sau la strecurarea afară din stâncă faci o mișcare greșită, te poți prăbuși în adânc și să-ți rupi gâtul și picioarele. Populația superstițioasă crede că oamenii păcătoși n-ar putea s-o străbată teferi, în timp ce sufletele curate, nevinovate ar trebui să reușească fără osteneală și primejdie. Străbaterea acestei pietre a păcatului este întreprinsă de mulți, pentru a-și arăta astfel în fața oamenilor nevinovăția și adevărata evlavie. Într-o zi de sărbătoare bisericească, din care există multe în Bulgaria, un grup mai mare a făcut o excursie la mănăstirea amintită. Unii dintre excursioniștii mai tineri au străbătut ușor și fără nici un accident piatra păcatului.

Apoi a venit rândul unei fete tinere cu statură zveltă, de 17 ani, de vinovăția căreia nu se putea îndoi nimeni, astfel că în mulțimea spectatorilor exista un vot unanim: ‚Cu siguranță fetei nu i se va întâmpla nimic.’ Într-o clipă a fost văzută strecurându-se afară pe partea cealaltă și chiar pășind sprinten pe piatra abruptă din fața ieșirii din stâncă, apoi – un strigăt plin de spaimă, o cădere surdă – printr-un pas greșit tânăra a alunecat și s-a prăvălit în adânc.

Astfel de oameni, care vor cu orice preț să fie recunoscuți în fața lumii ca fiind curați și virtuoși, există peste tot. Oamenii investesc multă râvnă, osteneală și înțelepciune pentru a apărea mai buni decât sunt. Suntem toți – unii mai mult, alții mai puțin – actori înnăscuți și rămânem așa până ce lumina lui Dumnezeu pătrunde în conștiință și-l convinge pe păcătos cine este el și înaintea cui stă; abia atunci se smerește de vina lui.

De mai multe seri a venit un bărbat bine îmbrăcat, cu trăsături inteligente ale feței, la ascultarea Evangheliei. El se afla și în strângerea de după aceea printre cei care mărturiseau că sunt în căutarea păcii cu Dumnezeu. Cu toate acestea a evitat orice discuție personală. Omul bătea la ochi; se bănuia că este un corespondent de presă, care a venit doar ca un reporter curios. În sfârșit, în a treia seară evanghelistul i s-a adresat cu întrebarea: ‚Căutați, într-adevăr, pace?’ Aceste cuvinte au avut efectul unui trăsnet. Trăsăturile severe dinainte și privirile atente s-au preschimbat sub un torent de lacrimi, în expresia unei deznădejdi adânci. Omul s-a prăbușit realmente, a căzut plângând spre perete și de pe buzele lui țâșneau impresionante strigăte de jale în legătură cu nenorocirea păcatului său și cu inima lui lipsită de pace. Ore întregi a durat jeliul și plânsul lui. Nu voia să se lase consolată. Păcatul lui se ridicase uriaș înaintea lui, viața lui era ruinată. Era un om educat, cu o căsnicie fericită. Acum, când Dumnezeu a început să vorbească cu el despre viața lui pierdută, tot ce a fost și a avut s-a năruit și n-a rămas nimic. A durat trei zile până acest om a ajuns să aibă pace. Atunci harul l-a luat deplin în stăpânire. Dumnezeu a mântuit viața de sub blestemul păcatului; și nevasta lui a găsit pacea cu Dumnezeu. Acum acești doi oameni stăteau strălucind de fericire, exact cum spune Cuvântul lui Dumnezeu: o creație nouă. Cele vechi s-au dus, iată, toate lucrurile s-au făcut noi.

Poarta strâmtă a pocăinței este așa de scundă și de îngustă, încât păcătosul trebuie să lase în urmă toate pretinsele sale virtuți și fapte bune și să apară gol și descoperit în nenorocirea vinei lui, înaintea Dumnezeului sfânt. „Intrați pe poarta cea strâmtă!” Spune, prietene, ai trecut prin poartă? Cine s-a strecurat prin această piatră a păcatului, nu găsește admirația oamenilor. Dimpotrivă, aceiași oameni care mai înainte au fost bunii lui prieteni, nu mai vor să știe nimic de el. Dar este aici Unul care îl întâmpină plin de har și de bunăvoință – **Isus**.

Este lucrarea harului când un om își vede lungul drum al trecutului în lumina lui Dumnezeu. Atunci Duhul Sfânt, care este Duhul adevărului, îl îndeamnă să se smerească și în fața oamenilor cu o recunoaștere cinstită. Atunci mama și tata primesc de la fiul lor o astfel de scrisoare: ‚Dragi părinți! Iertați-mi toate lucrurile cu care v-am întristat! Vreau să vă spun cât de rău a fost fiul vostru. Acum, că Îl cunosc pe Isus și Îi aparțin, acum văd ce a fost viața mea trecută și sunt adânc smerit cu privire la anii mei pierduți. Am mers pe calea imoralității, v-am furat atunci bani, am ieșit noaptea pe ascuns din casă și am mers la cârciumă, am avut prieteni răi, stricați. Dumnezeu mi-a iertat tot. Iertați-mă și voi!’

Recent s-a întâmplat că un muncitor de fabrică din D. a găsit pe Mântuitorul și viața veșnică. El l-a înșelat mult timp pe patronul lui de la fabrică. În timp ce el lucra, va să zică, în acord și era plătit după numărul de bucăți de broaște terminate zilnic, a lăsat să i se ofere de către prietenul lui, care lucra lângă el, cu plata la zi, din broaștele acestuia. Astfel a sporit considerabil, în mod fraudulos câștigul lui zilnic, în paguba fabricantului. Acum și-a dat și el seama cât de rea a fost purtarea lui; era un mare înșelător. Acum tare ar fi vrut să meargă la patronul fabricii cu o mărturisire cinstită, dar privirea aruncată colegului său, a cărui vină trebuia să iasă și ea la lumina zilei în același timp, îl reținea. Totuși, Duhul lui Dumnezeu îl îndemna să mărturisească adevărul. Această piatră a păcatului era mai greu de străbătut ca cea de la Sofia. După ce s-a târât cu această povară trei zile, i-a spus prietenului său: ‚Îmi pare rău, dar n-o pot purta mai mult; trebuie să mărturisesc patronului ce am făcut.’ El a făcut drumul greu la domnul R., pentru a-i spune că a găsit la Isus har și viața veșnică și iertarea vinei lui; apoi și-a recunoscut vina. Patronul l-a ascultat liniștit și l-a lăsat să plece și să vină mâine din noi, căci voia să cumpănească problema. În ziua următoare prietenul nostru a trebuit să povestească la birou încă o dată cum s-au petrecut lucrurile. ‚Da, domnule R., am devenit un copil al lui Dumnezeu, am obținut iertarea păcatelor mele de la Domnul Isus. Dar faptul că înainte v-am înșelat este o durere pentru mine.’ ‚Dar ce înseamnă **să te convertești?**’ Atunci a spus proaspătul creștin ce înseamnă să vii la Isus cu păcatele tale și cu anii tăi pierduți și cum atunci Domnul ia povara de pe conștiință. A fost o predică despre har, despre sângele vărsat pe Golgota, prin care orice păcătos găsește pace. Sfârșitul convorbirii a fost așa: ‚Puteți lucra mai departe, pentru că ați recunoscut totul, dar zilierul X. trebuie să înceteze după 14 zile!’ Toate rugămințile au fost zadarnice. ‚Rămâne așa, că X. trebuie să înceteze.’ Dar pentru tânărul creștin mai exista o cale, pe care fabricantul R. n-o cunoștea. El și alți credincioși L-au rugat pe Domnul să schimbe hotărârea patronului. Lăudat fie Dumnezeu, care ascultă rugăciunile! Cu trei zile înainte de expirarea termenului de 14 zile, fabricantul R. l-a chemat pe muncitorul X.: ‚Puteți rămâne la postul dumneavoastră.’ Bucuria copiilor lui Dumnezeu a fost mare.

Cine a trecut cu adevărat prin poarta strâmtă a pocăinței, acela este pregătit și să se smerească înaintea oamenilor cu vina lui și să-și pună în ordine trecutul, atât cât stă în puterea lui. Căci el trăiește întâi fericita bucurie și îmbucurătoarea convingere că nimic, chiar nimic nu-l desparte de harul lui Dumnezeu, pentru că sângele lui Isus a făcut totul bine pentru veșnicie. Atunci nu mai întrebă ce spun oamenii despre el; pentru el este destul să știe că ochiul Domnului veghează asupra lui cu bunăvoință și har. **Ai trăit și tu lucrul acesta?**

Ce deosebire între un copil al lui Dumnezeu, care are siguranța că toate păcatele lui au fost aruncate pentru totdeauna în marea îndurării și un om neîntors la Dumnezeu, care n-a recunoscut niciodată cu adevărat vina păcatului său. Între aceștia doi sunt cei mulți fără tragere de inimă, care într-adevăr simt apăsarea vinei lor, dar nu răzbat prin poarta strâmtă. Ei n-o iau cu totul în serios. Ei nu ajung niciodată la pace, pentru că nu-și recunosc cu inimă sinceră vina lor și

valoarea sângelui prețios al lui Isus. Un asemenea creștinism pe jumătate provoacă multe suferințe, nu poate fi străbătută niciodată piatra păcatului, inima nu va fi niciodată fericită, iar sfârșitul este – s-ar putea ca oamenii să-l fi considerat pe un asemenea om bun și religios -, că el se prăvălește fără nădejde în adâncul iadului. De ce? Nu este harul suficient pentru el? Ba da, cu siguranță, dar pentru că el nu l-a încredințat lui Isus, crezând, pentru că el nu s-a predat cu totul harului, ca un total pierdut, n-a fost mântuit.

Nr. 24

AMĂGIT PRIN POFTĂ

„Șarpele m-a amăgit.” (Geneza 3,13)

În 18 decembrie 1905 s-a întâmplat la școala de pe Münsterplatz din B., ca un elev să-și aducă la școală clasorul cu timbre, pentru a-l arăta colegilor lui. Un elev de 11 ani a fost așa de captivat de priveliștea timbrelor, încât a furat albumul și l-a ascuns la piept, sub cămașă. Când proprietarul a observat paguba și a reclamat-o profesorului, acesta i-a pus pe elevi să vină în față, pentru a-i căuta imediat pe fiecare în parte. În clipa aceea unul din rând a căzut jos – s-a bănuie că este un leșin și a fost chemat un medic. Acesta a dezgolit partea superioară a corpului băiatului și atunci a ieșit la iveală albumul furat – dar băiatul era **mort**. **Satan l-a amăgit cu pofta** de a poseda aceste timbre; el a devenit un hoț și a găsit, în loc de satisfacție în proprietate, spaimă și moarte. Aici erau, așadar, amăgirea prin poftă și blestemul și plata păcatului așa de aproape una de alta, încât, sub spaima judecății dumnezeiești, devii adânc mișcat de milă față de tânărul înșelat.

Amăgit prin poftă! Aceasta este biografia oamenilor fără număr, începând cu Eva, despre care este scris: „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei care era lângă ea și bărbatul a mâncat și el.” (Geneza 3,6) Aceste cuvinte simple expun originea tuturor durerilor, tuturor lacrimilor și tuturor deceselor de pe pământ – omul, amăgit de Satan prin poftă, se întoarce de la Dumnezeuul sfânt, plin de îndurare, se încrede în marele înșelător și culege blestemul păcatului.

Printre lucrurile poftite, cu care sărmanii oameni sunt amăgiți, pe prim plan se află: banii, alcoolul și pofta cărnii. Ce plăcere să fii bogat, să te poți bucura de a avea mai mult! Un tânăr vede banii încredințați lui; pofta îl ademenește până îi ia. Abia a furat, că și devine profund nefericit. Nu știe ce să facă cu bunul furat. O, de nu l-ar fi furat niciodată!

Oameni fără număr își ruinează viața prin alcool, iar după aceea stau fără nădejde la capătul drumului lor; ceea ce a vrut Dumnezeu să le dea în binecuvântare și fericire pământească, a fost jertfit unui singur idol care le-a promis iar și iar plăcerea și totuși nu i-a lăsat să găsească nimic decât dezamăgire și degradare.

Un martor binecuvântat al Evangheliei povestește:⁵

„Am fost chemat într-o seară la un bărbat tânăr, care, așa cum mi s-a spus, era pe moarte. Am intrat într-o cameră mare și am găsit un bărbat solid, care crescuse frumos, de aproximativ 27 de ani, dezbrăcat pe jumătate, culcat pe un pat. În clipa în care m-a văzut s-a ridicat, în timp ce a zis: N-am vrut să vă văd, știu cine sunteți și ce v-a adus aici. Prietenii mei v-au povestit că sunt pe moarte și că înainte de a se lumina de ziuă, mă va fi ajuns moartea. Ce prostie este aceasta! a mai adăugat el. Arăt ca un muribund? Și în același timp, pentru a dovedi că o asemenea

⁵ Preluat din „Der Fluch der Mannheit” de Henry Varley

perspectivă nu este deloc de luat în considerare pentru el, umbla prin cameră cu pași apăsați și repezi.

Pentru moment am rămas de-a dreptul fără grai și la început n-am știut ce să fac cu toată problema aceasta. Atunci m-a luat deoparte unul dintre prietenii lui care era de față și mi-a spus că după-amiază au fost acolo doi medici și și-ar fi spus părerea, că n-ar mai putea supraviețui nopții. Da, dar de ce?

În viața lui imorală contractase în urmă cu câteva luni una din bolile cele mai vătămătoare. Această suferință, în desfășurarea ei în continuare, a pătruns în gât, iar acum se îndreaptă spre sfârșitul fatal. Traheea se inflamase treptat și împiedica întrebuițarea ei liberă, astfel că trebuia să apară moartea prin asfixiere. M-am străduit zadarnic să-l liniștesc pe omul agitat și tulburat; degeaba am încercat să-i îndrept atenția asupra îndurării lui Dumnezeu, care „Și-a arătat dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5,8) Nimic – el n-a vrut nici să audă, nici să creadă că va trebui să moară. Dar la ce i-a folosit? Pe parcursul mai multor ore a manifestat accese sălbatice de furie și s-a luptat cu moartea. Pe lângă acestea garanta mereu că el nu va muri. După aceea s-a împlinit precizarea medicilor. Dificultățile de respirație au crescut, boala perfidă a dus la moarte. La ora două și jumătate dimineața, statura puternică a tânărului bărbat zăcea cadavru pe același pat.”

În spatele poftei ademenitoare stă întotdeauna amăgitorul nevăzut, marele vrăjmaș al oamenilor, Satan, tatăl minciunilor. Eva însăși spune: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat.” Satan nu s-a schimbat, el mai este și azi marele șarlatan, care oferă oamenilor plăcerea înmiit, ca să-i distrugă.

Legenda povestește despre ademenitorul din Hameln, care fermeca toți copiii din cetate. Se spune că acest vrăjitor ar fi venit la Hameln în 25 august 1259, unde era ciumă. În timp ce cânta o melodie din fluierul lui, l-ar fi urmat toți șobolanii, iar el i-ar fi condus în râul Weser. Dar când nu i s-a plătit plata promisă, ar fi fluierat o altă melodie, după care l-ar fi urmat toți copiii, spre muntele Koppelberg, din apropierea cetății. Acesta s-ar fi deschis și după ce vrăjitorul și copiii au intrat, s-ar fi închis la loc. Acești copii care, fermecați de omul străin, au părăsit tată și mamă și patrie pentru a fi duși în pierzare pentru totdeauna, sunt doar o pildă despre copiii oamenilor, care, amăgiți de marele înșelător Satan, se lasă duși în pierzare prin păcatul ademenitor. Cât de mulți trebuie să recunoască: „M-am lăsat ispitit prin poftă. Am făcut împotriva glasului de avertizare al conștiinței mele, lucrul despre care știam că era rău, pentru că mă ispitea pofta. După ce s-a petrecut, am simțit că ceva în viața mea a devenit altfel decât înainte; apusese o stea a nădejdiei, era aici o conștientizare, că drumul avea să sfârșească rău.” Aceasta este starea reală, atât după prima necinste, ca și după primul furt, ca și după prima beție, ca și după primul desfrâu.

Dragostea lui Dumnezeu îi cheamă pe oameni. **Crucea de la Golgota Îl așează în fața ochilor păcătoșilor pe Acela care în minunata Sa dragoste S-a dat pe Sine Însuși, pentru a-i elibera pe cei amăgiți de sub puterea amăgitorului și pentru a-i duce acasă.** Ferice de omul care se încredințează acestei dragoste dumnezeiești, care se încredințează în mâinile străpunse ale îndurării și crede cuvântul despre harul salvator! Dumnezeu spune oamenilor: „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece; dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.” (1 Ioan 2,16-17) **Nu te lăsa amăgit prin poftă!** Altfel lanțurile păcatului te leagă tot mai tare și mai tare în puterea lui Satan; el te duce în pierzarea veșnică.

Mulți dintre țărani noștri se lasă ademeniți spre Brazilia și pleacă; agenți fără conștiință le zugrăvesc imagini despre cum vor deveni acolo bogați fără osteneală. Ei vând ce au, trec marea și găsesc mizeria. Acolo stau într-o țară unde limba lor nu este înțeleasă, unde nimeni nu are milă de ei. Aceasta este numai o pildă slabă despre omul care ajunge pe țărmul veșniciei, pentru a găsi pierzarea veșnică, pe care a primit-o în schimbul vieții veșnice și a harului lui Dumnezeu, pentru că s-a lăsat amăgit prin poftă.

Nu toți oamenii sunt amăgiți prin voluptate evidentă; mulți sunt amăgiți prin plictiseală și prin lucrurile pământești; căci toți sunt, potrivit firii lor rele, sub puterea și sub influența lui Satan – ei au nevoie de **eliberare prin Isus**. Ce fericit este omul care se încrede în Dumnezeu, care crede Cuvântul lui Dumnezeu și caută adăpost la Acela care îl mântuiește și îl ocrotește! **Isus este Răscumpărătorul**. El îi răscumpără pe oameni de sub puterea lui Satan și de sub blestemul păcatului. Niciodată nu s-a căit un om că L-a crezut pe Dumnezeu. - Nu vrei să te încredințezi și tu Acestui Isus? El are și pentru tine: iertare, eliberare, pace, har, binecuvântare din abundență.

Nr. 25

UCIGAȘUL DE LA ÎNCEPUT

„Diavolul de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr,
pentru că în el nu este adevăr.” (Ioan 8,44)

În fața juraților din Evreux (în vestul Franței) se dezbătea cazul lui C., criminalul cu șase crime la activ. Era un amărât, aproape un pici pitic, de aproximativ 27 de ani, slab, firav, cum s-ar zice ‚fără umeri’, cu brațe slabe ca un țâr, la capătul căroră două mâini enorme, în formă de lopată, făceau o impresie înspăimântătoare din cauza disproporției. Din examinarea atentă a stării sale psihice n-a rezultat nici o iresponsabilitate. Tatăl său a fost un bețiv, mama lui a dus o viață imorală din punct de vedere profesional. Cu câteva luni înainte a fost acuzat pentru o dublă crimă asupra unei perechi de bătrâni, care locuiau singuri, dar a fost achitat din cauza probelor insuficiente. Cu toate acestea nu exista nici o îndoială că el comisese, într-adevăr, crima. Audierea a decurs astfel: ‚N-aveam nici de lucru și nici bani. Atunci m-am gândit că poate aș putea să fac braconaj și m-am decis să merg în timpul nopții la Br., ca să fur o pușcă de la un armurier. Pe drum mi-am cumpărat gloanțe de 24 de parale. Când am ajuns în Br. era încă prea devreme. A trebuit să aștept să se întunece și între timp am furat doi iepuri de casă, pe care i-am băgat într-un sac pe care îl aveam cu mine. La lăsarea nopții am furat din prăvălia domnului P.: două flinte, o carabină și două revolve, care s-au mutat și ele în sacul meu. Apoi mi-am petrecut noaptea pe un câmp și când s-a crăpat de ziua m-am întors spre casă, în L. Pe drum m-am oprit în fața unei case. M-am gândit că ar trebui să fie locuită de oameni avuți. Voiam să fur. Am intrat în grădină printr-o spărtură din gardul viu. La doi-trei pași de geamul de sticlă am văzut un bărbat șezând în odaia lui și citind. Am ochit și am tras. Trebuia, desigur, dacă voiam să fur! Am auzit mișcare în camera de alături, am ochit și am așteptat. Femeia a intrat, s-a aplecat peste cadavrul bărbatului ei, care se rostogolise pe podea – am tras și am ucis-o. Am vrut să intru în casă, când am văzut doi băieți venind în cameră. Am tras și i-am omorât cu cea de a doua flintă a mea. Apoi am intrat în cameră. Femeia zăcea peste bărbatul ei. Copiii zăceau unul în brațele celuilalt. Întâi mi-am încărcat din nou arma. Apoi am încercat să mă întăresc, întrucât nu mâncasem nimic de seara trecută și am băut dintr-o sticlă de rom care se afla pe masă. În clipa aceea s-a deschis ușa și a intrat o fetiță în cămașă de noapte. Pe un scrin era un cuțit, eu – eu – eu am fost surprins – eu.’ Președintele: ‚Spuneți-ne ce i-ați făcut acestui copil, care a îngenuncheat înaintea dumneavoastră și v-a implorat pentru îndurare.’ C.: ‚Am omorât-o.’ Președintele: ‚În ce fel?’ C.: ‚Gâtul – trei tăieturi de cuțit.’ Președintele: ‚Așa. Ați tăiat copilul, iar cadavrul l-ați călcat în picioare. Pe fața acestei fetițe de cinci ani ați lăsat urma cu noroi a cizmelor dumneavoastră. Ați auzit o voce la primul etaj, strigând după ajutor. Era bunica de 78 de ani, care zăcea paralizată în pat și nu se putea mișca.’ C.: ‚Da, am urcat și am ucis bătrâna.’ Președintele: ‚În ce fel?’ C.: ‚I-am pus pușca la barbă și i-am sfărâmat capul cu o împușcătură.’ – C. A rămas șapte ore în casă, cu cadavrele, a scotocit peste tot, a luat tot ce avea valoare și se putea căra ușor, dar a găsit numai 30 de franci. A fost prins deja a doua zi. Jurații l-au găsit vinovat, fără circumstanțe atenuante. Curtea cu juri a pronunțat pedeapsa cu moartea.

Se pare că acest om avea, după aspectul lui exterior respingător, ca și după caracterul lui crunt, o mare asemănare cu maestrul și stăpânul lui, cu Satan. Superstiția îl zugrăvea pe vremuri pe Satan cu coarne pe cap și cu un picior diform – asupra acestor lucruri râde generația instruită a zilelor noastre. Creștinătatea necredincioasă de nume, de astăzi, spune: **„Nu există diavol!”** De data aceasta râde Satan și iadul împreună cu el. **Dar ce spune Dumnezeu, care nu poate minți, al Cărui Cuvânt este adevăr?** „Diavolul de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este **mincinos și tatăl minciunii.**” (Ioan 8,44) Oamenii, în păcatele lor, se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu. Ei se distrug reciproc prin minciună și înșelăciune, se sfâșie prin invidie, crimă și adulter, ei contestă în unanimitate dragostea salvatoare a lui Dumnezeu; și toate acestea să le facă oștirea uriașă a oamenilor, fără să aibă un instigator? Puhoiul păcatelor să inunde pământul și el să nu aibă un izvor? Oamenii să-și sfărâme propria fericire legați în lanțurile păcatelor, să se arunce în deznădejde și în sinucidere și acolo să nu fie nici un puternic, care să-i silească? Numai un nebun poate să considere că este posibil așa ceva. Dumnezeu ne spune că Satan este **„domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.”** (Efeseni 2.2) și că el este **„dumnezeul veacului acestuia”**, care **„a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei.”** (2 Corinteni 4,4) Dacă puterea întunericului și înstrăinarea de Dumnezeu pot face dintr-un om un asemenea neom fără îndurare, ca acel criminal francez, atunci ce monstru de viclenie și cruzime trebuie să fie Satan însuși, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor! Acel criminal înșesit nu este, din nenorocire, o figură singulară în cartea umanității, el are mulți tovarăși de brutalitate fără milă, în toate națiunile, inclusiv în cea germană. Poți găsi în orice ziar exemplele pentru aceasta. Iată unul dintr-un ziar berlinez:

Pe când un bărbat tânăr, pe nume B., mergea foarte liniștit spre casă, seara la ora 11, din strada W., prin Wallstrasse, a fost atacat dintr-odată, pe la spate, și grav rănit prin tăieturi de cuțit în braț și în piept, în apropierea podului G., de către un om necunoscut. În timp ce rănitul a căzut la pământ și apoi a fost dus la clinica regală, martorii faptei sângeroase îl urmăreau pe cuțitar, care o luase la fugă și l-au ajuns la stația de metrou Spittelmarkt. S-a stabilit că era muncitorul M., un om fără adăpost, condamnat anterior deja de mai multe ori pentru furturi. M. a declarat că brusc i-a venit pofta să înjunghie. A vrut să vadă și el odată ce face și cum arată un om străpuns și doborât dintr-odată. Alt motiv n-a avut.

Ce altceva poate să iasă dintr-un om, din a cărui conștiință a fost înlăturată ultima barieră a poruncii dumnezeiești, decât un criminal? Unul ca acesta stă necondiționat, fără restricție la dispoziția lui Satan, iar ucigașul de la început îi lasă pe oameni să vadă până unde poată să-i ducă. O, teme-te de acest vrăjmaș! El nu se mulțumește să-ți ducă viața în vină și mizerie, inima la disperare, nu, el te vrea pe tine și te va duce negreșit și sigur în moartea veșnică, în chinul veșnic al iazului de foc. Aceasta este ținta lui. Majoritatea oamenilor nu sunt conștienți că sunt în stăpânirea acestui vrăjmaș. Lucrul acesta nu-l știa nici acel criminal înșesit și este foarte probabil că precis l-ar fi contestat.

Nu de criminali trebuie să te temi, nu de vreo nevoie sau primejdie; teme-te de Satan, marele distrugător! Teme-te de mrejele și de lațurile lui! „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă!” (Matei 10,28) Fugi de puterea lui Satan, de lanțurile lui. El nu te poate ține, nu are putere asupra ta, câtă vreme chemi, crezând, Numele lui Isus, în care este mântuire și eliberare. Atunci să te bucuri și să cânti: „Binecuvântat să fie Domnul, care nu ne-a dat pradă dinților lor! Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt și noi am scăpat.” (Psalmul 124,6-7)

Așadar, dacă ai aruncat o privire în firea și gândurile marelui ucigaș de la început, privește acum la Acela în care este mântuire, viață și pace! **Dragostea pentru tine L-a dus pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce!** El a vrut să te mântuiască cu orice preț. El S-a împovărat cu vina ta și a

primit de la Dumnezeu, în judecată sfântă, pedeapsa ta. Luptând în suferințele morții Sale pe lemnul blestemat, a fost părăsit de Dumnezeu, pentru că păcatul tău a căzut pe capul Lui. „Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El.” (Isaia 53,5) El a suferit și pentru tine și te cheamă și pe tine. Deschide-ți inima înaintea Lui, El vrea să-ți rupă lanțurile. La El este de găsit deja aici, pe pământ, o reală și deplină eliberare de sub dominația păcatului. Într-o adunare, într-o seară, un om, până atunci un bețiv nenorocit și legat, a mulțumit cu următoarele cuvinte: ,O, Doamne, Îți mulțumesc că mi-ai potolit setea. Șapte ani am încercat, dar n-am reușit. Ce n-am putut eu în șapte ani, ai făcut Tu în două minute!’ Lucrul acesta vrea să-l facă Domnul cu fiecare păcătos legat, pentru a-l elibera. Isus nu vrea ca drumul vieții tale să se sfârșească într-un loc al chinului și al morții veșnice; nu, El vrea să te conducă la viața veșnică, în Casa Tatălui, a lui Dumnezeu, acolo unde bucuria nesfârșită umple inimile cu strigăte de bucurie și cântări de laudă. Vrei să vii la El? Vrei să te lași eliberat?

Nr. 26

EXISTĂ CU ADEVĂRAT UN DUMNEZEU CARE ASCULTĂ RUGĂCIUNILE?

„Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11,6)

,Am avut parte de ascultarea rugăciunilor. Am fost șomer, L-am rugat pe Dumnezeu pentru un loc de muncă și l-am obținut a doua zi. M-am simțit foarte bolnav, L-am rugat fierbinte pe Dumnezeu și în dimineața următoare am mers sănătos la muncă.’ Muncitorul care mărturisește acestea, crede că poate să dovedească cu ele că este un creștin adevărat. Dar el încă n-a venit cu păcatele lui sub puterea salvatoare a sângelui lui Isus. Cu siguranță auzise că Dumnezeu este un ascultător al rugăciunilor – dar Dumnezeu este mai mult, este un Mântuitor pentru păcătoșii vinovați, este un **Mântuitor-Dumnezeu**. Un lucru este clar: fie există un Dumnezeu sfânt, prezent, care ascultă rugăciunile și face minuni, a Cărui mână atotputernică intervine în miezul greutăților și a nevoilor zilelor noastre – sau Biblia este o minciună și întregul creștinism este o înșelătorie. Dacă Dumnezeul oricărui har n-ar răspunde cu adevărat încrederii credinței care caută ajutor la El, cine ar mai îndrăzni atunci să cheme oamenii la Isus ca martor al Evangheliei, ca un trimis al Dumnezeului veșnic? Noi, care slujim Domnului și suntem ai Lui, mărturisim că viața noastră este un lanț de minuni și experiențe trăite privind ascultarea rugăciunilor. Dar Isus, Salvatorul, nu este puternic și binevoitor ca să ajute doar în nevoile pământești, ci El face un lucru mai mare: El tămăduiește conștiințele încărcate, da, El mântuiește viața unui păcătos profund vinovat, de blestem și de pierzare, prin puterea sângelui împăcării Lui.

Ajutoarele pământești, ascultarea rugăciunilor la mare nevoie sunt numai exprimările dumnezeiești ale Aceluia care dorește să mântuiască păcătoșii, ca să primească viața veșnică și să găsească harul.

În 1903 un mesager al Evangheliei din Nürnberg a relatat cum i-a adevărat el unui om disperat: **Avem un Dumnezeu care poate să plătească și datorii!** Într-adevăr, prin ascultarea rugăciunii, acestui bărbat i-au fost luate de pe umeri datoriile, care se ridicau la multe mii. În acea adunare era o creștină care avusese parte de același lucru în urmă cu trei săptămâni. Ea și mama ei de 73 de ani, săracă și văduvă, suspinau sub povara unei ipoteci de 3000 de mărci, despre care nu știau cum va putea fi acoperită. Ea scria: ,În 13 mai anul acesta, ziua aceasta este de neuitat pentru mine, a venit o rudă bogată din altă localitate, care n-a fost niciodată la noi, s-a prezentat, a dat mamei la despărțire o hârtie într-un plic și i-a urat să-i aducă noroc. După plecarea ei l-am deschis și am găsit 3000 de mărci în titluri de stat, suma exactă a ipoteci. Da,

este adevărat, măreț de adevărat: **Dumnezeu poate plăti și datorii!** Pentru El este un lucru mărunț.

Cine vrea să aibă parte de ajutorul lui Dumnezeu, „**trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.**” Te-ai rugat vreodată așa, încât ai vorbit plin de încredere și copilărește Persoanei sfinte și prezente a Dumnezeului care ascultă și salvează – așa cum un copil se adresează mamei lui când o roagă să-i dea o bucată de pâine și știe sigur: mama ascultă și dă?

Un tată a promis copilei lui, la ziua ei, că la aniversarea următoare îi va dăruia șase cești cu farfurioare. Copilul a fost așa de convins că vorbele tatălui erau o realitate sigură, încât imediat și-a invitat cinci dintre prietenele ei pentru îndepărtata zi, când ceștile promise vor sta pe masă. Ia și tu așa făgăduințele lui Dumnezeu, pune-ți încrezător mâna credinței pe fiecare angajament al lui Dumnezeu și consideră-l ca o realitate certă! „Cine se apropie de Dumnezeu trebuie să **creadă** că El este și răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11,6)

Un băiat a venit la învățătorul lui de la școala duminicală și s-a plâns că sora lui nu este de înduplecat, în ciuda rugămintelor, să citească din Biblie. Ar trebui să-L roage fierbinte pe Domnul, să înfrângă împotrivirea inimii surorii lui, ca să înceapă să citească Cuvântul lui Dumnezeu. Învățătorul a promis și la următoarea adunare a expus Domnului rugămintea, cu stăruință serioasă. Abia a fost rostită această rugăciune, că băiatul s-a ridicat cu o grabă furtunoasă și a alergat afară într-un mod deranjant. Învățătorul a fost indignat și afectat în inima lui din cauza unui asemenea comportament. Câteva zile mai târziu i-a cerut socoteală băiatului. Dar acesta a spus foarte sincer: „Am dorit atât de mult să văd cum sora mea citește prima dată din Biblie, de aceea după rugăciune am fugit repede acasă și chiar mi-am găsit sora citind din Biblie. Acest băiat avea o concepție corectă despre ascultarea milostivă și atotputernică a rugăciunii credinței.

În timp ce rugăciunea credinței este sigur ascultată, multe rugăciuni seamănă, din nenorocire, cu poznele îndrăznețe ale copiilor, care sună la soneriile vecinilor lor și apoi fug de acolo, fără să aștepte răspuns. Sau ele sunt așa de nehotărâte și fără țintă, încât seamănă cu săgețile pe care băieții le trag în sus, la întâmplare. Cercetează dacă rugăciunile tale provin din dorința profundă a inimii tale după darul solicitat! Credința ta așteaptă cu certitudine ca Dumnezeu să facă ceea ce ai cerut? Gândește-te cine este Cel de care te apropii cu cererile tale. El urăște vorbele goale și rugăciunile de formă, care I se par o batjocură. Roagă-te, stăruiește cu ardoare și credință și vei afla că Dumnezeu este ascultătorul și împlinitorul rugăciunilor. Creștinismul adevărat, credința vie aducă acea încredere copilărească și acea bucurie sfântă în inima credinciosului, care este preafericit pentru că-L are cu sine pe Prietenul atotputernic în orice timp și-n orice loc.

Cel mai mare erou de război al Olandei, amiralul Michiel de Ruyter (care s-a născut în 1607 și a murit ca un biruitor în bătălia navală de la Messina, la 29 aprilie 1676), a spus odată ofițerilor lui adunați la un loc, următoarele: „Omul nu este întotdeauna la fel. Când a trebuit să dau o bătălie și deja sosise clipa, m-am simțit fără curaj, încurcat, îndoielnic. Eram incapabil să dau ordinele; eram confuz și nu știam ce să fac. În starea aceasta groaznică am văzut curând, că nu aș avea de așteptat nici un ajutor de la mine însumi. Am mers singur în cabina mea și am îngenuncheat înaintea lui Dumnezeu și într-o rugăciune scurtă dar profundă L-am rugat pentru sprijinul Lui, pentru duhul înțelepciunii și al curajului. Abia terminasem această rugăciune, când neliniștea mea a dispărut. Am găsit din nou curaj și sânge rece, am dat ordinele – și am biruit.”

Realitatea lumii nevăzute, puterea și prezența lui Dumnezeu, adevărul Bibliei, toate acestea le trăiește credința, ea are parte de minunea lui Dumnezeu. Dar ce ți-ar folosi dacă Dumnezeu ți-ar însănătoși mama bolnavă în urma rugăciunii tale, ți-ar da înapoi copilul muribund, dacă ți-ar ridica din nou afacerea ruinată, dacă ți-ar susține recolta compromisă, - **toate acestea le face Dumnezeu însuțit în îndurarea lui**, - dacă tu apoi ai ajunge la poarta veșniciei, după această viață grăbită, ca un păcătos fără nădejde, pierdut și vinovat? „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8,36) Mulți oameni doresc foarte mult să-L aibă pe Dumnezeu ca ajutor în nevoia lor pământească, dar să se întoarcă de la păcatele lor, să vină la

Isus cu povara păcatele lor, nu vor. Isus n-a venit din ceruri numai ca să vindece pe toți bolnavii poporului Israel, să-i hrănească pe cei flămânzi și să i-l redea văduvei din Nain pe fiul ei - **nu, El a venit ca, împovărat cu vina ta, să meargă la cruce.** El a venit ca să te împace cu Dumnezeu, ca tu să găsești harul și viața veșnică. Mai mare decât rugămintea plătirii datoriilor, mai importantă decât însănătoșirea trupului este **iertarea vinei păcatului tău și însănătoșirea sufletului tău pentru viața veșnică.** N-o amâna! Adu povara vinei tale la Mântuitorul, care a murit pe cruce pentru păcătoși! Adu această rugăciune înaintea tronului lui Dumnezeu: **salvează-mă din păcatele mele, îndură-Te de mine!** Astfel vei afla harul prin credința în Isus. Dacă atunci ai devenit un copil al lui Dumnezeu și-L cunoști pe Dumnezeu cel veșnic ca Tatăl tău, vei trăi realitatea: „Evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare.” (1 Timotei 4,8)

Nr. 27

AI O NĂDEJDE?

„Dar eu mă încred în Tine, Doamne și zic: ,Tu ești Dumnezeul meu!“
(Psalmul 31,14)

Repetate petiții au determinat un credincios din Berlin să viziteze locuința izolată a persoanei care scria scrisorile. Într-o cameră mizeră a găsit un bărbat vârstnic și unul tânăr preocupați cu socoteli privind jocul loteriei. Uimit a zis: ,Ce, jucați la loterie?’ – ,Sigur’, a zis bătrânul, ,ce altceva are omul de la viață?’ – ,Dar mizeria de aici vorbește împotriva dumneavoastră; oare ce ați avut până acum din aceasta?’ – El a răspuns: ,Ei bine, da! Am pierdut poate deja 2000 de mărci, dar nu contează; tocmai de aceea îmi cumpără omul o nădejde, **omul nu poate trăi fără nădejde!** - Astfel îmi cumpără omul o nădejde amărâtă, ineficace, iar nădejdea sigură a mântuirii, care i se oferă, o disprețuiește! Omul acesta are dreptate; o viață fără nădejde nu mai este viață - atunci este moartea. Acești oameni fac parte din marea ceată a oamenilor fără nădejde, care merg prin viață departe de Dumnezeu. „Fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2,12), așa descrie Cuvântul lui Dumnezeu pe toți oamenii neîmpăcați cu Dumnezeu. Faci și tu parte dintre aceștia? Nu numai în marele oraș Berlin este așa, că oamenii habar nu au ce este creștinismul și ce este o nădejde vie, ci peste tot în creștinătatea de nume oamenii nu au idee care este **nădejdea slavei**, pe care Isus a răscumpărat-o pe cruce pentru ai Săi. **Tu o știi?** Speranțele majorității oamenilor nu trec dincolo de bunăstare, sănătate, fericire familială, cinstirea din partea oamenilor și viață cât mai lungă. Poate întrebi. ,Există și ceva mai bun?’ Atunci îți spun: ,**Da!** Mai există o viață a filiațiunii dumnezeiești, în care inima este în culmea fericirii prin iertarea întregii vini, prin siguranța harului. Mai există o viață în care inima stă în relație permanentă cu Isus cel înviat, o viață în care te simți purtat de brațele puterii și a dragostei lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu descrie această viață într-un loc, astfel: „Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost (de fapt: locuință) și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare!” (Deuteronom 33,27) Cine primește această viață, viața veșnică, acela are altă nădejde, una indestructibilă, el vede printr-o poartă deschisă în Casa lui Dumnezeu, unde Isus îl așteaptă ca el să-și găsească partea de moștenire în slavă. Câtă vreme trăiește aici, Domnul merge cu el; toate căile lui sunt binecuvântate și ocrotite, îngeri lui Dumnezeu slujesc pe calea unui asemenea om.

Printre indienii Americii de Nord trăia odată, pe când aceștia încă erau mulți și trăiau liniștiți, misionarul Brainerd, care a putut să conducă la Mântuitorul multe inimi dintre „pieile roșii”. După ce i-a fost permis să vestească Cuvântul lui Dumnezeu mai multor triburi, în mari primejdii

și lipsuri, dar și sub bogată binecuvântare, s-a simțit îndemnat să ducă Evanghelia și la unul dintre cele mai sălbatice și mai războinice triburi. Prietenii lui l-au implorat să nu-și pună viața în primejdie, căci știau cât urăsc acești oameni „fețele palide”; dar Brainerd a hotărât să se ducă la ei singur și neînarmat.

Încărcat cu micul lui cort de călătorie și cu puținele lucruri care sunt necesare pentru o viață simplă în pădure, a ajuns până în apropierea satului principal al aceluia trib. Aici și-a ridicat cortul. Un indian l-a spionat și a raportat căpeteniei ce a văzut. Foarte urgent a fost ținut un consiliu de război și o trupă de războinici a fost trimisă să omoare și să scalpeze pe omul alb care îndrăznise să calce pe pământurile lor de vânătoare. Ei s-au ascuns în apropierea cortului și voiau să aștepte până omul alb va ieși, iar ei îl vor putea pune la pământ cu săgețile lor.

Dar misionarul se ruga; el obișnuia adesea să petreacă mult timp în genunchi, în rugăciune. Indienii au obosit să aștepte și au hotărât ca unii dintre ei să se apropie de cort și să-l spioneze pe străin. După ce s-au apropiat și au ridicat puțin pânza corului, l-au văzut pe omul lui Dumnezeu în genunchi. Părea că este într-o convorbire cu cineva pe care ei nu-l vedeau. Dar iată! Ce se petrece? Un șarpe cu clopoței mare își împingea capul hidos pe sub un peretele lateral al cortului, iar apoi târându-se cu totul înăuntru, a pornit drept înaintea spre picioarele misionarului. Șarpele și-a ridicat în aer partea superioară a corpului, ca și când tocmai ar fi vrut să-și înfigă dinții aducători de moarte în ceafa lui. În mod miraculos nu s-a petrecut așa ceva; după câteva mișcări pe care le-a mai făcut cu partea superioară a corpului, șarpele a alunecat pe partea cealaltă de unde venise, din nou afară din cort.

Indienii, cu tomahawk-urile în mâini, au observat cu răsuflarea tăiată mișcările șarpelui veninos. De ce nu l-a omorât pe bărbatul peste ale cărui picioare se târâse, era ceva enigmatic pentru ei. **Acest alb nu putea fi un om obișnuit.** S-au retras în tăcere. Au hotărât să se întoarcă în sat și să raporteze căpeteniei ce au observat. Între timp Brainerd a obținut prin rugăciune siguranța ascultării rugămintii lui. S-a sculat, și-a luat Biblia și a pornit spre satul indienilor. N-avea idee cum va fi primirea lui, totuși era conștient de aceasta: că indienii erau firi sângeroase și plini de ură împotriva albilor, prin care fuseseră de prea multe ori amăgiți infam și jefuiți rușinos.

Spre cea mai mare uimire a lui, îi venea în întâmpinare întregul trib, prietenos, în frunte cu căpetenia, spre a-l primi ca pe un îndelung așteptat prieten. L-au salutat ca pe ființă superioară, ca pe unul care stă sub ocrotirea directă a „marelui spirit”. Sute dintre ei s-au întors la Dumnezeu, tot tribul era ca transformat sub influența Evangheliei.

Ce măreț, mare și credincios este Dumnezeul nostru! Cum ascultă El rugăciunea, răspunde încrederii credinței alor Săi și face minuni! Șerpi veninoși și sălbatici cruzi, setoși de sânge trebuie să se plece înaintea Lui, ca să fie ocrotiți și binecuvântați copiii iubiți ai lui Dumnezeu.

Iată, dragă prietene, Isus întinde și spre tine mâinile îndurării. El vrea să facă ceva măreț și din viața ta, binecuvântat și spre binecuvântare. Și tu să ai o nădejde veșnică, dacă vrei să vii sub har, să treci prin această viață sărmană, prin mijlocul oamenilor fără nădejde, „purtat pe aripi de vultur” (Deuteronom 32,11), aflând zilnic că Dumnezeu te iubește, te binecuvântează, te ascultă și te ocrotește.

Dar pentru a trăi trebuie să fim **născuți**. Pentru a trăi viața unui copil al lui Dumnezeu, trebuie să fim născuți din nou. „Adevărat, adevărat îți spun, că dacă un om nu se naște din nou (sau ,de sus’), nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3,3) **Ești născut din nou?** Sau trebuie să spui: „Nu știi nimic despre lucrul acesta!”? Cheamă Numele Mântuitorului prezent! Spune-I foarte copilărește: „Doamne, vreau să am viața veșnică. În Cuvântul Său este scris: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3,36) Vrei să ai pe Fiul lui Dumnezeu ca Domn al tău, ca Salvator și Stăpân? Atunci încredințează-te Lui așa cum ești! Adu la El păcatele tale, toate, neînfrumusețate! Vino ca un vinovat care caută îndurarea! Isus te va spăla în sângele Lui și va tămădui deplin stricăciunea. Vei primi prin Duhul Sfânt un răspuns precis și limpede în inima ta, că Isus **te-a primit, că ești** născut din nou, că ai devenit un copil al lui Dumnezeu, iertat pe

veci. Atunci vei avea o nădejde vie pentru timp și veșnicie. Vrei lucrul acesta? Pleacă-ți genunchiul în liniște și spune Domnului: „Nu-Ți pot aduce nimic, decât vina mea și anii mei pierduți, Eu cred că ai îndurat pe cruce pedeapsa dreaptă pentru mine, pentru păcatele mele, mă încred în sângele Tău!”

Nr. 28

CÂND SE PRESCRIE VINA TA?

„Să știți că păcatul vostru vă va ajunge.” (Numeri 32,23b, textual)

Paragrafele 67 și 70 ale Codului penal al Reich-ului german tratează despre **prescriere**. De exemplu: urmărirea penală a unei crime se prescrie după 20 de ani și chiar dacă un om a fost deja executoriu condamnat la moarte, atunci executarea sentinței se prescrie îndată ce au trecut 30 de ani. Dar pentru că în cărțile judecății divine nu există nici o prescriere, de aceea nu se prescrie nici vina din conștiințele oamenilor. Oricât de mulți ani ar trece, vina arde pe conștiință, nici un șuvoi de lacrimi nu poate să stingă focul care arde – numai sângele lui Isus stinge aceste flăcări.

Recent s-a relatat din America despre un german care s-a spânzurat în orașul Minot (Dakota de Nord), împins la suicid din cauza muștrărilor de conștiință. El a omorât o fată în urmă cu 30 de ani și a permis ca un altul, acuzat de această crimă, să fie spânzurat nevinovat. De atunci adevăratul criminal și-a petrecut viața în peregrinare nestatornică; în acest timp a purtat permanent cu sine o bucată din vâlul cu care odinioară și-a ștrangulat victima. Când a fost găsit cadavrul celui disperat, atârând de un copac, avea un bilet prins pe piept, pe care erau notate toate aceste informații.

Vina păcatului nu se prescrie! Ai putea să trăiești 120 de ani și atunci conștiința ta va vorbi aceeași limbă.

Odată am văzut un tânăr în patul lui, într-o noapte, după ce cu o seară înainte a comis primul lui mare jaf. Teama era înscrisă chiar și în somn pe trăsăturile lui, iar când l-am trezit a sărit în sus, lovind cu brațele în jurul lui ca un vinovat, care este înconjurat de agenții de poliție. Așa umblă încoace și încolo câte unul, în lăuntru al căruia arde zi și noapte.

Acum șapte ani a fost găsit în pădurea din Oberk. cadavrul unui elvețian, care era angajat la moșia seniorială W. Dusese o vacă la Oberk. și acolo a obținut prețul de cumpărare. În pădure a fost omorât și jefuit. Toate cercetările pentru găsirea făptașului au rămas atunci fără rezultat. Acolo s-a îmbolnăvit de curând fierarul B., care lucra pe aceeași moșie seniorială; trebuia să fie dus la un spital. În halucinațiile lui din cauza febrei, el era preocupat cu fapta crimei. Această constatare, în legătură cu alte afirmații suspecte, l-a împovărat atât, încât a urmat arestarea lui.

În jurul criminalului plutește permanent umbra celui sugrumat de el. Desfrânatul are înfățișarea jalnică a celor ademeniți în mintea lui. Ispititorul vede întotdeauna victima perfidiei sale în fața lui. – „Sângerând proaspăt, vina de mult uitată se ridică din mormântul ei ușor acoperit.” Nu este adevărată această expresie poetică?

Un predicator a vorbit odată despre conștiință. Un tânăr a intrat în adunare și a auzit câteva cuvinte mai dure. A fost captivat, a rămas pe loc și a ascultat prelegerea până la sfârșit. După aceea a trimis predicatorului o carte de vizită și a scris pe ea: „Numele de pe cartea de vizită vă va spune că eu trebuie să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi.” Și într-adevăr, era numele unui om care apărea pe atunci în ziare. În urmă cu două zile fusese condamnat la doi ani de închisoare, pentru că l-a împușcat în duel pe adversarul lui, un tată de familie cu opt copii. În ziua următoare omul a venit la predicator și a spus: „Ce ați făcut din mine? Peste noapte am devenit un cu totul alt om. Când stăteam atunci în acel luminiș al pădurii, în fața adversarului meu, mâna mea nu tremura; atunci ochiul meu a privit la cătare și apoi la adversar, astfel că l-am

nimerit în inimă. Pe atunci am crezut că așa trebuia să procedez și chiar când stăteam în fața tribunalului încă mai aveam ferma convingere că aveam dreptate. Am ieșit cu capul sus din sala de tribunal. Dar aseară mi-a căzut ca focul în suflet, iar în această noapte n-am putut să dorm. Cei opt copii minori stăteau acolo, în fața mea și jeleau: ‚Ucigaș! Ucigaș!‘ Acum știu că sunt un ucigaș și nu am nici un om pe pământ care poate să se roage pentru mine. Ajutați-mă! Nu pot să rămân în starea aceasta!’

Ce martor minunat, invizibil este conștiința! Într-adevăr, un musafir incomod, de care tare am vrea să scăpăm. Nici un microscop, la cea mai detaliată examinare, nu poate să descopere ceva din ea în corpul omenesc. Cu toate acestea ea îndeamnă oameni cruzi, violenți să se prezinte în fața judecătorului cu crimele și atrocitățile lor, pe care ani în șir le-au ascuns și le-au tăgăduit. În Heilbronn, acum câteva luni, un om cu o reputație ireproșabilă s-a denunțat la poliție ca incendiator. În urmă cu doisprezece ani a pus foc în localitatea în care stătea, căruia i-au căzut victime două șure. Bărbatul a declarat: **conștiința nu-mi mai dă pace**. – De câte ori nu aduc cotidienele știri, că fonduri deturnate au fost restituite pentru că ardeau pe conștiință! Nici o îndoială, Evanghelia, Cuvântul lui Dumnezeu, care se vestește astăzi în tot poporul nostru, printre bogați și săraci, ca niciodată până acum, trezește conștiințele. Duhul Sfânt convinge lumea de păcat. (Ioan 16,8) El aduce păcătoși orgolioși și îngâmfați în țărână înaintea lui Dumnezeu. El îndoiește genunchi deveniți țepeni, înaintea Judecătorului prezent și sfânt. Această conștientizare copleșitoare a vinei este dovada incontestabilă că suntem oameni născuți în păcat, inițial creați după chipul lui Dumnezeu. Suntem datori să umblăm sfinți și curați și totuși nu putem s-o facem. ‚Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate.‘ (Isaia 6,5) De îndată ce lumina lui Dumnezeu pătrunde în inimă, vina îl împinge pe păcătos fie în brațele harului, fie îl duce în focul iadului.

Nimeni nu poate fugi de învinuirile conștiinței. – Conștiința te însoțește în cea mai îndepărtată țară, în cea mai întunecată închisoare. Câți infractori n-au încercat să găsească liniște în lumea largă! Dar ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? ‚Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca.‘ (Psalmul 139,7-10) Disperarea din cauza muștrărilor conștiinței constituie una dintre cele mai întâlnite motive de sinucidere.

Ce trist că în mijlocul creștinătății de nume, oamenii nu cunosc locul unde vinovatul este eliberat de povara lui. **Tu îl cunoști?** Este **crucea de la Golgota** – fugi acolo, la picioarele Fiului lui Dumnezeu, care S-a dus în judecata lui Dumnezeu pentru vina noastră! Acolo se găsește tămăduire pentru conștiință, pace pentru inimă.

În Israel existau șase cetăți de scăpare, în care un ucigaș urmărit de un răzbnător al sângelui găsea adăpost, în care el era în siguranță. (Compară cu Numeri 35). El trebuia să rămână acolo până la moartea marelui preot. Când se petrecea acest eveniment, putea să se întoarcă acasă liber de vină, ferit de pedepse. Ce imagine minunată pentru păcătosul vinovat, care-și găsește adăpostul la cruce! El a găsit cetatea de scăpare, unde răzbnătorul sângelui, care-l urmărea, nu are voie să se atingă de el. El privește în sus și-L vede pe adevăratul Mare Preot, Isus, care a murit pentru a-i împăca pe toți care se apropie de El cu vina lor, cu pocăință și credință. Acest Mare Preot, care a murit și a înviat, ‚a intrat odată pentru totdeauna în Locul prea sfânt, cu Însuși sângele Său, după ce a cumpărat o răscumpărare veșnică.‘ (Evrei 9,12) Sângele Său spală orice pată și tămăduiește deplin conștiința. ‚Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.‘ (1 Ioan 1,7) Cine vine la această cetate de scăpare cu învinuirile conștiinței lui, cu jarul vinei care acuză, va fi împăcat deplin. Vina îi va fi luată. El poate spune: Am găsit pace cu Dumnezeu, o conștiință împăcată!

Cete de păcătoși nefericiți, care se jeleau, s-au grăbit la această cetate de scăpare, și-au lepădat povara la picioarele lui Isus și s-au întors cu o viață reînnoită, cu o inimă fericită, fiind copii împăcați ai lui Dumnezeu. Isus îi cheamă pe toți. El le spune: ‚Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi

izgoni afară.” (Ioan 6,37) Acum știi unde să mergi cu învinuirile conștiinței tale pentru toată vina pe care ai acumulat-o în viața ta, despre care conștiința ta depune mărturie. Nu te amăgi, această vină nu se prescrie niciodată! Trebuie să fugi la cetatea de scăpare. Acolo găsești salvare de judecata amenințătoare.

Nr. 29

STAI LINIȘTIT ȘI DESCOPERĂ-ȚI CAPUL

*„Isus, ducându-Și crucea, a ajuns la locul zis al ‚Căpățâniilor’,
care în evreiește se cheamă ‚Golgota.’” (Ioan 19,17)*

În luna septembrie a anului 1901a fost asasinat președintele Statelor Uunite ale Americii de Nord, Mac Kinley. Toate inimile au fost mișcate de acest eveniment, căci cel asasinat a fost un om devotat și binecuvântat, un mare binefăcător al patriei sale. A fost înmormântat în 19 septembrie. Odată cu bătaia clopotelor pentru ora 3, ora înmormântării, în toată țara a fost liniște deplină pentru cinci minute. Telegraful s-a odihnit, toate vapoarele, toate trenurile, orice căruță s-au oprit. În fabrici au stat toate mașinile. În tot New-York-ul nu s-a auzit nici un zgomot. Fiecare s-a oprit pe stradă cu capul descoperit. Se putea spune că în aceste cinci minute bătaia inimii națiunii nord-americane stătea în nemișcare. Astfel mărturisirea un popor întreg ce a pierdut în cel decedat, prin mâna ucigașă.

Aceasta s-a petrecut pe acest pământ – dar ce se va fi petrecut în ceruri când Fiul lui Dumnezeu, suferind și murind pe cruce a strigat: „S-a isprăvit!” și a plecat capul și a murit? Ce emoție trebuie să fi fost în împărăția morților când Isus a câștigat marea biruință asupra lui Satan și a morții! Mormintele s-au deschis, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despiciat (Matei 27,51-52); soarele și-a pierdut lumina, iar iudeii care batjocorisera mai înainte, se băteau în piept și se întorceau la Ierusalim. (Luca 23,45-48). Sutașul roman de sub cruce și soldații lui au dat o mărturie publică: „Cu adevărat Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” (Matei 27,54) Dar ceilalți locuitori ai pământului n-au dat atenție acestui mare eveniment al istoriei lumii și al veșniciei. Viața de pe pământ nu s-a oprit în loc, oamenii nu și-au întrerupt lucrul, conversațiile și gândurile când a fost omorât Acela care a venit din ceruri ca să caute și să mântuiască păcătoșii pierduți. Ei n-o fac nici azi, când află această veste înspăimântătoare, că păcatul neamului nostru rău a dus la moarte de cruce pe Fiul lui Dumnezeu.

Marilor binefăcători ai omenirii, popoarele lor le fac monumente – dar aici este mai mult. Iată aici singurul Om care a călcat pe pământ fără păcat. Nici în inima Lui, nici pe buzele Lui n-a fost nimic care să nu fi fost desăvârșit de bun, de sfânt, plin de har și de adevăr – acest Om a fost singurul Fiu al lui Dumnezeu, venit să caute și să mântuiască păcătoși pierduți. El a fost îndurarea însăși, dragostea în persoană – și a fost omorât, a fost pironit pe lemnul blestemat. El a trebuit să spună: „Aștept să-i fie cuiva milă de mine, dar degeaba; aștept mângâietori și nu găsesc nici unul.” (Psalmul 69,20) Pentru El nu s-a sculat nici un mijlocitor, când la judecată a fost osândit de către un judecător nedrept.

Pentru orice ucigaș, care omoară ca să jefuiască și pentru orice infractor este desemnat un apărător, care să opună acuzatorilor ceva ce poate fi adus în favoarea acuzatului. Dar pentru Fiul lui Dumnezeu n-a existat nici un apărător.

Recent am citit despre un copil de unsprezece ani, care nu auzise niciodată despre Fiul lui Dumnezeu. Când a auzit pentru prima dată despre dragostea Lui și despre îndurarea divină, iar apoi a aflat că oamenii L-au omorât, a fost cuprins de o durere adâncă. Împins de durere a căzut în brațele doamnei care a spus acestui copil vestea despre Isus și a strigat plângând cu sughituri: „O, să nu spuneți că oamenii L-au omorât! Vă rog, vă rog, n-o spuneți!”

Acest copil nu voia să audă ceva atât de îngrozitor, nu voia să se gândească, că Fiul lui Dumnezeu a trebuit să moară pe cruce. **Dar tu ai auzit că Isus a suferit și a murit pentru tine și tu poți s-o auzi și s-o citești cu indiferență rece.** Te rog, închină-te dragostei, pleacă inima și genunchiul în fața crucii de la Golgota, ca astfel să fii mântuit!

Se vorbește despre asasinatul judiciar și se înțelege prin acesta, că judecătorii chemați spre ocrotirea dreptății, printr-o sentință nedreaptă condamnă la moarte în mod conștient un nevinovat. În acest caz, procedura judecătorească nu este decât aparență înșelătoare, pentru a acoperi crima nedreaptă cu mantaua dreptății. Un asemenea asasinat judiciar a fost atunci când Napoleon I a făcut ca ducele d'Enghien să fie condamnat de curtea marțială și împușcat (20 martie 1804), după care a pus ca acesta să fie prins cu forța pe pământ german și dus la Paris. Ducele d'Enghien a fost nevinovat. A fost învinovățit cu acuzații nedrepte, s-a dat o sentință nedreaptă pentru că Napoleon a vrut să-l înlăture. Toată Europa a fost indignată pentru această faptă sângeroasă. Zdruncinarea a fost așa de mare, că Napoleon se temea de o revoluție.

Dar niciodată nu s-a petrecut un asasinat judiciar mai mare ca în acele zile în care Fiul lui Dumnezeu a fost predat la Ierusalim, de către Pilat din Pont, în mâinile ucigașilor Lui, pentru a fi răstignit pe Golgota. **Prietene, aceasta te privește pe tine!** Acesta, care a fost dus afară, care-și purta crucea, bărbatul palid, încununat cu spini, a venit din ceruri **pentru tine**. Dragostea **pentru tine** L-a împins în jos, pe acest pământ al blestemului și al nedreptății, pentru că voia să te mântuiască. El a purtat mai multă povară decât crucea grea sub care S-a prăbușit, astfel încât lemnul blestemat a fost pus pe umerii lui Simon din Cirena. Este scris: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn.” (1 Petru 2,24) Înțelege cuvântul acesta: „păcatele noastre”: păcatele mele – păcatele tale. Ce munte de vină, de dragoste neglijată, loialitate trădată de mândrie și egoism, de mânie și necurăție, de răutatea inimii și neascultare! Cu această povară L-a întâmpinat Chezașul tău fără vină pe Dumnezeul cel sfânt, pe dreptul Judecător – atunci a avut loc **o judecată dreaptă privind păcatele tale**. Acolo a fost dată o sentință dumnezeiesc de desăvârșită, de sfântă și executată asupra Chezașului tău.

Pășește de sub cruce, privește omul durerii în chinul suferinței Sale, pironit strâns pe cruce, cum sufletul Lui simte blestemul păcatelor tale, cum strigă luptând: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” **Stai aici liniștit și descoperă-ți capul!** O, de câte ori te-a ajuns în viață cuvântul despre cruce. Dar n-ai vrut să stai liniștit, n-ai avut nici chef, nici timp să privești cu atenție pe Acela care a suferit și a murit pentru tine. I-ai admirat pe unii oameni, când ai citit în cărțile de istorie despre oameni mari și celebri, n-ai refuzat eroilor patriei și persoanelor importante ale umanității omagiul și admirația. Ai stat liniștită lângă sicriul prietenilor tăi decedați, al rudelor sau al colegilor și al celor care te-au iubit, care ți-au făcut bine sau care te-au slujit, n-ai refuzat lacrimile durerii. Dar aici stai în fața Aceluia care te-a iubit mai mult decât tata, mama sau prietenul. Acesta care atârână aici, pe crucea de pe Golgota, este Creatorul și Dumnezeul tău, care vrea să te răscumpere de sub orice blestem, suferință și moarte pentru timp și veșnicie. **Tu nu poți să-I aduci nimic decât vina ta și inima ta rea. Dar El îți aduce iertare, pace, filiație dumnezeiască, binecuvântarea pentru timp și veșnicie.** Ca El să poată lucrul acesta, ca inima lui de Dumnezeu să aibă bucuria veșnică de a te avea cu Sine în slavă ca un copil al lui Dumnezeu, răscumpărat și mântuit, El S-a dat pe Sine la moarte de cruce. **O, stai liniștit și descoperă-ți capul!** Închină-te acestei dragoste, deschide-ți inima în fața ei! Nu merge mai departe pe calea lumii și a voinței proprii. Lasă să fie o clipă a harului, în care inima ta să fie copleșită de această dragoste, care a dat totul pentru tine și a purtat totul pentru tine. Lasă astăzi banalitatea să fie întreruptă de realitatea zguduitoare, că Fiul lui Dumnezeu a trebuit să cadă în mâna ucigașilor cruzi, ca El, ca marele tău binefăcător și Milostiv, să-ți poată da, ție, celui pierdut, viața veșnică. Lasă astăzi inima ta dură să se topească sub lumina acestei dragoste.

Nr. 30

POARTA DESCHISĂ

„Deschideți-mi porțile neprihănirii, ca să intru și să laud pe Domnul.
Iată poarta Domnului: pe ea intră cei neprihăniți.” (Psalmul 118,19-20)

În secolul al XVI-lea exista un rege printre pirați, era turcul Khair-ed-din-Barbarossa, care-și avea punctul de sprijin al puterii în Tunis. De acolo ataca prin surprindere corăbiile și cetățile de pe coasta Mării Mediterane. Nimeni nu îndrăznea să se ridice împotriva acestui om puternic. Puterea lui creștea din an în an; fura de pretutindeni bărbați, femei și copii și îi ducea la Tunis pentru a-i vinde ca sclavi. În sfârșit, în anul 1535 s-a sculat împăratul german Carol al V-lea, pentru a pune capăt acestei nenorociri din țările îndepărtate, care erau supuse sceptrului său. Din Spania a ajuns cu o armată puternică pe coasta tunisiană, a cucerit orașul, a distrus dușmanul crunt și a eliberat 22 000 de sclavi creștini din nenorocirea prizonieratului lor. Acești sclavi eliberați puteau acum să se întorcă acasă, pentru a povesti, acolo unde au fost jeliți ca pierduți, că Dumnezeu le-a trimis un mare salvator, care i-a izbăvit din mâna unui dușman crunt, din lanțurile unei sclavii fără nădejde. Poate că această expediție a fost cea mai bună acțiune pe care Carol al V-lea a avut-o de înregistrat în cei 37 de ani ai domniei sale.

Acest eveniment pământesc a fost repede uitat – aproape nimeni nu știe despre el. Dar veșnic va fi lăudată și admirată lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu, pentru a elibera din mâna puternicului lor vrăjmaș, sclavi ai lui Satan, pierduți fără nădejde. Nu este așa, că întreaga omenire, deși a fost creată după chipul lui Dumnezeu și pentru Dumnezeu, zace în prinsoarea și sclavia lui Satan? A fost un adevăr dureros cel pe care Domnul l-a spus iudeilor: „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru.” (Ioan 8,44) Ce închisoare tristă are Satan, prințul acestei lumi, făcută din acest pământ creat minunat și frumos de Dumnezeu! Desigur, pe dinafară totul arată măreț, ca atunci când soarele aurește coastele și munții, turnurile și casele orașului Tunis. Ce imagine splendidă! – Dar câtă nenorocire, cruzime, samavolnicie, păcătoșenie este înăuntru! Cu siguranță are dreptate poetul care cântă: „Ce minunat este acest pământ!” Dar de îndată ce privim în realitatea din lăuntru vieții, observăm că: **pământul este o vale a plângerii**. Poate că tu te gândești prima dată la câmpurile de luptă, în care, ca odinioară în Asia de Est, morții și răniții erau numărați cu zecile de mii. Dar du-te acolo unde cei vii își fac de cap în pace exterioară, pe câmpul de luptă al vieții zilnice. Nu sunt și aici cei fără număr, răpuși și răniți prin puterea păcatului și înstrăinarea de Dumnezeu? Du-te în una din marile case de raport a unui mare oraș modern, cutreieră cele aproximativ 120 de locuințe, până la al cincilea sau al șaselea etaj și până în a treia curte interioară. Atunci cu siguranță ai văzut și ai auzit destule despre suferință și durere în familiile bețivilor, despre nevoia infiltrată la bolnavi și șomeri, despre copii bolnavi, mame întristate, căsnicii nefericite, vecini plini de ură. – Poți să vezi mai mult despre suferința și durerea acestei vieți, dacă mergi într-un spital sau într-o închisoare, dar și mai mult dacă mergi într-o casă de nebuni. O, vale a umbrei mirții! Vale întunecoasă, tărâm al lacrimilor – aici nu este nici o stea a speranței pentru a deveni liberi de această lege a păcatului și a morții, care este scrisă pe tot ce este viu!

Isus a văzut aceste cete a prinșilor fără nădejde. El a venit pentru a-i elibera. Nu cu puterea armatei – cu toate că ar fi putut lucrul acesta, căci Lui I-au stat la dispoziție nenumărate trupe, mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri -, ci El a venit într-o stare inferioară, singur; suferind și murind El l-a biruit pe Satan la cruce. El a luat prada vrăjmașului tare și platoșa pe care se baza. El este Acela despre care este scris: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți; El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia și prinșilor de război izbăvirea; să vestesc un an de îndurare (sau grație) al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe cei întristați.” (Isaia 61,1-2) Poarta temniței este deschisă, nimeni nu poate fi oprit dintre cei care,

crezând în Numele lui Isus, întrerup ascultarea față de Satan, pentru a-L urma pe Isus într-o viață nouă. **Încă mai ești un prizonier al lui Satan, pentru a face voia marelui vrăjmaș și ucigaș?** Ascultă, temnița este deschisă! **Ești chemat să mergi acasă** din prizonierat, pentru că tiranul tău crunt a fost biruit. Învierea lui Isus este dovada biruinței Lui. „Isus a fost dat din pricina păcatelor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.” (Romani 4,25) Cel care are puterea morții, diavolul, nu L-a putut ține pe Prințul vieții. Isus i-a eliberat pe toți aceia „care prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.” (Evrei 2,15)

Aceasta este calea unui creștin adevărat. El se grăbește afară prin ușile închisorii, în brațele lui Isus, Eliberatorul lui; Isus îl ia pe umeri și-l duce acasă. Nu mormântul este ținta lui, nu să moară – ci poarta deschisă a Casei Tatălui. Evanghelia este mărturia către păcătoșii pierduți și prinși, către astfel de oameni care se sting în sclavie, ca ei să iasă din temniță, **pentru a se întoarce acasă, în Casa Tatălui.** Evanghelia nu este strigătul mânios al unui judecător către păcătoși, nici amenințarea Legii neînduplecate împotriva infractorului, nici biciul care este învârtit amenințător deasupra spinării sclavilor – nu, Evanghelia este chemarea dragostei către cei foarte înstrăinați și pierduți, pentru a se întoarce acasă, pentru că inima și ușa Tatălui sunt larg deschise.

Într-o carieră de piatră, muncitorii au pus exploziv și au aprins fitilul. S-au retras pentru a aștepta explozia îngrozitoare, prin care trebuia să se desprindă o bucată mare de stâncă. Atunci un copil a luat-o la fugă spre locul primejdios. Muncitorii i-au strigat să se întoarcă, să vină înapoi. Au strigat, au amenințat, căci vedeau copilul mergând la pierzare. Dar copilul nu s-a temut de strigătele puternice ale muncitorilor și nu s-a întors la ei. Atunci a venit mama copilului. Dintr-o privire și-a dat seama de primejdia în care era copilul ei. Ea și-a desfăcut brațele și a strigat cu glasul dragostei. Abia și-a zărit copilul mama, că s-a grăbit în brațele ei și a fost salvat. În timp ce detunătura dinamitei a explodat masa de piatră și distrugerea a fost azvârlită pe acel loc, unde tocmai a stat piciorul copilului, mama își ducea copilul salvat spre casa părintească. Astfel îl cheamă Dumnezeu în dragostea lui minunată pe păcătosul pierdut, care este în primejdie de a fi distrus pentru totdeauna. Isus Își desface mâinile spre el; ‚Vino, lasă-te salvat!’ Este un Mântuitor înviat, viu, care-ți este aproape, al Cărui ochi te privește cu dragoste, a Cărui întregă inimă este pentru tine, o persoană minunată, invizibilă, plină de har și de putere, care-ți spune: ‚Încredințează-Mi-te acum! **A crede înseamnă să te încredințezi Aceluia pe care Îl crezi.**’ Vrei lucrul acesta? Nu poți să-I pui Domnului nici o condiție, căci aceasta nu este încredere; dar nici să nu-ți faci griji sau să eziți și să te îndoiești. Ești implicat în patimi și în păcate, poate legat de viciu? Îți cunoști slăbiciunea caracterului, te temi de șovăiala ta? Zac păcate groaznice, triste pe conștiința ta, lucruri deosebite despre care ți-ai dorit adesea și zadarnic: ‚Ah, de n-aș fi făcut lucrul acesta!’? Ai gânduri îngrijorătoare, cum va fi totuși, căci ți se pare așa de imposibil să trăiești ca un creștin adevărat în funcția în care ești, în mediul tău? Mai ascultă o dată: **a crede înseamnă să te încredințezi lui Isus.** Încredințează-te acum Domnului înviat și prezent, cu poverile conștiinței tale, cu slăbiciunile tale, ispitele deosebite, nevoi și greutăți, griji și temeri! Fă-o, te rog! Isus îți ia lanțurile de la membre, lanțurile păcatelor, El îți spală petele, El te conduce afară din temniță, El îți arată Casa Tatălui din slavă, El îți arată poarta larg deschisă, moștenirea ta cerească, iar credincioșia Lui îți promite că El te va duce acasă pe umerii Lui. **Vrei să te lași dus acasă?**

Nr. 31

ÎN FAȚA PROCURORULUI

**„Tu poi înaintea Ta nelegiuirile noastre și scoți la lumina Feței Tale
păcatele noastre cele ascunse.” (Psalmul 90,8)**

Când procurorul a ridicat o acuză împotriva unui infractor, atunci orice osteneală este zadarnică de a mai opri acuzația. Poți să-l ameninți pe procuror, poți să încerci să-l mituiești – el este inabordabil. El ridică acuza și pune tot delictul în plan, realizarea lui sub ochii juraților, distruge obiecțiile apărării. El cere verdictul de vinovăție în numele dreptății – și acesta este pronunțat.

Procurorul nu este numit de rege în nici o funcție, ca el să croiască drum dreptății împotriva oricărui lucru rău și oricărei fărădelegi. În el vezi reprezentată autoritatea, despre care este scris: „aceasta este un slujitor al lui Dumnezeu, un răzbunător spre mânie, celui ce face răul.” (Romani 13,4b) În limbaj judecătoresc, procurorul se numește **„reprezentantul acuzării”**.

Și în lăuntru tău există un asemenea procuror, reprezentantul acuzării; Dumnezeu l-a angajat și nimeni nu-l poate destitui. Este conștiința ta. De câte ori nu are loc în lăuntru păcătosului o asemenea procedură judecătorească, în care vorbește ba procurorul ca acuzator, ba inima firească în calitate de apărător. Cuvântul lui Dumnezeu descrie aceasta astfel: „conștiința lor mărturisind (și ea – adică mărturisește împreună cu Legea divină, care este adânc înscrisă inimile oamenilor) și gândurile lor acuzându-se sau apărându-se între ele” (Romani 2,15). Cu nimic nu te ajută că înfățișarea ta, mișcările, privirile, vorbele fac pe nevinovatele și amăgesc oamenii. Ce spune lăuntru tău despre păcatul tău? **Sunt vinovat!**

Este adevărat că această conștiință a vinovăției la mulți oameni doarme, dar este la fel de adevărat că se trezește dintr-odată cu o minunată putere, când un cuvânt al lui Dumnezeu atinge inima sau când împrejurările deosebite, pe care Dumnezeu le pricinuieste, așează omul dintr-odată în lumina veșniciei.

În anul 1897, Dr. C. B. din Geneva a avut un duel cu pistoale, în care a fost grav rănit. El însuși a împărtășit mai târziu despre lucrul acesta, în scris, următoarele: „În turul al doilea am fost împușcat, fără să-mi dau seama că am fost nimerit. Am observat că nu mai pot să țin brațul, m-am aplecat în față, l-am văzut pe martorul meu venind spre mine, am văzut cum medicul se îndreaptă spre trusa de prim ajutor și apoi a trebuit să scuipe înspăimântător sânge; am crezut că mi-am scuipat și plămâni. M-au culcat pe pământ și acolo am văzut cum se întunecă în jurul meu și n-am mai văzut nimic. Numai toată viața mea, cu toate păcatele mele (cine nu are nici unul, să arunce primul cu piatra în mine) stătea înaintea mea, ca o scenă iluminată de un fulger orbitor. **Ce am suferit sufletește în acel moment, privind căința și nemulțumirea de mine însumi, a fost absolut îngrozitor și cântărește greu în veșnicie în iad.** Puțin după aceea mi-am revenit. Încă am auzit cum cei doi medici au zis că este foarte grav; și faptul că a fost chemat al doilea medic, a declanșat în mine gândul că merge spre final. Durerile fizice s-au instalat abia câteva ore mai târziu. După două luni am fost aproape vindecat, totuși un an întreg n-am mai scăpat **de sub impresia psihică a aceluia moment**” . . .

Într-o a doua scrisoare Dr. C. B. scrie și mai exact despre aceasta, după cum urmează:

Cu cât mi se diminua cunoștința în timpul acestei desfășurări, **cu atât mai limpede îmi devenea spiritul, conștiința.** Ca un fulger orbitor în noaptea întunecoasă, așa mi-a trecut toată viața prin fața ochilor minții și a trebuit să fac trista constatare, **că aproape nu aveam nimic în această viziune, de care să mă pot bucura.** În schimb, în fața mea stăteau faptele mele nedrepte, **cu o limpezime și o mărime foarte neliniștitoare, de speriat!**
Niciodată n-am crezut că se poate suferi moral atât de mult, într-un timp atât de scurt. Am fost

numai aproximativ un minut absolut fără cunoștință, dar acest minut m-a schimbat pentru toată viața. Cele mai multe suferințe mi le dădea faptul că nu mai puteam să îndrept răul făcut de mine; Sunt convins, în cazul meu, că nu putem îndrepta răul prin alte fapte, care sunt bune, dar cu siguranță nu le putem șterge.”

Fără îndoială, Dr. C. B. era un om cu o orientare nobilă (lucrul acesta reiese din restul conținutului scrisorii lui), dar el era – atât cât lucrul acesta se poate recunoaște din propriile lui declarații – foarte departe de creștinismul Bibliei, de credința vie în Isus, când a avut parte de acest eveniment. L-a pus lucrul acesta la adăpost față de acuzația îngrozitoare care l-a declarat brusc vinovat? L-ar fi ajutat aceasta, dacă ar fi explicat: nu cred în păcat, în judecată, în osândă?

Procurorul nu este deloc impresionat dacă acuzatul crede în el sau dacă îi cinstește rangul înalt. El ridică acuza în orice caz, iar sentința va fi dată și executată, fie că vinovatul vrea s-o creadă, fie că nu. L-a ajutat pe vreun rus la ceva, dacă n-a crezut în gloanțele japonezilor? Gloanțele l-au nimerit și l-au nimicit; el a avut de-a face cu realități care erau absolut independente de faptul dacă el a vrut sau nu să le creadă și să le recunoască.

Astfel se întâmplă cu toți necredincioșii; vrând-nevrând, ei sunt purtați spre veșnicie. Moartea îi trage dintr-odată în sala judecării divine. Ce a văzut Dr. C. B., acest bărbat foarte vrednic, când viața lui a fost împinsă brusc pe marginea și în lumina veșniciei? Ascultă, în acea lumină de fulger orbitor, el n-a văzut nimic în toată viața lui, de care să se poată bucura, **în schimb, faptele lui nedrepte stăteau înaintea lui cu o limpezime și o mărime foarte neliniștitoare, de speriat.** Și a văzut: că nu mai poate îndrepta nimic din răul făcut.

Acum te rog, pune-ți propria viață în lumina – căci curând vei fi acolo, unde vei privi totul în această lumină perfectă. Permite să îți se spună șapte cuvinte, cercetează-ți trecutul, gândurile, vorbele, faptele și omisiunile în oglinda pe care ele îți-o pun înaintea: 1. Egoism, nerecunoștință și răceala inimii față de Dumnezeu și de oameni – 2. Dragoste neglijată și infidelitate – 3. Trufie, vanitate, mândrie, asprime – 4. Mânie, toane și amărăciune, ură și neînduplecare – 5. Minciună și ipocrizie din calcul sau din politețe în domeniul religiei, al afacerilor, al societății – 6. Încredere în bani, zgârcenie, necinste și risipă – 7. Imoralitate în dorințe, priviri și fapte.

Ce spune acum conștiința ta despre inima și viața ta? Vrei să apari așa în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu? Fii cinstit – **nu poți așa ceva! N-ai voie!** – Ar fi pierzarea ta veșnică! Permite să îți se arate minunata cale a salvării, pe Cel Care Dumnezeu L-a trimis pentru a te elibera de uriașa ta vină: Isus, Fiul lui Dumnezeu, Cel desăvârșit, curat și sfânt, „care n-a cunoscut nici un păcat”, s-a împovărat cu vina ta. „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53,5) Numai un nevinovat putea să ia asupra lui o vină străină și să pășească în fața justiției drept chezaș pentru cei vinovați. Lucrul acesta l-a făcut Domnul pentru oricine se apropie de cruce crezând și simte cu încredere profundă: **lucrul acesta s-a petrecut pentru mine!**

Credința crede și mărturisește, **pentru că o spune Dumnezeu**, că Isus a luat asupra Sa tot blestemul, toată pedeapsa pe care eu am meritat-o. Minunată, măreață Evanghelie: judecata asupra vinei mele a avut loc acum 1900 de ani. Acuzatorul nu mai are nimic de-a face cu mine, pentru că sentința a fost executată cu dreptate divină. „Hristos a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, ca să ne aducă la Dumnezeu.” (1 Petru 3,18) Cine crede lucrul acesta din inimă, primește **o conștiință deplin împăcată.** Privirea la cruce îi dă pace cu Dumnezeu – nu prin ceva ce simte sau face, ci **prin ceea ce a făcut Isus pentru el** și ceea ce Dumnezeu a pecetluit ca desăvârșit prin învierea Împăciuitorului care a fost răstignit și care a murit. Astfel conștiința mea va fi tămăduită prin credință, primesc pace cu Dumnezeu. Aceasta este evanghelia, aceasta **este singura cale** pe care un om ajunge cu adevărat la odihnă și devine fericit, cu privire la păcatele lui și la anii lui pierduți, rămași în urmă.

Acum permite să fii întrebant: ai o conștiință împăcată? Problema păcatului este pentru tine pusă în ordine din punctul de vedere al lui Dumnezeu? Aceasta este problema cea mai

importantă pentru tine, pentru că accesul la har este deschis pentru tine numai pentru un timp scurt, măsurat. – Totuși, astăzi mai poți veni la Isus. Astăzi brațele lui Isus sunt deschise pentru tine, astăzi poți găsi împăcare și pace.

Nr. 32

ZAPISUL RUPT

„El ne-a dăruit (textual: iertat) toate greșelile și a șters zăpăsul (sau: „scrisoarea de gaj”) care stătea împotriva noastră, care consta din porunci și ne era potrivnic și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce.” (Coloseni 2,13-14)

În Augsburg există casa Fugger, castelul bogat decorat al conților de Fugger, un vestit neam de negustori, care în anul 1530 a fost ridicat la rangul de conte. Împăratul Carol al V-lea datorator negustorului – așa se povestește - o sumă enormă de bani. În timp ce împăratul stătea la masă, la Fugger, acesta a luat scrisoarea de gaj împărătească, a rupt-o și a aruncat-o în focul din cămin. Astfel i-a dăruit musafirului său toată datoria. Împăratul Carol al V-lea a intrat în casă incapabil să-și plătească datoria. Când a părăsit casa, era liber de orice datorie. El n-a făcut nimic pentru aceasta – el n-a putut decât să accepte darul cu recunoștință și să recunoască ce i-a fost dat. Harul fără plată a rupt zăpăsul, l-a distrus – **de acum nu mai exista nici o obligație.**

Cu toate că istoricii mai noi se îndoiesc de acest eveniment, el este totuși un exemplu potrivit pentru a înțelege cum a procedat Dumnezeu cu păcătosul iertat. Dumnezeu a rupt și a pironit pe cruce titlul de creanță, actul de acuzare asupra vinei de neșters, El a plătit vina prin har fără plată.

Împăratul Carol a văzut zăpăsul rupt, arzând în foc, nu încăpea nici o îndoială, **datoria era înlăturată. Astfel vede credința pe crucea de la Golgota, marea faptă săvârșită de Dumnezeu, prin care obligația a fost înlăturată, definitiv, pentru totdeauna.** Slăvit să fie Dumnezeu! O, dacă toți păcătoșii care suspină ar vrea să afle și să priceapă cu inima! Nimeni nu trebuie să poarte mai departe povara vinei lui! „Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5,20-21) Bogatul Fugger a adus o jertfă mare când a procedat așa, căci obligația conținea o valoare uriașă. Dar ceea ce a dat Dumnezeu pentru a rupe zăpăsul nostru, n-a fost o împărăție, nici un soare sau o stea sau o lume – nu, El a dat pe singurul Său Fiu, pe Domnul slavei, plăcerea inimii Lui – **EL L-a dat pe Isus la moarte de cruce!**

La misionarul Hudson Taylor a venit un chinez de 72 de ani, care încă nu auzise niciodată despre adevărurile creștinismului, cu singura întrebare care-l preocupa: **„Ce să fac cu păcatele mele?”** Acest om aparent foarte vrednic a spus: „Mereu m-am gândit, dar nu știu ce să mă fac cu păcatele mele; sunt foarte bătrân și nu voi mai trăi mult. Când stau în pat meditez iar și iar. Oriunde stau peste zi, mereu aceeași meditare; dar nu pot să pricep ce se va alege de păcatele mele. **Puteți să-mi spuneți ce trebuie să fac cu păcatele mele?**” În această inimă era un pământ potrivit pentru mesajul crucii, pentru evanghelia harului fără plată și a răscumpărării desăvârșite prin sângele lui Isus. În acest caz Domnul a putut să ia ceea ce a făcut inima nefericită: vina, blestemul, pedeapsa, teama.

Lucrul acesta vrea Isus să-l facă și în inima ta, prietene! Dumnezeu te caută de mult. Isus este deja de mult timp pe urmele căii vieții tale și în urma ta te strigă pe nume, ca să te oprești și să privești în sus la Acela care vrea să-ți ia povara de pe inimă și din viață.

De foarte departe, unde vestea harului ajunge doar rar la câte un suflet, a venit o scrisoare în care se spune: „Povara păcatelor este cea care nu mă lasă la Domnul. Pot să vă rog să-mi spuneți **unde să mă duc cu păcatele mele?**” În această viață s-a trezit brusc un uriaș adormit, care-și

ridică pumnul amenințător: **conștiința vinei**. Unde să merg cu păcatele mele? Un poet german, care în nici un caz nu era ucenic al lui Isus, a scris aceste vorbe: „**Răul cel mai mare este vina**.” Nu boala, oricât de groaznică poate fi, nici sărăcia, oricât de greu poate apăsa, nici rușinea, oricât de tare poate umili inima – nu, **vina** este răul cel mai mare. Ea fură pacea și nădejdea inimii. La unul este amintirea unor lucruri pe care le-a făcut și de care nu poate scăpa oricât de mult ar vrea, iar la altul există o cunoștință vagă că el nu este în ordine cu Dumnezeu. Înscrișul Legii și dovada vinei lui îi închid păcătosului drumul spre Casa Tatălui – nici un om nu poate să deschidă acest drum. „**Dar Dumnezeu**, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea nare cu care ne-a iubit” (Efeseni 2,4) – Dumnezeu L-a jertfit pe Fiul Său iubit, El a rupt actul de acuzare și zapisul pentru orice credincios și l-a pironit pe cruce. Deci nu ezita să-ți accepți viitorul prin credință, unde se găsește har, anularea întregii tale vini. Fiecare păcătos trebuie să vină astfel la cruce cu vina lui, ca inima lui să fie descotorosită de povară. Dumnezeu nu doar rupe zapisul, ci El face din păcătosul iertat un copil iubit și binecuvântat al lui Dumnezeu. Ce simplu este lucrul acesta și totuși ce puțini oameni îl apucă!

O fată a căzut în mare rușine. Ea s-a văzut respinsă de tatăl ei sever. Nu mai avea voie să vină acasă. Nu putea face nimic pentru a-și îndepărta vina și totuși la tată nu era nici o îndurare. Ea a deznădăjduit și s-a aruncat în râu. Acum totul părea pierdut. A fost mânată inconștientă la mal și astfel a fost găsită, aparent moartă. Totuși ea s-a trezit și Dumnezeu a făcut în așa fel ca ea să ajungă în casa unei creștine adevărate, care a primit această fată cu mare dragoste, i-a purtat de grijă ca o mamă. Cea respinsă a găsit o nouă casă părintească, în care domnea harul, unde nu s-a mai ridicat nici o acuză pentru vina care zăcea în urma vinovatei. Atunci a început o viață nouă – acest om sărman, deznădăjduit, acuzat de Lege, pierdut prin vină, fără casă și fără nădejde, venise **sub har**. **Ai venit sub har cu povara vinei tale?** „Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat.” (Tit 2,11) În viață se scufundă mai mulți oameni decât credem, care, ca acel chinez bătrân sunt preocupați de întrebarea: **‘Puteți să-mi spuneți ce trebuie să fac cu păcatele mele?’**

Povara păcatelor tale poate fi grea; cât o piatră mare, grea, de vină poate să-ți apese conștiința; poate chiar cea mai veche amintire din zilele copilăriei tale este **amintirea unor păcate deosebite**. Nerecunoștință, minciună, simulare, sete de răzbunare, înșelăciune, ba chiar desfrâu, încep în multe vieți deja din zilele copilăriei. Ce mărturisiri despre păcat poți să auzi, care a început în anii tinereții și de atunci încolo s-a revărsat în viață ca un torent întunecat! Apoi a venit vremea tinereții cu multă nerecunoștință față de părinți, astfel s-a îngrămădit apoi păcat peste păcat. Toate acele lucruri, cărțile proaste, care au ca rezultat alcoolul, imoralitatea, pe deasupra lipsa de scrupule în afacerile financiare, până la delapidare – toate merg o vreme – brusc vin zilele în care conștiința se trezește. **Ce s-a ales de viața ta, de tine însuși? Ce ai făcut? Încotro te îndrepti?** Conștiința despre judecata care vine, despre seriozitatea veșniciei, despre Dumnezeu sfânt s-a trezit și întrebarea arde în inimă: **‘Unde să mă duc cu păcatele mele?’**

Vino la cruce! Isus a purtat pentru toate păcatele tale pedeapsa dreaptă, El a îndurat judecata ta. Privește pe cruce zapisul tău, pe care este scrisă toată istoria păcatului tău, toată vina vieții tale. Privește acolo! **Este rupt!** Isus le-a plătit cu sângele Lui. Crede și închină-te lui Dumnezeu! Spune-I Domnului, care te-a iubit atât și te-a răscumpărat așa de scump, că te lași acum în mâinile Lui, I te încredințezi Lui. Duhul Sfânt îți va da atunci dovada că Dumnezeu ți-a luat povara păcatelor, pentru a le arunca în marea îndurării. Atunci vei avea parte de ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu ți-a făgăduit: „Cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi.” (Psalmul 103,12)

Nr. 33

CE PĂRERE ARE UN CANCELAR AL REGATULUI DESPRE BIBLIE

„Dacă rămâneți la vorba Mea (textual: în cuvântul Meu), sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi.” (Ioan 8,31-32)

În anul 1611 Axel Oxenstierna, 28 de ani, a devenit cancelar al regatului sub regele Gustav Adolf al Suediei; acest regat cuprindea pe atunci provinciile rusești de la Marea Baltică, Finlanda și Suedia de astăzi, astfel că Marea Baltică era în cea mai mare parte un lac interior suedez. Lucrul acesta trebuie avut în vedere pentru a avea o părere corectă despre regatul suedez din timpul războiului de 30 de ani. Când regele Gustav Adolf a căzut în anul 1632, în bătălia de la Lutzen, nu numai guvernul Suediei îi revine cancelarului, ci, înainte de toate tactica dificilă de război din Germania. Abia în 1636 se întoarce Oxenstierna în Suedia, pentru a-și ocupa acolo locul de cancelar al regatului și de tutore al reginei minore. El a condus cu succes treburile patriei sale, în cele mai grele împrejurări, în timpul celor mai bine de patruzeci de ani cât a fost cancelar. El a savurat înaltele cinstiri pământești și admirația omenească și a privit adânc în incertitudinea a tot ceea ce omul a agonisit și a avut. Dacă se poate spune despre cineva că a cunoscut viața și oamenii, atunci cu siguranță este omul acesta.

În ultimii ani ai vieții sale s-a retras din treburile statului. În acest timp l-a vizitat odată trimisul englez la curtea suedeză. La despărțire, cancelarul de șaptezeci de ani pe atunci, a spus: „Am avut parte de multe pe lume și am avut multe clipe plăcute în ea. Dar arta de a fi cu adevărat vesel și fericit n-am înțeles-o decât acum. Îi mulțumesc Dumnezeuului meu că mi-a acordat timpul, să-L cunosc pe El și pe mine însumi. **Singura plăcere pe care o am și o caut, care-mi oferă mai mult decât tot ce-mi poate da lumea, este recunoașterea dragostei lui Dumnezeu în inima mea și citirea acestei mărețe Cărți.**” (La aceste cuvinte a pus mâna pe Biblie.) – „Dumneavoastră, domnul meu,” a continuat Oxenstierna, „sunteți acum în floarea cea mai frumoasă a anilor dumneavoastră, aveți mare trecere la regină și la prinț, sunteți folosit în cele mai importante afaceri și le îndepliniți în deplină sănătate și cu cea mai mare voie bună, dar toate acestea vă vor părăsi odată. Atunci veți înțelege mai bine cuvintele mele și le veți găsi adevărate. Atunci vă veți da seama că mai multă înțelepciune, mângâiere, adevăr și plăcere sunt de găsit într-o viață liniștită, sfântă de Dumnezeu și în citirea Cuvântului Său, decât la toate curțile și în toate dovezile de favoare ale prinților.” Aceasta este părerea unui om care, bogat înzestrat și erudit, și-a depășit aproape toți contemporanii. El a găsit ceva mai bun decât cinstiri, strălucire, bogăție, succese politice: **Cartea Cărților, Cuvântul lui Dumnezeu.** Ce contrast între părerea acestui om cu experiența vieții și nebunia arogantă a generației moderne! Dacă un bărbat atât de mare și loial a găsit în Biblie pace, putere și bucurie când viața lui pământească era pe sfârșite, oare să nu merite să-mi pun serios întrebarea: **Ce este Biblia?**

Că această Carte este dumnezeiască, este dovedit prin influența pe care o exercită asupra oamenilor. Cei care învață: istorie, geografie, astronomie, matematică și așa mai departe, sunt mulți. Dar s-a auzit vreodată că geografia sau știința matematicii ar fi răscumpărat vreun om din păcat sau pierzare sau că prin ele o inimă deznădăjduită ar fi găsit pace? Așadar, noi nu aducem un om, nici doi, nici zece, ci mii de oameni care confirmă: „Eram nenorocit și pierdut, am frânt inima mamei mele bătrâne, mi-am adus familia în sărăcie, inima sărmanei mele neveste a fost nemângâiată, copiii mei fugeau când auzeau pașii tatălui; eram păcătos, împovărat de vină, deznădăjduit, până am auzit cuvintele acestei Cărți.” Mulți pot pune degetul pe cuvântul care le-a salvat sufletul. Poate a fost: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă!” Sau poate a fost citatul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” Sau acesta: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” De atunci pacea dumnezeiască le înviorează

inima. Câte unul chiar va povesti cum de atunci semnele sănătății s-au întors pe obraji palizi ai soției lui, cum cârpe rupte au făcut loc hainelor bune, cum acum copiii lui dau fuga în întâmpinarea lui când vine acasă, cum acum sunt: pâine pe masă, foc în sobă și tihnă în locuința lui. Toate acestea ți le mărturisește cu adaosul că această Carte a înfăptuit schimbarea. – Dacă aveți o altă carte care face același lucru, aduceți-o aici!

Ce ar fi dacă astăzi **toți** oamenii ar zice: „Am auzit atâtea despre această carte; așadar, lăsați-ne să-i practicăm învățăturile în viața zilnică!” – Care ar fi urmarea? Minciunile, furturile, asuprirea, desfrâul, beția, bârfele ar înceta. Avocații aproape ar muri de foame. Medicii ar avea cabinete foarte neînsemnate; curțile de justiție ar deveni inutile, închisorile și celulele s-ar goli, azilele de săraci ar fi aproape fără locuitori. Într-adevăr, această Carte este Cuvântul lui Dumnezeu, spre mântuirea fiecăruia care crede. De această stâncă a Cuvântului lui Dumnezeu se sparg toate valurile opiniilor și învățăturilor necredincioase; ele nu pot să-i zdruncine puterea dumnezeiască și dănuirea veșnică. Puterile unite ale pământului și ale iadului, ale oamenilor și ale diavolului nu vor putea niciodată să desființeze Cuvântul Dumnezeului celui viu. El dănuiește în slavă și putere, din veac în veac, în ciuda tuturor atacurilor vrăjmașilor lui. „Cuvântul Tău, Doamne, dănuiește în veci în ceruri.” (Psalmul 119,89 textual)

Dacă mergi la bordul unei nave de război englezești și examinezi un capăt de odgon, vei vedea în el un fir roșu, care-l străbate prin orice picior de odgon care aparține guvernului englez, astfel încât dacă am fura o bucată de odgon și apoi am tăia-o țol cu țol, fiecare bucată ar dovedi prin acest indiciu, de unde este și cui aparține. Așa este cu Biblia; am putea s-o împărțim în mii de bucăți, în fiecare se găsește un gând, o mare realitate străbate întregul. Constant ea arată și se referă la o mare Personalitate, la „sămânța femeii”, care trebuie să zdrobească capul șarpelui, la „sămânța lui Avraam”, în care trebuie să fie binecuvântate toate popoarele lumii, la disprețuitul și părăsitul „Om al durerii”, la Isus, născut în Betleem, răstignit pe Golgota, care a venit să mântuiască ce era pierdut. El a fost Mielul lui Dumnezeu care a fost jertfit pentru a te împăca pe tine. El a înviat triumfător din mormântul lui Iosif, S-a înălțat și șade la dreapta lui Dumnezeu. El va veni cândva să judece lumea și să stăpânească ca Domn în veșnicie. În jurul acestei Personalități puternice se învâрте toată istoria acestei cărți: „Despre El mărturisesc Moise și toți profeții.”

Ai umblat până acum fără pace cu Dumnezeu, fără să-L cunoști pe Isus ca Mântuitor al tău? Atunci primește acest sfat: smerește-te înaintea Cuvântului lui Dumnezeu, citește zilnic din el cu rugăciune, astfel ochiul tău va ajunge să vadă, pentru a-L recunoaște pe Isus. Harul Lui te va cuprinde, vei găsi viața veșnică. Vei fi convins de certitudinea: aici vorbește Domnul Însuși cu mine. Ai încredere deplină în Cuvântul lui Dumnezeu! Dumnezeu te va binecuvânta într-un mod deosebit, niciodată bănuie. Să privești adânc în inima lui Dumnezeu, în lumea nevăzută, în veșnicie și te vei bucura: „Mărturiile Tale îmi sunt moștenire pentru totdeauna, pentru că ele sunt bucuria inimii mele.” (Psalmul 119,111).

Nr. 34

CARE ESTE LOCUL TĂU DE DESTINAȚIE?

„De unde vii și unde te duci?” (Geneza 16,8)

Există un semnal de vapor pe mare, pe care orice bărbat obișnuit cu marea îl cunoaște. El constă din literele: „C. R. V. Q.” și înseamnă „Care este locul dumneavoastră de destinație?”

Deci imaginează-ți că întâlnești în mijlocul mării un alt vapor, emiți apoi semnalul „C. R. V. Q.” și primești înapoi ca răspuns: „**N-am nici un loc de destinație.**” Atunci desigur ai zice: „Șmecherul de dincolo mă ia de nebun sau chiar el este nebun. Cum poate un vapor să bântuie pe

mare fără un **scop**? Doar i se încredințează încărcătura valoroasă, ca el s-o ducă în siguranță la locul de destinație. Ce se va alege de vapor, ce se va alege de echipaj?

Dar iată, prietene, și tu ești un vapor ca acela, și tu navighezi cu o încărcătură prețioasă, încredințată ție de Dumnezeu, cu sufletul tău nemuritor, pe oceanul vieții, iar scopul acestei călătorii a vieții este ca tu să-ți mântuiești sufletul și să ajungi în portul de origine, la Casa cerească a Tatălui.

Acesta este locul tău de destinație: slava lui Dumnezeu. Există un singur pilot și cârmaci care conduce prin toate grijile, ispitele, întrebările și îndoielile vieții pe drumul cel bun: Isus Hristos! Lui trebuie să-i predai cârma. Dacă îmi răspunde cineva că el nu are chiar nici un loc de destinație, atunci îi spun direct: călătoria ta va sfârși în iad!

Despre Iuda Iscarioteanul este scris: **el a mers la locul lui!** (Faptele Apostolilor 1,25) Locul lui este un loc de chin. Ce îngrozitor loc de destinație, către care este dus păcătosul neîmpăcat! Dumnezeu nu vrea ca tu să ajungi pe acest țărm al pierzării veșnice, nu, El vrea ca tu să fii mântuit. Este scris foarte limpede; „Domnul dorește ca nici unul să nu piară, ci **toți** să vină la pocăință.” (2 Petru 3,9) Dar aceasta este întrebarea și aceasta este responsabilitatea ta, dacă tu te pleci acestei voințe dumnezeiești a harului. Unii oameni sunt chemați cu mare dragoste de Domnul, să-și schimbe direcția. Așa s-a întâmplat cu un medic din D., care avea o soție credincioasă și fiice credincioase, dar care se împotriva chemării harului. Băiatul lui drăgălaș, cu bucle blonde, mergea la școala duminicală, la creștini binecuvântați. Acolo a fost întrebat într-o zi: „Ei, Richard, de cine te bucuri cel mai mult în cer?” Băiatul a răspuns foarte liniștit și hotărât: „Nu merg deloc în cer!” – „Nu mergi în cer?” – „Nu!” a răspuns el. „Mama și surorile merg în cer, dar eu merg unde merge tata.” Câteva zile mai târziu, medicul l-a vizitat pe învățătorul de școală duminicală, care i-a relatat cuvintele fiului său și apoi l-a întrebat foarte serios: „Domnule doctor, **încotro duce drumul dumneavoastră? Încotro** vă urmează micul dumneavoastră fiu?” El n-a știut ce să răspundă; se plimba neliniștit prin cameră, dus-întors și abia își putea stăpâni emoția. Apoi și-a luat rămas-bun vizibil mișcat și afectat.

N-a auzit limpede întrebarea: „C. R. V. Q.?” Dar a evitat răspunsul. Ca acest bărbat, nenumărați oameni evită întrebarea – până este prea târziu, până ajung la locul de destinație, care îi face să le pară rău pe veci.

Pentru Domnul Isus este ceva foarte serios, ca tu să nu sfârșești în acest loc de destinație groaznic – de aceea a mers la cruce. El, Fiul lui Dumnezeu, Cel sfânt și fără vină, S-a împovărat cu vina ta, cu blestemul tău, ca să te salveze de acest sfârșit groaznic. El a purtat judecata pe care tu ai meritat-o, focul mâniei dumnezeiești pentru toată vina ta, ca tu să poți ajunge la locul tău de destinație, în Casa lui Dumnezeu, ca un mântuit prin credință. Privește la Fiul lui Dumnezeu pe cruce, privește brațele Lui întinse, privește, a fost **pentru tine!** Aceeași gură care a strigat pe cruce: „S-a isprăvit!” a spus și pentru tine cuvântul de avertizare: „Dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.” (Marcu 9,47-48). Este destul de serios lucrul acesta.

Acum câțeva vreme, o soră medicală credincioasă din Hamburg a avertizat un om depravat, nedisciplinat, despre sfârșitul căii sale. Toate acestea le-a respins cu dispreț și s-a întors pentru a coborî sub ochii ei într-unul din acele beciuri care sunt punctele de întâlnire ale vagabonzilor și ale delincvenților și locurile de slujire vizibilă a păcatului. Bărbatul tocmai avertizat cu dragoste a făcut un pas greșit, a căzut pe treptele beciului în jos, și-a frânt gâtul și a ajuns la locul lui de destinație.

De aceea, permite să mai fii întrebat o dată: „C. R. V. Q.?” Care este locul tău de destinație? Timpul grăbit te poartă către veșnicie. Poate până astăzi ai avut puțin timp să meditezi asupra acestui lucru. Dimineața ai plecat devreme la muncă sau la serviciu; dacă a fost vreodată altfel, n-ai fost în starea de spirit pentru a medita la așa ceva. În timpul zilei n-ai avut timp, iar când ai avut liniște, n-ai vrut să fii singur. Dacă a trebuit să fii singur, ai preferat să citești ziarul. Seara ai preferat să mergi la birt sau la distracție sau ai fost obosit. Așa ai trăit – **ai trăit de azi pe**

mâine! Aceasta înseamnă: te-ai lăsat dus de ceea ce ți-a adus ziua. Dar ascultă, **tu trăiești spre veșnicie!** Nu poți să scapi de ea. Când ajungi acolo trebuie să dai socoteală: de unde vii, ce ai făcut, cine ești tu, de fapt și pentru ce ai trăit. Nenumărați oameni sunt copleșiți de această realitate serioasă abia scurt înainte de deces. Dar atunci duhul istovit este legat prin dureri fizice și slăbiciune trupească, nu mai este capabil de nici o reînnoire prin pocăință reală. Cu siguranță mulți văd atunci grozăviile veșniciei; ei își văd responsabilitatea și judecata iminentă. Dar este prea târziu, ei nu mai pot să apuce crezând, harul salvator. Ei nu mai găsesc împăcarea și pacea, pe care în zilele de sănătate le-au disprețuit. N-au vrut niciodată să fie singuri **cu** Dumnezeu – dar acum vine ceasul când vor trebui să fie singuri **fără** Dumnezeu, singuri în pragul veșniciei.

Dar încă n-ai ajuns în acest punct. Dumnezeu fie lăudat pentru acesta! Pentru tine mai este timp de har! Dă-ți ție însuși și lui Dumnezeu socoteală de ceea ce este în urma și înaintea ta! **Trebuie să trăiești odată marea reînnoire a vieții și întoarcerea, care te aduce pe tine și viața ta sub stăpânirea harului lui Isus. Trebuie să te naști din nou la o viață nouă,** altfel Dumnezeu nu ajunge niciodată la suveranitate, iar viața ta nu ajunge în direcția care duce la locul de destinație dorit de Dumnezeu; Isus nu va deveni cârmaci. Dimpotrivă, tu te muți cu fiecare nou an al vieții tale neconvertite, tot mai mult în îndepărtarea de Dumnezeu.

Goethe, cel mai mare poet al Germaniei, care este numit pe drept ‚prinț al poezilor’, stătea în una din zilele tinereții lui, într-un loc măreț, cu o priveliște frumoasă, de unde privirea vedea departe, peste o mare verde a vârfurilor coroanelor de copaci. Atunci a scris pe peretele unei colibe care era acolo, următoarele cuvinte: „Peste toate piscurile este liniște, în toate vârfurile coroanelor abia dacă simți o adiere. Păsărelele tac în pădure. Așteaptă numai: în curând te vei odihni și tu!” Când în zilele senectuții sale a ajuns în același loc și a citit propriile lui versuri, din ochii lui a țâșnit brusc un torent de lacrimi. Da, acum era aproape de clipa când și despre el avea să se spună: „Așteaptă numai: în curând te vei odihni și tu!” Avea el o nădejde? Încotro se îndrepta călătoria lui? Care era locul lui de destinație? El a privit înapoi la drumul mai lung de 80 de ani, despre care el însuși spune: „că a avut puține zile în care a fost fericit.” Ce dureros, când un om, la capătul drumului său trebuie să simtă atât de profund, că a fost o cale departe de Dumnezeu! Este îngrozitor să privești înapoi la o viață pierdută. Brusc apare amintirea atâtor îndemnuri și avertizări ale dragostei lui Dumnezeu, conștiința vorbește tare despre ceea ce omul egoist a făcut pe căile îndărătniciei și ale voluptății. Ceea ce a câștigat în cinste, plăcere și bani, se năruiește dintr-odată ca o grămăjoară fără valoare de cenușă; dar fiecare neîndurare, nerecunoștință și egoism, poftă a cărnii și înșelăciune, izbucnește ca un martor puternic. Toată viața se transformă într-o acuzație. Nu este nevoie să fii adulter, criminal sau pângăritor de tineri – ah, câți oameni nu sunt! -, cu toate acestea viața ta este pierdută și tu ești pierdut dacă mergi așa în veșnicie. N-a murit Isus pentru tine pe cruce? N-a vrut dragostea lui Dumnezeu să te mântuiască? Nu te-a chemat Dumnezeu? Dar tu n-ai venit la El. **Nu vrei încă astăzi să vii?** C. R. V. Q.?

Nr. 35

DE CE ESTE CAPABIL OMUL?

„Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască? Eu, Domnul, cercetez inima și cerc răunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui.” (Ieremia 17,9-10)

Ziarele rusești au relatat despre soarta jalnică a unui soldat rus. Fiind deja la vârsta bărbăției, a fost distins ca unul dintre cei mai puternici țărani dintr-un sat din apropiere de Odessa. În bătălia de la Mukden a fost grav rănit, încât a trebuit să i se amputeze ambele mâini și picioare. Bărbatul

a supraviețuit operațiilor și de îndată ce a fost transportabil, l-au dus în țară. Nefericitul a fost dus în satul lui într-un soi de ladă. Dar aici nevasta lui a refuzat să-l primească. Ea n-a arătat la vederea infirmului nici cea mai mică durere și a explicat rece: „Pe acesta nu-l cunosc, acesta nu este bărbatul meu!” Sărmanul și-a implorat nevasta să nu-l renege și să se îndure de el. Femeia și-a menținut insensibilă punctul de vedere: „Nu-l cunosc!” Și nici dintre țărani satului n-a vrut nimeni să-l accepte, așa că au plecat cu el și provizoriu a trebuit să fie adăpostit într-un spital.

Poate gândești: ei bine, aceștia sunt țărani ruși bătărași, la noi așa ceva n-ar fi posibil. Sperăm că nu există nici un sat german în care o asemenea cruzime să aibă loc. Cu toate acestea este adevărat că toate inimile oamenilor sunt egoiste din fire și capabile de mare asprime, dacă împrejurările pentru aceasta sunt favorabile. Cuvântul profetic ne descrie cum în mijlocul creștinătății de nume păcatul va crește, iar noi trăim în zilele în care lucrul acesta este prezis: „Să știți că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neîubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.” (2 Timotei 3,1-5) Privește oamenii din jurul tău și întreabă-te dacă această descriere amănunțită se potrivește sau nu. Negreșit, prosperitatea și bunăstarea exterioară a poporului nostru a crescut uimitor, școlile sunt îmbunătățite în mare măsură, circulația s-a dezvoltat într-un mod impunător, asistența pentru săraci și bolnavi se extinde peste tot poporul. Niciodată nu s-a făcut atât din partea autorității, de către persoanele fizice și feluritele asociații, pentru a potoli nevoia. Dar teama de Dumnezeu, disciplina și moralitatea au crescut? Nu trebuie, dimpotrivă, să remarcăm o lipsă de rușine și brutalitate crescândă?

Caracterul zilelor noastre este acesta: duhul anticreștin iese în evidență cu nerușinare crescândă. Păcatul și egoismul își înalță capul impertinent. Nu-i de mirare că josnicia brutală se manifestă în infracțiunile oribile. Câte unul vrea să se consoleze cu gândul că aceasta doar pare așa, pentru că ziarele comunică orice faptă sângeroasă în cel mai scurt timp, ceea ce pe vremuri nu se întâmpla în așa măsură. Dar constatările oficiale cu cifrele lor impresionante denotă ceva grav atât despre înmulțirea infracțiunilor și a contravențiilor în general, cât și despre creșterea infraționalității în rândul tineretului poporului nostru.

În anul 1900, în imperiul german au fost condamnați pentru infracțiune și contravenție 469.819 persoane, dintre care 48.657 tineri. Dintre aceștia din urmă 9.011 erau recidiviști. Ce impresionate sunt aceste cifre! Pe lângă aceasta s-a stabilit că cifra anuală a adulților pedepsiți a crescut în decursul a 18 ani cu 40 la sută, dar cea a condamnaților tineri aproape cu 60 la sută.⁶

Nu sunt acestea dovezi dureroase a faptului că acele cuvinte profetice despre neamul omenesc se împlinesc? Inima omului este rea din tinerețea lui, chiar Scriptura spune: „Inima este nespuse de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17,9) În mijlocul acestor puteri crescânde ale păcatului, acestei sporiri a nelegiuirii, strălucește dragostea salvatoare a lui Dumnezeu cu o strălucire nediminuată. Niciodată până acum n-a făcut Domnul să fie propovăduită în poporul nostru vestea harului cu o asemenea claritate, putere și plinătate. Dar nu numai aceasta, ci în timp ce numărul copiilor lui Dumnezeu care se roagă, a creștinilor care se întorc la Dumnezeu crește zilnic, Domnul a pus o mărturie limpede în fața ochilor lumii, despre ceea ce este creștinismul adevărat: o viață pentru Isus, în cinstea Lui, o viață care se încrede în Mântuitorul viu și prezent, Îl mărturisește și păzește sfântul Lui Cuvânt. Astfel s-a despărțit tot mai pronunțat lumina de întuneric: aici tot mai deslușit un creștinism adevărat, viu – acolo anticreștinism nevoalat.

Dacă un om ar stăpâni peste această lume pierdută a păcătoșilor, chiar dacă ar fi cel mai blând, îndurarea lui n-ar fi de ajuns pentru a suporta toate adâncimile păcatelor, răutățile și josniciile care se petrec de jur-împrejurul nostru.

⁶ Preluat dintr-un raport al procurorului Dr. Wulffe.

Anul trecut se putea citi despre un sticlar L. din Kamenz, care a omorât, în timp ce dormea, pe mama lui, pe soția lui și pe cei patru copii. Apoi a aprins casa. Noi oamenii am fi incapabili să arătăm îndurare față de un asemenea criminal, care a smuls din inima lui toate sentimentele omenești. Negreșit, i se cuvine după legea divină și omenească, moartea prin mâna călăului. Dar Dumnezeu aduce la cunoștința unui asemenea bărbat, cât trăiește pe pământ că: se găsește îndurare pentru tine, deplină iertare, spălarea tuturor petelor prin sângele Fiului lui Dumnezeu! Numai de-ar veni păcătosul căzut adânc la Isus, cu vina lui și cu viața lui pierdută! Ce evanghelie măreață despre tâlharul iertat la cruce! Acest bărbat era la poarta veșniciei cu viața lui împovărată de păcat, mânjită cu sânge și nu mai putea face nimic; îi sunase ceasul. **El a făcut un singur lucru: L-a omagiat pe Fiul lui Dumnezeu!** Și ce a făcut Domnul? El l-a condus pe acest criminal în Paradisul slavei ca pe prima răsplată a suferințelor Lui, ca pe prima pradă a biruinței Sale, ca pe primul copil al lui Dumnezeu câștigat prin sângele lui Isus. Ce mângâiere că nici un om nu este prea rău pentru Mântuitorul! El a promis: **„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”** (Ioan 6,37), iar El își ține cuvântul.

Scriptura vorbește despre oameni a căror conștiință este ca însemnată cu fierul roșu. (1 Timotei 2,4); acest soi de oameni își fac apariția fără rușine, cruzi și obraznici, oameni care nu se mai dau înapoi îngroziți de la nimic. Nu-i mai întâlnești singuri, ci în grupuri. Te întrebi involuntar: unde va sfârși lucrul acesta? Cuvântul lui Dumnezeu răspunde la această întrebare: sfârșește cu anticreștinismul nestingherit, peste care judecățile lui Dumnezeu vor năvăli aici pe pământ într-un timp îngrozitor al necazului. Alor Săi Domnul le-a făgăduit că-i va lua înainte din această scenă a păcatului și a împotrivirii, pentru a-i conduce în Casa Tatălui. (Citește 1 Tesaloniceni 4,15-17). Atunci ziua îndurării s-a sfârșit. Dar astăzi mai este vreme de îndurare. Tuturor oamenilor Domnul le strigă în dragostea Lui: **„Împăcați-vă cu Dumnezeu!** Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5,21) Prietene, lasă-te chemat la El în acest timp al harului! Deoarece lumina și întunericul se despart, vino la lumină, vino la Mântuitorul, pășește hotărât de partea Lui! Cercetează-ți propria viață în lumina lui Dumnezeu, atunci vei vedea multă vină pentru dragostea neglijată, mult egoism, multă asprime – poate chiar brutalitate și lipsă de îndurare. Ia-o în serios, roagă-L pe Domnul: Doamne, lasă-mă să-mi văd viața în lumina Ta! Privește înapoi până la anii tinereții tale! Ai fost nemilos și nerecunoscător față de mama, față de tata? Nemilos și mândru față de frați? Neîndurător față de săraci și față de cei care căutau ajutor?

Mă tem că în lumina lui Dumnezeu vei vedea la tine mai mult din aceste lucruri rele, decât ai văzut până acum. Îți place, din punct de vedere moral, să fii mai bun decât criminalul L., care și-a omorât familia și totuși ești, dacă n-ai venit sub sângele lui Isus și n-ai găsit har, un păcătos pierdut, împovărat de vină, căruia Dumnezeu oricărui har îi spune astăzi: „Împacă-te cu Dumnezeu!

Nr. 36

DUMNEZEU O SCOATE LA CAPĂT CU VRĂJMAȘII LUI

„Am văzut pe cel rău în toată puterea lui; se întindea ca un copac verde. Dar când am trecut a doua oară, nu mai era acolo; l-am căutat, dar nu l-am mai putut găsi.” (Psalmul 37.35-36)

La sfârșitul luptei de trei sute de ani, pe care păgânismul roman a dat-o împotriva Evangheliei, împăratul **Iulian Apostatul** era mare și nobil ca om, curajos și victorios ca soldat. În el locuia toată mândria romană a epocii glorioase. El ura și disprețuia creștinismul; el voia să arate

creștinilor ce superior era el față de ei, ca păgân. El nu s-a născut ca moștenitor al tronului. După o tinerețe grea a fost investit dintr-odată cu rangul de Cezar (cu drept de moștenire al tronul împăărătesc), iar în anul 355 a obținut comanda supremă peste legiunile romane din ținutul Rinului. Modestia vieții sale, energia cu care împărțea efortul mare cu trupele sale, blândețea sa, dreptatea sa și disciplina severă pe care o menținea, au câștigat în scurt timp toate inimile din oștire și ale locuitorilor țării. El dovedea curajul cel mai strălucit și mare iscusință de comandant suprem. Patru ani a avut, mereu victorios, conducerea pe Rinul de Sus. Dar când împăratul Constantin, invidios și îngrijorat din cauza succeselor nepotului său i-a trimis poruncă să-și expedieze spre sud trupele cele mai bune, legiunile l-au proclamat Augustus (autocrat) pe iubitul lor conducător, iar Iulian a mărșăluit apoi în întâmpinarea lui Constantin, în direcția Constantinopol. Constantin a murit brusc și astfel Iulian a devenit în anul 361 autocrator al imperiului roman. Acum toată puterea a ajuns în mâinile lui, pentru a împlini strălucit adevăratul țel al vieții pe care și-l propusese: **să înăbușe creștinismul, să restabilească strălucirea păgânismului.** El a retras creștinilor toate libertățile acordate de împărații de mai înainte și a îndreptat favoarea guvernului și a funcționării spre cultul păgân, mijloacele financiare spre construirea unui templu păgân. Cu toate acestea creștinismul s-a menținut victorios.

În anul 363 Iulian a pornit bine pregătit împotriva celui mai puternic dușman de atunci al imperiului său, a regelui persan Sapore, pe care l-a bătut în mai multe lupte. Dar apoi, obligat să se întoarcă din cauza lipsei de hrană și a luptelor nefericite, a murit în 26 iunie 363, din cauza unei răniri grave căpătată în luptă. Viața lui, așa de bogată în nobilă năzuință omenească și strălucire războinică, a încheiat-o fiind dureros conștient că toată lupta lui și tăgăduirea crucii de pe Golgota au fost zadarnice. Până atunci aproape niciodată mândria soldatului roman nu pășise în arena istoriei cu o personalitate atât de nobilă. Dar pentru că ura și disprețul împotriva crucii de la Golgota au stăpânit toată viața lui, toată virtutea lui omenească a rămas fără rod și binecuvântare. Pe patul lui de moarte Iulian a devenit conștient, că el n-a luptat împotriva unei învățături omenești, nu împotriva unei religii pământești, ci **împotriva Persoanei atotputernice a Creatorului lumilor.** Murind, a exclamat: „Galileanule, Tu ai învins!” Pierise strălucirea și puterea de împărat, au rămas păcatele și acuzațiile conștiinței; el a disprețuit dragostea lui Dumnezeu și s-a declarat dușmanul de moarte al Aceluia care l-a iubit și l-a căutat până la moarte. Astfel s-a prăbușit acest caracter puternic, acest om nobil, foarte înzestrat. – Astfel a scos-o Dumnezeu la capăt cu acest vrăjmaș, ca și cu toți vrăjmașii care au venit după el – oare să n-o scoată la capăt cu vrăjmașii Lui din zilele noastre? De aceea nu trebuie să ne facem griji dacă sunt oameni învățați cei care luptă împotriva lui Isus cu armele științei omenești, dacă sunt robi ai păcatului cei care-L sfidează, batjocoritori, hulitori, viteji de cârciumă – Dumnezeu o scoate la capăt cu vrăjmașii Lui.

Fiecărui vrăjmaș al credinței, fiecărui batjocoritor, fiecărui disprețuitor încrezut al dragostei lui Isus, să i se spună: tu poți să tăgăduiești prezența lui Dumnezeu, poți să-L nesocotești pe Isus sau să-L hulești, limba ta este în sare de așa ceva. O viață întreagă poți să te lupți împotriva lui Isus și să strigi tare că nu te interesează Isus, că nu vrei să auzi nimic despre El. Poți să declari semeț că n-ai nevoie de ajutorul și binecuvântarea atotputernicului Dumnezeu și că-ți ajunge puterea ta proprie. Poți să scrii cărți și să ții discursuri și să aduci dovezi extraordinare că nu există nici un Dumnezeu care pedepsește păcatul, care ascultă rugăciunile – lucrurile acestea le-au făcut mulți înaintea ta; dar toți s-au făcut de rușine. Dacă nu s-au lăsat biruiți prin har, au ajuns pe mâna justiției, mulți deja aici, pe pământ, vizibil, limpede de recunoscut în ochii tuturor oamenilor; alții au trebuit murind în deznădejde, să depună mărturie pentru Acela, față de harul Căruia s-au împotrivit toată viața. De aceea ține minte: **Dumnezeu o scoate la capăt cu vrăjmașii Lui!** Dumnezeu deja cu mii de ani înainte a dat în Biblie o descriere exactă despre felul de a gândi și despre cuvintele vrăjmașilor Lui, despre felul cum vorbesc: „Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor.” (Psalmul 2,3) „Nu vrem ca omul acesta să stăpânească peste noi.” (Luca 19,14) Întreabă-i pe batjocoritori și pe disprețuitori: Sunt aceste cuvinte redarea felului tău de a gândi? Sunt aceste cuvinte gândurile tale despre Dumnezeu? Nu contează prea mult ce

gândește un păcătos născut din țărână despre Dumnezeu, căci el trăiește din harul lui Dumnezeu, respiră din îndurarea Lui, clipele lui pământești sunt daruri pe care, fie că vrea sau nu vrea, le primește din bunăvoința lui Dumnezeu. Dar aceasta este important, ceea ce **gândește Dumnezeu** despre asemenea **oameni**. Dumnezeu spune despre ei: „Cel ce șade în ceruri râde, Domnul își bate joc de ei.” (Psalmul 2,4) Poate Domnul a potrivit lucrurile în așa fel, ca tu să trebuiască să locuiești, să slujești, să lucrezi cu asemenea vrăjmași ai lui Dumnezeu, iar inima ta vrea de multe ori să suspine și să șovăie. Atunci fii atent la acest cuvânt al lui Dumnezeu: „Am văzut pe cel rău în toată puterea lui; se întindea ca un copac verde. Dar când am trecut a doua oară, nu mai era acolo; l-am căutat, dar nu l-am mai putut găsi.”

Domnul N. a avut o bunică credincioasă, care i-a spus, lui, care a rămas orfan de timpuriu, multe despre dragostea lui Isus. El a și înțeles lucrul acesta, dar mândria și îngâmfareau l-au reținut. Astfel a intrat în viață. Minunat era că se întâlnea mereu cu un creștin adevărat și a primit de la el multă binefacere și bunătate. Câtă vreme i s-a părut avantajos, a permis lucrul acesta, dar adâncul inimii lui era totuși plin de vrăjmășie împotriva copiilor lui Dumnezeu. Deodată, printr-un accident s-a îmbolnăvit și a fost inapt de muncă pentru mai multe luni. Iar l-a trimis Dumnezeu pe același credincios să-l ajute și să-l mângâie – el a acceptat și acum binefacerea, dar nu s-a smerit înaintea lui Isus. Dimpotrivă - el a hotărât ca printr-un act calomnios să-l înfiereze public pe acela care i-a arătat atâta bunătate. El avea mult talent pentru scrisul cu pana, așa că scrisul i-a ieșit atât de bine, după cum a crezut el, încât trebuia să facă multă impresie. El se bucura la gândul să-i dea cea mai largă răspândire, peste tot unde era cunoscut în vreun fel binefăcătorul lui, pe care-l ura. Dar el l-a exclus din socotelile lui pe Domnul, care știe la timpul potrivit atât să-și distrugă vrăjmașii, cât și să-i ocrotească pe ai Săi.

Era în toamna anului 1894 când domnul N., în nădejdea unui triumf sigur, și-a finisat pamfletul pentru expediere. Câteva zile mai târziu apărea în ziare știrea că domnul N., ca urmare a unei dispute cu cumnatul său, a avut un duel cu acesta și a fost împușcat de el. El zăcea cu adevărat deja în groapă, când poșta livra în casele destinatarilor actul său calomnios. El nu s-a gândit cu cine face război. Dacă un om vine cu glume arogante despre Dumnezeu, despre copiii lui Dumnezeu, despre Cuvântul lui Dumnezeu, atunci el dorește și speră ca sfântul și veșnicul Dumnezeu să nu fie nimic altceva decât văzduh gol. Ce greșală! Dumnezeu o scoate la capăt cu vrăjmașii Lui! Ia seama să nu fii găsit în rândul vrăjmașilor Lui!

În L., la începutul lui august 1905, a venit la credința în Domnul Isus un vizitativ de poștalion de 48 de ani, pe nume S. El a fost până atunci un om închis, morocănos, plin de vrăjmășie față de Isus și de copiii lui Dumnezeu. Dar soția, fiica, fratele și cumnata lui se rugau neîncetat pentru întoarcerea lui. Ani întregi părea că rugăciunile lor, dovezile lor de dragoste provoacă tocmai contrarul. Dar deodată Dumnezeu a intervenit și l-a pus la pat pe omul mândru, dur. Încă mai zace bolnav de cancer la stomac. Acum omul recunoaște împotrivirea lui păcătoasă față de Dumnezeu. Cu inima zdrobită a căutat la Domnul iertarea păcatului său și a găsit har. Printre lacrimi deplânge acum că L-a disprețuit atâta timp pe Isus. Plin de bucurie a exclamat: **O, Isuse, tu ești un ocean plin de dragoste! - Chiar și acum mă mai primești! - O, Dumnezeule, cât de mare este bunătatea Ta, cât de mare!**

Cu acest vrăjmaș Isus a putut s-o scoată la capăt prin puterea harului. – Cine nu vrea să se smerească în fața harului, pe acela îl zdrobește cu puterea judecății drepte Sale mâinii! „Dați cinste Fiului ca să nu Se mânie și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă. Ferice de toți cei ce se încred în El!” (Psalmul 2,12)

Nr. 37

CEA MAI ALEASĂ FAMILIE DE PE PĂMÂNT

„Tuturor celor ce L-au primit (adică pe Domnul Isus), adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat puterea (textual: dreptul) să se facă copii ai lui Dumnezeu.” (Ioan 1,12)

Cele mai vechi familii germane își duc istoria înapoi cam până prin timpul lui Carol cel Mare (a domnit între 768-814). Cel mai vechi strămoș cunoscut al Hohenzollern-ilor a fost contele șvab Tassilo, de către care se pare că a fost întemeiat castelul ereditar Hohenzollern pe la anul 800. În cei 1.100 de ani care s-au scurs de atunci, conții de Zollern au devenit castelani de Nürnberg, principii electori de Brandenburg, regi ai Prusiei și împărați germani. Câți bărbați talentați și loiali, mari regenți și mareșali victorioși au ieșit în evidență din acest neam! Casa domnitoare bavareză își duce înapoi arborele genealogic până la margrafalul Luitpold, care în anul 907, ca duce de Bayern a murit în lupta glorioasă de la Pressburg (azi Bratislava), împotriva maghiarilor. Cel mai vechi străbun al casei regale saxone, Wettin, l-a eliberat în 919 pe regele german Heinrich I, în lupta de la Grona. Nu există multe familii care să întrecă familiile regale germane în vechime și strălucire. Istoricii au descoperit chiar, că printre familiile regale ale egiptenilor existau dinastii iudaice, chinezești, mexicane, care își duceau arborele genealogic cu mai multe mii de ani în urmă. Cu toate acestea, nici între ele nu este de găsit cea mai veche și mai aleasă familie.

Există o familie pe care **Dumnezeul cel veșnic** o numește **familia Lui**, aleasă dinainte de întemeierea lumii – este **familia împărătească a copiilor lui Dumnezeu**. Această familie a fost mult timp necunoscută, până când a venit o zi în care Dumnezeu a dezvăluit în chip minunat taina, că aici pe pământ ar trebui să fie văzuți oameni care se laudă cu filiația lor divină. Aceasta s-a petrecut în ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt a fost turnat peste ceata ucenicilor și a ucenicilor lui Isus.

De atunci familia împărătească, aleasă, a început să se răspândească pe pământ, în toate popoarele; de atunci au existat oameni care prin Duhul Sfânt, duhul înfierii, au avut voie să-I spună Dumnezeului veșnic: „**Ava, Tată!**”

Poți să spui și tu? Poți tu să spui veșnicului Dumnezeu acest cuvânt de copil, al încrederii celei mai profunde, mai depline: ‚Ava, Tată, Tu ai intențiile cele mai bune! Tu mă iubești nespus! Tu ai numai gânduri de har cu mine!’? Numai cine a primit viața veșnică prin credința în Isus, cine a fost cu adevărat născut din nou prin Duhul Sfânt, numai acela poate s-o spună. ‚Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.’ (Romani 8,14) ‚Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.’ (Romani 8,9) Nu toți oamenii sunt copii ai lui Dumnezeu, nu toți aparțin familiei lui Dumnezeu, numai aceia care L-au primit pe Isus în inima lor ca Mântuitor și Domn al lor, **numai aceia** au primit un drept dumnezeiesc să devină copii ai lui Dumnezeu.

Ce zi minunată această zi a Cincizecimii, în care Duhul Sfânt a venit din ceruri aici jos, pentru a unge copii și moștenitori ai Dumnezeului veșnic, pe păcătoșii născuți din țărână. De atunci acest pețitor divin merge la toate popoarele pământului, pentru a-i face pe aceia pe care Tatăl i-a dat Fiului, pe toți care sunt din adevăr, să vadă cu ochii inimii lor. Apoi, păcătosul care mai înainte era pierdut și orb, Îl apucă cu credința inimii pe Isus Mântuitorul, pe Domnul slavei; astfel devine un copil al lui Dumnezeu. El primește prin Duhul Sfânt viața veșnică și devine un moștenitor al slavei. Ai trăit aceasta? Da sau nu? Așa cum în ziua Cincizecimii apostolii au ajuns cu deplină bucurie la filiația lor divină și cu deplină putere ca martori ai Evangheliei, tot așa trăiește fiecare creștin adevărat ziua nașterii lui din nou, când este născut prin Duhul Sfânt „din nou” sau „de sus” – și Domnul spune: ‚dacă un om nu se naște din nou (sau de sus), nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.’ (Ioan 3,3)

Ar fi ridicol și semeț dacă un om oarecare, poate chiar un cerșetor, un vagabond sau infractor ar vrea să intre în palatul regal, pentru a se prezenta acolo ca moștenitor al tronului. N-ar fi lăsat să intre, iar dacă ar vrea să ridice această pretenție pe stradă, ar fi dus la casa de nebuni. La casa de nebuni am văzut odată un biet bolnav care se credea moștenitorul tronului Franței. Ce nebunie demnă de milă! Dar câți oameni în creștinătatea de nume sunt mult mai nebuni, ei vor să se numească copii ai lui Dumnezeu și nădăjduiesc la o parte de moștenire în ceruri, dar nu sunt „născuți din Dumnezeu”. **Tu ești?** Ești chemat să devii. Adu păcatele tale și anii tăi pierduți cu mărturisire sinceră la Isus, la marele Împăciuitor, dă-I inima ta, predă-I voința ta – și atunci vei avea parte de ea. Prin har și prin sângele lui Isus vei fi împăcat și vei primi Duhul înfierii, **siguranța** harului lui Dumnezeu.

Generalul englez Havelock (a murit în 1857), care este cunoscut în egală măsură prin vitejia lui cât și prin credința lui, obișnuia să-l ia în brațe pe fiul lui cel mic și să-i povestească despre Domnul Isus. Într-o zi tatăl a spus fiului său, care ședea pe genunchii lui: ‚Dorește foarte mult micul meu fiu să ajungă în cer?’ ‚Da, tati!’ Dar cum poți să ajungi acolo unde este Dumnezeu cel sfânt, că mica ta inimă este plină de păcat?’ ‚Dar toți oamenii sunt păcătoși, tati.’ ‚Aceasta este adevărat,’ a spus el, ‚dar Dumnezeu a spus că numai cei cu inimă curată Îl vor vedea. Atunci cum se poate aștepta micul meu fiu să ajungă acolo?’ Băiatul a devenit foarte trist, durerea se vedea pe fața lui, apoi a izbucnit în lacrimi și culcându-și capul pe pieptul tatălui, a spus: ‚Tati, Isus doar mă poate mântui’. Acest copil a înțeles că numai Isus l-ar putea face un copil al lui Dumnezeu, care are o intrare liberă și un drept de moștenire în cer. Bagă de seamă odată ce deosebire este între un copil născut în palatul regal și un străin. Copilul este primit cu cinste, nimeni nu îndrăznește să-l oprească, toți slujitorii îi deschid, are intrare liberă la odăile stăpânului – el este acasă aici. Jos, la poartă, câte unul poate primi un dar, o pomană, dar el nu este copil, **el nu are niciun drept**.

Mii de oameni nu se preocupă niciodată cu relația lor de viață cu Dumnezeu. **Tu cum stai, de fapt, față de Dumnezeu?** Deosebirea dintre un german și un negru este mare: culoarea pielii, limba, datina, obișnuința vieții, totul este absolut diferit. Totuși, această diferență nu este nici pe departe așa de mare, pe cât este între un copil al lui Dumnezeu și un copil al lumii. Un copil al lumii moare sub povara și sub blestemul păcatului său neiertat; un copil al lui Dumnezeu, care, împăcat prin sângele Fiului lui Dumnezeu, este spălat de toate petele, se laudă: harul și dragostea de Tată a lui Dumnezeu sunt partea mea pe veci!

Toți copiii lui Dumnezeu, oricărei națiuni i-ar aparține, vor fi uniți pe veci în Casa cerească a Tatălui. Dumnezeu îi învață deja de aici, de pe pământ, prin Duhul Sfânt, să se iubească între ei ca frații. Nu demult a vorbit în Berlin un negru, despre Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că în afară de limba negrilor nu putea vorbi decât englezește, vorbirea lui a fost tradusă frază cu frază. Printre ascultători se afla și un sergent al gărzii artileriei de câmp, care l-a îndrăgit așa de tare pe fratele său negru în timpul vorbirii acestuia, încât s-a simțit îndemnat să-i mărturisească dragostea lui. Când s-a terminat prelegerea, sergentul s-a îndreptat spre negru; ei s-au privit în ochi plini de dragoste și fericire; nici unul n-a înțeles nici un cuvânt din limba celuilalt, dar inimile lor s-au înțeles. Deodată s-au îmbrățișat cu lacrimi de bucurie. Iată o imagine despre copiii lui Dumnezeu, care sunt una în Isus, pe veci. Acum răspunde-ți ție însuși limpede și deslușit la întrebarea: am voie să spun că sunt un copil al lui Dumnezeu și moștenitor? Despre asemenea oameni Cuvântul lui Dumnezeu spune: ‚Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.’ (1 Petru 2,9)

Nr. 38

COMOARA PIERDUTĂ

„Voi căuta pe cea pierdută, voi aduce înapoi pe cea rătăcită.” (Ezechiel 34,16)

Secretarul de stat al ministerului de finanțe al imperiului german a spus acum câțiva ani în Parlamentul imperiului german, când a fost vorba de nevoia de monede de aramă: „După cifrele care ne stau în față, se pare că monedele de cupru se pierd în cantitate înfricoșătoare. În medie, se pare că pierderea se ridică aproape la 600 de mărci (60.000 pfenigi) pe zi.” Lucrul acesta părea imposibil în primele momente; cu toate acestea, dacă la cei 60 de milioane de germani, socotind rotund, la fiecare o mie de oameni revine zilnic un pfenig pierdut, rezultă 60.000 de pfenigi. Câte unul poate să gândească: un pfenig este numai un pfenig. Dar dacă privești întregul, observi că acești pfenigi pierduți sunt comori pierdute.

Când Fiul lui Dumnezeu a vorbit despre banul pierdut, vrea să ne aducă aminte că ceea ce oamenii disprețuiesc, sufletele nemuritoare, sunt comori ale lui Dumnezeu de o valoare inestimabilă. Oamenii le desconsideră, dar Dumnezeu a dat pe Fiul Său preaiubit la moarte de cruce, pentru a mântui aceste suflete; Isus a spus: „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19,10) Pfenigii pierduți în Germania făceau 600 de mărci zilnic, deci într-un an erau 219.000 de mărci, în zece ani erau 2.190.000 de mărci – ce comori! Și totuși, aceste sume pierdute de bani sunt numai o imagine din viața zilnică, pentru a ne aminti de comori mai mari, care se pierd de jur-împrejurul nostru. Câte binecuvântări nu s-au pierdut deja pentru timp și veșnicie în viața ta și a mea, prin trădare, necredință, îndărătnicie! Mai gândește-te cât înseamnă aceasta pentru sufletele nemuritoare din jurul nostru, care trebuie să fie mântuite după voia harului lui Dumnezeu; gândește-te cât înseamnă pentru viețile prețioase în care Dumnezeu vrea să pună belșug și binecuvântare, dar care totuși, călcate în picioare, se pierd prin slujirea păcatului.

Câte obiecte de valoare se pierd, s-a putut vedea odată în titlul „Praful Londrei”. Conform acestor informații, în curs de un an măturătorii de stradă ai metropolei au scos la lumina zilei cu măturile lor, circa 101.905 mărci în aur, argint, aramă; în plus: 2.688 mărci în facturi de bancă, 38.900 mărci în bancnote, aproximativ 100.000 de mărci în acțiuni, 68 ceasuri de damă, 6 ceasuri bărbătești, 212 inele, 134 broșe, 618 brățări și multe altele. În afară de aceasta, administrația orășenească a pus să se adune din acest praf și gunoi al străzilor: de aproape 1.000 de mărci piele, de 3.340 de mărci diferite lucruri vechi și au obținut suma de mai sus. - Și acest raport este un exemplu despre comorile pierdute care trebuie căutate și găsite.

Fiul lui Dumnezeu privește din slava Tatălui pe pământ, unde oamenii creați după chipul lui Dumnezeu, întinați, stricați, înstrăinați de Dumnezeu, formează o uriașă ceată de fii și fiice pierdute. Dragostea l-a îndemnat să lase totul, să dea totul, ca să mântuiască pe oricine vrea să se lase mântuit. Ce bucurie când păcătoși pierduți, comori ale lui Dumnezeu, sunt regăsite și mântuite! Ce câștig, când vieți pierdute, eliberate din robia păcatului sunt reînnoite, pentru a veni apoi la binecuvântare! „Vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește.” (Luca 15,10)

Unul dintre cei mai cunoscuți martori ai lui Isus în America este domnul Sp. I., un fost actor. Ca om total înstrăinat de Dumnezeu, purta la el o sticlă de coniac, pe care, din cauza batjocurii a băgat-o într-un toc care imita exact o Biblie de buzunar. El își afla bucuria în aceasta, ca pentru el și pentru alții să lase să curgă otrava Satanei, lăsând impresia că el purta cu sine un izvor al apei vieții veșnice. Dumnezeu l-a condus într-o adunare de creștini vii din orașul Baltimore. El însuși a spus că acolo i s-a făcut teamă că ar fi putut fi întrebat despre starea sufletului său. Totuși, harul lui Dumnezeu a făcut minunea ca în acele zile el să-și dea oribila sticlă, pentru a o schimba cu o Biblie adevărată. – Aici poate fi inserat că Sp. I. avea o mamă credincioasă; el își amintea foarte bine că ea cânta adesea: „Isus, Mântuitorul sufletului meu!” El însuși a spus: „Cu

toate că eram în stare să fac să râdă sau să plângă o casă plină de oameni, nu eram capabil, chiar dacă mi s-ar fi dat pentru aceasta 10.000 de dolari, să cânt un vers din această cântare veche pe care am învățat-o, chiar dacă, docil la genunchii mamei mi-am spus rugăciunea.' Poate duce Dumnezeu această foaie în mâna unei mame credincioase, care vrea și ea să vadă salvat un asemenea fiu, ca pe o comoară pierdută, din murdăria lumii și din păcat, dar care crede că copilul ei ar fi căzut prea adânc și prea departe rătăcit, încât ea să mai poată avea parte de așa ceva. Poate vorbește această foaie și unui fiu înstrăinat de Dumnezeu, care a învățat cândva cântări ale credinței de pe buzele rugătoare ale mamei sale, dar care acum s-a obișnuit să cânte cântece rele în slujba păcatului.

Când domnul Sp. I. într-o seară, într-o adunare a semnat un jurământ de abțință și era pe punctul să se întoarcă la hotelul lui, l-a ajuns din urmă un bărbat tânăr, care în acea seară se rugase serios pentru el. – Acum poate actorul să povestească însuși mai departe:

„Stătea în fața mea sub un felinar de stradă, cu Biblia deschisă, pentru a-mi pune în fața ochilor crucea lui Hristos. M-am chinuit zadarnic cu câteva cuvinte politicoase, să pun capăt situației mele jenante. De ce să mă pocăiesc – eu, un actor respectat și acum chiar și membru al uniunii abținței? ‚Vedeți?’ a zis tânărul cu o voce blândă, dar total neperturbat. A deschis Biblia la Ioan 3,16, apoi a vorbit despre dragostea lui Dumnezeu și despre Golgota. Cuvintele lui, cuvântul pe care l-am citit acolo au sfâșiat profund firea mea mândră; ele m-au pus în fața Dumnezeului celui viu. Nu exista nici o scăpare. L-am lăsat acolo pe tânărul bărbat, m-am năpustit spre hotelul meu și dispărând în casă i-am trântit ușa în nas tânărului loial care îmi adusese aminte. Cu toate acestea tot l-am mai auzit spunând: ‚Dumnezeu vă iubește, Hristos a murit pentru dumneavoastră, eu mă rog pentru dumneavoastră!’ Nici gând să dorm. Patrulam neliniștit prin camere dus-întors. ‚Doamne, ajută-mă!’ gemeam eu; ai milă de mine. Vreau să ajung să fiu în ordine cu Tine, dar nu știu cum.’ În cele din urmă zăceam în genunchi! Nici n-am știut ce păcătos mare sunt,’ am bâiguit eu, ‚crucea lui Hristos mă acuză, Doamne, că am nesocotit sângele Fiului Tău. Vanitatea mea, egoismul mei și mândria mea mă fac bun pentru iad, dacă Tu nu mă salvezi!’ Și atunci, chiar atunci a venit răspunsul și curând după aceea stăteam la masă, în lumina nesigură a lunii și scriam mamei mele: ‚Iartă mângălitura nesfârșită! Hârtia din fața mea este udă de lacrimi. Dar mulțumesc lui Dumnezeu că sunt lacrimi de fericire. M-am decis să-l urmez pe Hristos, fie ce-o fi. Cu sprijinul Lui și sub călăuzirea Lui părăsesc scena, pentru a dedica lumii pierdute toată puterea pe care mi-o va da EL.”

Știi ce scrie în Evanghelia după Ioan, capitolul 3,16? Acolo scrie: **„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurului Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”** Ce puternic este harul pentru a înfrânge inimile oamenilor, pentru a mântui păcătoși! Slujba neînsemnată pe care a făcut-o acel creștin tânăr sub felinarul de stradă din Baltimore, a devenit în mâna lui Dumnezeu mijlocul pentru a face acest actor un martor al lui Isus, care trebuia să salveze multe, multe comori pierdute, din mizeria păcatului, din adâncul pierzării.

Prietene, aparții și tu lucrurilor valoroase pierdute ale lui Dumnezeu? Te caută harul. Privește la Fiul lui Dumnezeu cum atârnă pe cruce împovărat cu blestemul păcatului tău! Brațele Lui sunt întinse spre tine, iar cuvântul Lui: „S-a isprăvit!” te anunță că și pentru cel mai vinovat, mai pătat om este deschisă poarta slavei. Cine se încrede crezând, mâinilor lui Isus va fi mântuit. Căci este scris: „Oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit.” (Faptele Apostolilor 2,21)

Nr. 39

DE CE-L SFIDEZI PE DUMNEZEU?

„Disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Romani 2,4)

Era o mulțime de mii de oameni – sunt 28 de ani de atunci – adunați în grădina stațiunii Wiesbaden, pentru a vedea un om care s-a înălțat cu balonul la amețitoarea înălțime de 1.000 metri, acolo a părăsit nacela și s-a agățat de o parașută pe care a desprins-o imediat de balon. Coborând de la înălțime cu o viteză nebună, parașuta s-a deschis datorită rezistenței aerului, căderea s-a transformat într-o plutire lină în jos, omul a fost salvat și a putut să-și însușească suma mare de bani încasată. Aceasta a avut loc de treizeci de ori fără incidente, până într-o zi când parașuta nu s-a deschis, pentru că ceva n-a fost cum trebuie, iar îndrăznețul om a căzut la pământ zdrobit. El L-a sfidat pe Dumnezeu, care i-a păzit viața de atâtea ori, și a disprețuit bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări. Bunătatea lui Dumnezeu a vrut să-l călăuzească spre pocăință, dar el n-a înțeles lucrul acesta.

În 1905 s-a întâmplat că un negustor de 19 ani, la o plimbare în prezența prietenului său, ținea un revolver încărcat cu orificiul îndreptat spre pieptul lui și a zis glumind: „Așa te poți expedia repede dincolo!” În această clipă a tunat împușcătura și **tânărul a căzut mort**.

Asemenea evenimente s-au petrecut deja de multe ori – oamenii sunt avertizați că viața lor nu este o jucărie, ci un dar prețios al lui Dumnezeu, care include în sine o hotărâre pentru veșnicie: fie o veșnicie de lumină și slavă, fie o veșnicie de moarte, chin și disperare.

Viața este prețioasă, iar murirea este gravă. Moartea este o maiestate de care creștinul credincios nu se teme, dar cu care nimeni nu are voie să se joace. Dumnezeu chiar spune: „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El.” (Psalmul 116,15) Dar Același Dumnezeu îl avertizează pe păcătosul neîmpăcat: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.” (Evrei 9,27) Cine are pace cu Dumnezeu și se odihnește în har, acela poate să spună: „El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred! Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciurma care umblă în întuneric; nici de molima care bânuie ziua namiază mare.” (Psalmul 91,2, 5-6) Dar ce este omul fără toată armătura credinței? Un frunziș tremurând, o iarbă care se ofilește repede, așa de semeț în perioada de sănătate și fericire, așa de îndărătnic în înfumurarea voinței, rațiunii și curajului său. Și totuși, toate acestea se năruiesc și nu rămâne nimic, de îndată ce suflarea Domnului va sufla în ele. Ce dar prețios această viață pământească, pe ale cărei căi scurte harul îl caută și îl cheamă pe păcătos, ca să scape de pierzarea veșnică a iadului și să fie mântuit. Același Dumnezeu care caută avertizând: „Cine va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?” (Isaia 33,14), îl atrage pe păcătosul vinovat cu cuvântul de har: „Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască.” (Ezechiel 33,11)

Minunată și mare, vrednică de toată cinstea omenească este jertfa acelor care cu curaj bărbătesc își riscă viața pentru patrie. Cine nu își amintește cu admirație de eroii noștri din Africa de Sud-Est? Într-adevăr, drumul lor a fost și este destul de greu datorită țării fără apă, din cauză că săptămâni și luni sunt fără binefacerea de a se putea spăla, pentru că apa nu ajunge nici pentru a potoli setea. Ce am auzit noi aici despre lealitatea jertfitoare, curajul eroic și perseverență este un lucru mare – patria noastră are motive să se bucure cu fiii ei.

Redăm aici o parte din rapoartele preotului militar Schmidt, despre lupta din valea Auob, din 2-4 ianuarie 1905:

La punctul de prin ajutor, care nu era foarte ferit, era jalnic. Maiorul cu împușcătura din abdomen zăcea aici și suferirea chinuri groaznice și de sete. El m-a strigat și a spus: „Duceți mamei mele ultimele salutări și spuneți-i că am murit cu credința într-un Mântuitor!” Pe mamă o

voi vizita și îi voi duce verbal ultimele salutări. Când durerile i-au devenit insuportabile, i s-a dat morfină, care l-a adus din nou seninătate. „O mie de mărci pentru o înghițitură de apă!” a strigat el. După o vreme a strigat iar: „Zece mii de mărci pentru o singură gură de apă!” Bineînțeles că n-a folosit la nimic. Dar apoi a urmat ceva care merită să fie trecut în cărțile de citire de la școală. La ultimul strigăt al maiorului, **s-a apropiat târându-se, un sergent grav rănit**, care mai avea puțin vin roșu în sticlă. El i-a dus-o maiorului său și l-a rugat să bea. Maiorul l-a privit pe soldat; se vedea cum se luptă cu el însuși, dar apoi a refuzat hotărât sticla. „Dumneavoastră trebuie să vă întoarceți la tun,” a zis maiorul, „de aceea beți dumneavoastră; cu mine oricum s-a terminat!” Maiorul prefera să moară de sete, decât să ia răcorirea necesară unuia încă oarecum apt de luptă.

Aici ni se demonstrează ce înseamnă murirea bărbaților viteji. Viața este prea prețioasă pentru a o arunca, iar murirea este prea gravă pentru a face din ea o distracție sau o glumă. Și totuși, lucrul acesta se întâmplă de sute de ori. Actorul englez H. I. a jucat în octombrie 1905, în teatrul din orașul Bradford un rol în care la sfârșit trebuia să cadă murind, cu cuvintele: „În mâinile Tale îmi încredințez duhul.” O jumătate de oră după căderea cortinei, H. I. a ajuns la hotelul lui, unde l-a doborât un accident vascular cerebral. Ziarul care a anunțat acest eveniment zguduitor, și-a început comunicatul cu vorbele: „Deosebit impresionează că... și așa mai departe.” Mai corect ar fi fost să spună: impresionantă pentru necredincioși și atei este limba în care Dumnezeu cel sfânt a vorbit aici înaintea ochilor tuturor oamenilor. De-ar vrea fiecare cititor al acestei pagini să se lase avertizat: **nu-l sfida pe Dumnezeu!** Cuvintele: „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul!” au fost ultimele cuvinte pe care Fiul lui Dumnezeu le-a spus pe cruce. Marea lucrare de pe Golgota a fost săvârșită; cuvintele: **„S-a isprăvit!”** au deschis poarta cerului pentru o lume pierdută, fără nădejde. S-a găsit o împăcare pentru păcătoșii vinovați, dragostea lui Dumnezeu L-a dat pe singurul Fiu la suferința crucii, pentru a împăca cu Dumnezeu cel sfânt pe vrăjmașii atât de întinați cum suntem noi din fire. A fost găsită pentru fiecare credincios, haina nepătată, albă a unei dreptăți desăvârșite, pentru prețul nespus de scump al morții lui Isus. Era săvârșit ceea ce Domnul, cu o seară înainte a spus Tatălui Său: **„Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.”** (Ioan 17,4)

În clipa aceasta, când din rănilor de moarte ale lui Isus a curs viața veșnică pentru o lume de păcătoși decăzută în mrejele iadului – Isus a strigat cu glas tare: **„Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul!”** Și când a spus aceasta, și-a dat duhul. (Luca 23,46) Atunci s-a rupt perdeaua Templului, care închidea intrarea în Locul preasfânt, pe mijloc, în două, ca semn dat de Dumnezeu că pentru toți păcătoșii pierduți este deschisă calea spre slava cerească, dacă se apropie de Dumnezeu cu mărturisirea vinei lor, crezând în Fiul lui Dumnezeu, având încredere în sângele Lui. O, binecuvântată evanghelie! Prietene, aceasta te privește pe tine, este vestea harului lui Dumnezeu pentru tine, primește-o crezând, adorând în inima ta! Laudă-L pe Cel răstignit!

Nu este minunat, bine sau impresionant de serios, că Dumnezeu cel sfânt, care a fost martor și în acel teatru, a cerut imediat socoteală celui care a îndrăznit să folosească pentru distracția spectatorilor ultimele cuvinte de pe cruce ale Fiului lui Dumnezeu?

Dumnezeu poate fi sfidat în diferite moduri – o, lasă-te avertizat, ia seama la îndelunga răbdare a lui Dumnezeu pentru mântuire – **numai îngăduința lui Dumnezeu a ținut pentru tine deschisă poarta harului până acum!**

Nr. 40

NU CONTEAZĂ

„Crezi că nu vede Cel ce cântărește inimile și Cel ce veghează asupra sufletului tău?
Și nu va răsplăti El fiecăruia după faptele lui?” (Proverbe 24,12)

Cauze mărunte – efecte mari! Într-o casă frumoasă a apărut mucegaiul, care a stricat zidăria și a distrus lemnăria. Problema a fost tratată superficial. În loc să se usuce pereții, iar părțile periclitare să fie expuse la aer și lumină, toate au fost lăsate așa – toată clădirea s-a ruinat.

Cu foarte puțin timp în urmă, un bărbat tânăr dintr-o familie distinsă, moștenitorul unei mari proprietăți, care locuia în D., la mama lui, a simțit un loc inflammat pe buză. Era dimineața devreme. El a crezut că problema nu merită atenție și s-a sculat ca să facă o plimbare călare. Când s-a întors acasă, locul îl durea; după câteva ore s-a constatat că a apărut o septicemie gravă, probabil din cauza unei muște. Pentru operație era prea târziu; înainte să bată miezul nopții, tânărul era mort.

Aceasta este una din multele minciuni cu care Satan îi înșală pe oameni: nu contează! Permite să ți se spună: totul contează.

„Stropi infimi de apă strâng,

Fire de nisipuri nasc

Marele ocean adânc

Și uscatul nostru vast.

Clipele mici din vremea

În alergarea-i vie,

Îți țeș **astăzi** soarta

Pentru **veșnicie**.”

Toată viața ta constă numai din lucruri mărunte, din: gânduri, priviri, expresii ale feței, vorbe, pași. Toate aceste lucruri mărunte formează relieful vieții tale, stabilind ceea ce ești. Ce mare va fi atunci responsabilitatea noastră față de Dumnezeu și oameni; toată viața noastră este o însămânțare, după care urmează un seceriș veșnic. Totul contează; îți vei regăsi ca vină în veșnicie: bănuții risipiți, mutrele neprietenoase, sferturile de oră pierdute, dragostea omisă, munca neglijată și fiecare minciună, pentru care vei fi judecat, dacă nu obții aici pe pământ harul și iertarea de la Dumnezeu. Gândește-te numai la multele tale vorbe dure, la privirile tale imorale, la calculele tale egoiste și recunoaște ce profund vinovată, ce păcătoasă până în măduva oaselor a fost viața ta.

Deci dacă este adevărat și extrem de important că lucrurile cele mai mici contează și că viața este făcută din mii de lucruri aparent mărunte, care includ în ele o hotărâre pentru veșnicie, atunci totuși, pentru orice păcătos vinovat contează un singur lucru înainte de toate celelalte: să se grăbească la Isus cu vina vieții sale și **prin El să apuce viața veșnică**, să primească pace cu Dumnezeu prin credința în lucrarea de împăcare de la Golgota.

Dacă ajungi la granița rusă și vrei să intri mai departe în țara străină, atunci ești întrebat de către angajații de la frontieră numai despre un lucru și anume, despre un pașaport valabil; toate celelalte sunt lucruri secundare. Aici poate veni un călător care are cu el geamantane grele și lucruri de valoare sau un savant cu multă cunoaștere, poate veni unul care este sănătos și tare și căruia încolo nu-i lipsește absolut nimic pentru călătorie, dar dacă îi lipsește pașaportul, n-are voie să treacă peste graniță. Dar dacă cineva are un pașaport bun, chiar dacă ar fi foarte sărac sau bolnăvicios sau neînvățat, este liber să treacă dincolo de graniță.

La incendiul de la teatrul Ring, din Viena, un grup de nefericiți a fugit într-un culoar întunecos și căutau o ieșire. Și chiar au ajuns la o ușă; dar era încuiată și cheia nu era acolo. **Tocmai cheia era lucrul necesar pentru ei și pentru că le lipsea acest singur lucru au trebuit să**

moară. Aveau bani și tot felul de lucruri valoroase la ei, dar n-au putut înlocui lipsa unei chei cu toate aceste lucruri; acest singur lucru a contat.

Când va trebui să mori, vei ajunge la granița veșniciei și într-o asemenea clipă contează numai și înainte de toate, dacă ai un pașaport valabil care face intrarea liberă; **aceasta este haina neprihănită prin sângele lui Isus**. Este vorba, dacă ai cheia care-ți deschide poarta veșniciei; **aceasta este viața veșnică, dumnezeiască prin credința în Fiul lui Dumnezeu**. Aici este valabil cuvântul hotărâtor: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3,36)

Acest singur lucru hotărâtor pe care trebuie să-l avem pentru a intra în slava lui Dumnezeu, viața veșnică, li se face cunoscut păcătoșilor pierduți în împrejurări și prin mijloace pe care omul firesc le desconsideră: adică prin mărturiile credinței, prin Cuvântul Dumnezeului veșnic, prin suflarea și lucrarea Duhului Sfânt. Oamenii gândesc că dacă ascultă un predicator credincios sau necredincios - nu contează -, dacă am auzit azi încă o dată Cuvântul harului la mormântul deschis al unei rude - nu contează. Dacă prin îndurarea lui Dumnezeu am avut parte de însănătoșire dintr-o boală mortală, de salvare dintr-o mare primejdie - nu contează. Prietene, în toate aceste lucruri și împrejurări Isus încearcă să-ți câștige sufletul; tu mergi pe un drum al pierzării veșnice dacă nesocotești acest lucru.

Mulți oameni aud Cuvântul harului și al vieții veșnice. Unii apucă ceea ce a făcut Isus pentru ei; ei primesc viața veșnică: **o veșnicie de slavă va fi partea lor**. Alții o disprețuiesc, li se pare atât de neînsemnat, gândurile lor se grăbesc înapoi la lume și la bani: **o veșnicie de pierzare este consecința**. Ei au cântărit valoarea cuvintelor dumnezeiești pe căile stricate ale evaluării omenești și le-au nesocotit. Ce spune Domnul? „De câte ori am vrut să strâng pe copiii tău cum îți strânge găina puii sub aripi și **n-ai vrut!**” (Matei 23,37)

Prietene, nu contează cât de importantă sau de valoroasă sau de primejdioasă apreciezi tu o problemă, ci cum o apreciază Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu. Aici efectiv este adevărat **că nu contează cum apreciază și ce spun oamenii: nu contează ce părere avem despre un lucru în acest timp efemer, ci contează ce valoare are în veșnicie**. În ochii lumii este absolut indiferent ce crezi și cui slujești. Chiar dacă te pretezi la păcate murdare, chiar dacă păstrezi numai buna-cuviință exterioară, chiar și atunci zic oamenii: nu contează! Milioane de suflete merg în veșnicie fiind pierdute - în ochii lumii lucrul acesta este totuna, nu interesează pe nimeni -. **Dar în ochii lui Dumnezeu sufletul unui om este prețuit ca sângele Fiului lui Dumnezeu**. În treaba aceasta este vorba mereu **despre tine**, despre sufletul tău. O, nu-l disprețui, să nu crezi că este un lucru mărunț că Dumnezeu te cheamă prin această revistă pentru a-ți salva sufletul! „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi.! (Luca 19,42)

Acolo sunt invitați oameni să asculte Evanghelia harului. Unul aruncă biletul cu invitația, îl rupe: **lasă! Nu contează!**. Altul își zice: Aceasta nu este întâmplător; voi asculta ce se spune. El merge, este prins de puterea harului și găsește viața veșnică. Acela sfârșește în pierzare, fără nădejde, acesta este mântuit. Într-o asemenea adunare de evanghelizare, un om imoral, datat băuturii, aude Cuvântul lui Dumnezeu: „Ce seamănă omul, aceea va secera”. El se smerește cu viața lui împovărată de vină, vine cu păcatele lui în lumina lui Dumnezeu, apucă harul și este mântuit. Era în 9 aprilie 1905. Inima lui a ajuns să aibă pace, viața lui a fost eliberată de băutură și deplin fericită, copiii lui au obținut un tată nou. Un an mai târziu, în 8 aprilie 1906 a murit: „Măine este aniversarea zilei în care sufletul meu uscat a fost condus la izvorul veșnic. Aleluia!”

Un tânăr de 16 ani a auzit Evanghelia lui Dumnezeu. În seara acelei zile evanghelistul i-a spus: „Fritz, să punem totul de timpuriu la picioarele Domnului.” El a apucat harul Domnului în aceeași seară, a devenit nespus de fericit, iar azi este un mărturisitor hotărât în armata germană. Cauze mici - efecte mari - vrei să înveți din ele?

Nr. 41

PETELE SOARELUI

„Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Lui, va răsări Soarele neprihănit și tămăduirea va fi sub aripile Lui.” (Maleahi 4,2)

În lumina soarelui ne vedem petele – dar oare să aibă și soarele pete? În fapt se observă pe soare aspecte inexplicabile, pe care le numim „petele soarelui”, locuri mari, negre, mărginite luminos. Probabil că petele soarelui sunt în legătură cu erupțiile de rafalele de foc, care din când în când sunt aruncate afară, ca niște uriașe arteziene nemăsurat de mari, de jăratice. Petele soarelui, care par așa de mici pe soare, ocupă în realitate spații mai mari decât toată suprafața pământului nostru. De exemplu, în ianuarie și februarie 1905 a fost observată o pată pe soare, care a cuprins a 29-a parte a discului solar. Aceasta este, după socoteala savanților, o suprafață mai mare de treisprezece miliarde de kilometri pătrați. Petele de pe soare apar și dispar într-o succesiune de unsprezece ani. Dar s-a stabilit că ele nu exercită nici o influență asupra puterii de iluminare și încălzire a soarelui. Soarele strălucește cu aceeași putere an după an, fără a-și pune problema dacă micii oameni ai pământului îi fotografiază petele și scriu despre ele cărți savante. Ce bine este acesta pentru noi; căci dacă n-ar fi așa, ar pătrunde întunericul, pierzarea și moartea peste tot.

Soarele este o pildă, o imagine a Creatorului lui, adevăratul soare este Isus; pe acest soare nu va găsi nimeni vreo pată, aici totul este lumină și dragoste. Isus spune: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8,12) Câți oameni umblă în întuneric! Ei nu știu unde duce drumul lor, da, nu vor s-o știe. **Adevăratul soare, Isus, a răsărit pentru inima ta?** Poți să spui: odinioară umblam în întuneric, dar acum s-a făcut lumină în inima mea?

Ah, omul se străduiește să găsească pete și la acest Soare. Nu numai marele preot și cărturarii, care L-au reclamat pe Domnul în fața lui Pilat au făcut lucrul acesta, nu, oameni fără număr, a căror viață a fost atinsă de raza dragostei lui Dumnezeu, au atâtea de obiectat la Domnul slavei și la fericita Lui Evanghelie sau la minunata Lui domnie și la Persoana Lui divină. În loc să se smerească înaintea Soarelui vieții și să primească razele Lui în inimă, omul se străduiește să găsească la Isus și la Cuvântul Lui, ceva cu care să nu fie mulțumit. **Dar locurile întunecoase sunt în tine însuși, o, omule!** Nu trebuie să cauți mult și nici nu-ți trebuie binoclu ca să le găsești.

Trecutul tău este plin de ele, iar **starea inimii tale**, nu mai puțin. Este adevărat că uneori harul lui Dumnezeu păzește pe câte un om de lucrurile evident necurate, rele, de ceea ce lumea numește ‚păcate mari’; aceasta se întâmplă chiar și în anturajele unde viciul pătrunde nemascat. Dar la fel de adevărat este, că la majoritatea oamenilor conștiința este mult mai încărcată decât am crede. Este atâta simulare, calcul, necinste, necurăție! Spune păcatelor de-a dreptul pe nume și vei vedea cum conștiințele se vor trezi. **Nu este așa, că soarele ne arată petele noastre?** De îndată ce omul pășește în lumina lui Dumnezeu, își vede petele păcatului. Problema este, dacă el lasă să i se deschidă ochii sau dacă și-i închide intenționat. Este lucrarea Duhului Sfânt: să convingă lumea, adică pe oamenii neîmpăcați, de păcatul lor. El face lucrul acesta prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin umblarea scumpilor creștini. Lumina lui Dumnezeu luminează în această lume de păcătoși cu o strălucire atât de copleșitoare, încât fiecare om sincer trebuie să se plece înaintea ei, căci lumina pedepsește întunericul. „Și judecata stă în faptul că, odată venită lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină ca să nu i se vădească faptele. Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute din Dumnezeu.” (Ioan 3,19-21)

De ce evită atâția oameni propovăduirea adevăratei Evanghelii și părtășia credincioșilor adevărați? Ei nu vor să vină la lumină, nu le place să li se amintească de murdăria lor, de hainele lor pătate, ei simt că: aici viața mea, inima mea, ființa mea vor fi vădite ca întunecoase, departe de Dumnezeu, detașate de Dumnezeu, în fața propriei mele conștiințe.

X. era în octombrie 1905 muncitor la căile ferate, pe ruta B. . . g-B. . . n. Într-o seară s-a dus la B. . . n, la o adunare de vestire a Evangheliei. Aici a fost vorba despre: puterea păcatului, căsnicii nefericite, tați neînduplecați, vitejii cârciumilor, despre cei nervoși și cei care înjură. X. a auzit cu uimire și înverșunare – după cum era convins – propria lui biografie. El nu-și putea explica, cine i-a povestit toate așa de exact evanghelistului. L-a apucat furia și a hotărât pentru seara următoare, să i-o plătească evanghelistului. El și-a ascuns o bucată potrivită de fier în geantă. Și-a căutat un loc în apropierea oratorului și era hotărât, ca dacă acesta va spune iar vreo vorbă despre el, să-i arunce în cap bucata de fier. Stătea astfel în mulțimea înghesuită a ascultătorilor și asculta. În timp ce era așa de atent ce spune evanghelistul, a vorbit Dumnezeu cu el despre păcatul lui și despre harul care-l căuta, despre petele vinei lui și despre sângele de la Golgota, care poate șterge orice pată. Inima îndărătnică s-a topit sub Cuvântul lui Dumnezeu, fierul a rămas nearuncat, evanghelistul a rămas neatins, - dar X. a fost atins, dar nu de o bucată de fier, ci de o rază a adevăratului soare, Isus. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor ca orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțurile și gândurile inimii. Nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.” (Evrei 4,12-13)

La începutul anului 1906, Domnul a condus pe un om respectabil într-o adunare, unde aproximativ 400 de creștini credincioși erau adunați pentru Cuvântului lui Dumnezeu. Forța Duhului Sfânt și a Cuvântului lui Dumnezeu era atât de puternică, încât acel om a căzut brusc cu fața în țărână înaintea lui Dumnezeu. El și-a recunoscut multele păcate și a strigat după îndurare. Toți au fost impresionați. Nimeni nu se aștepta la așa ceva. Dar exact așa scrie în Biblie. „Dar dacă toți (credincioșii adunați) proorocesc (adică rostesc mărturii despre adevărul divin) și intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este încredințat de toți, este judecat de toți. Tainele inimii lui sunt descoperite, așa că va cădea la pământ, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru.” (1 Corinteni 14,24-25) Este ceva minunat și demn de închinare, când în întunericul unei vieți fără pace și devorată de deșertăciunea lumii, răsare soarele vieții! Cuvântul lui Dumnezeu acționează asupra inimilor oamenilor, dacă sunt sincere. Atunci își recunosc păcatul, petele fără număr ale vieții lor, iar inima care suspină dorește să găsească har și pace. De îndată ce omul îi dă dreptate lui Dumnezeu și se smerește sub Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu poate să-i mântuiască viața de toate faptele întunericului. Cine nu vrea lucrul acesta, cine vrea să rămână în păcatul lui și vrea să-și îndreptățească păcatul, își închide imediat inima față de razele de lumină ale lui Dumnezeu. Un asemenea om caută apoi să găsească pete și în Domnul și în Cuvântul lui Dumnezeu. Tu să nu faci așa! Deschide-ți inima Soarelui îndurării, care luminează dinspre cruce în viața ta. Este dragostea desăvârșită, care-și întinde mâinile spre tine. Lasă-ți conștiința să vorbească, descoperă-ți vina, acceptă-L pe Isus ca Mântuitor al tău, ca să găsești pace și să devii copil al lui Dumnezeu.

Nr. 42

ÎNTÂMPLARE SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU?

„Veniți și priviți lucrările lui Dumnezeu! Ce înfricoșat este El când lucrează asupra fiilor oamenilor!” (Psalmul 66,5)

În orașelul Le... , N., un creștin credincios s-a dus la culcare după munca zilei; trecuse de ora 9 seara. Deodată i-a venit ideea: ar trebui să te duci la X. Și X. era un credincios devenit neloyal, care, prin traiul lui rău făcuse Domnului multă dezonoare. El s-a despărțit de alți copii ai lui Dumnezeu, care-l muștraseră serios; așa că mergea singur pe drumul lui. X. locuia departe, la celălalt capăt al orașului. Prin urmare, N. a respins minunata idee care îi venise, îndeosebi pentru că era obosit. Totuși, gândul acela se întărea în el, ca un îndemn, ca o poruncă: ‚Du-te la X.!’ Până la urmă n-a putut să se opună convingerii că este un ordin al lui Dumnezeu, să se ducă acolo. S-a sculat, s-a îmbrăcat și a mers. Ajuns în fața casei lui X., a văzut ferestre luminate numai la al doilea etaj; el a bătut la ușa încuiată a casei și a observat imediat că cineva coboară. Ușa a fost descuiată pe dinăuntru și în fața lui, cu lampa în mână, stătea X., care l-a întrebat: ‚Ce te aduce aici? Ce vrei?’ ‚M-a mânat aici un impuls inexplicabil, nu știu ce trebuie să fac, dar am știut că trebuie să vin la tine.’ Lucrul acesta este foarte minunat, a răspuns X., ‚căci pe când tu băteai la ușă, eu tocmai stăteam în picioare pe un scăunel, pusesem lațul după gât, iar funia am tras-o prin cârligul lămpii din tavan, ca să mă spânzur. Când s-au auzit bătăi jos, m-am gândit: poți să vezi întâi, cine mai bate seara așa de târziu.’

Ce confirmare înfiorătoare pentru N., că Domnul l-a trimis la ușa aceasta, pentru a smulge un suflet nemuritor din prăpastia iadului! Dumnezeu a arătat aici prin fapte, că ceea ce este scris, este adevăr: ‚Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?’ (Ezechiel 33,11) Așadar, cine ar putea îndrăzni să vorbească despre „întâmplare” în cazul unui asemenea eveniment? Omul cel mai orb poate recunoaște aici intervenția lui Dumnezeu. El poate să vorbească astfel, încât trebuie să-I înțelegem glasul.

Nu numai creștinii credincioși trăiesc astfel de lucruri minunate, nu, și lumea necredincioasă are parte de multe ori de o foarte uimitoare intervenție a lui Dumnezeu. Cei mai mulți oameni sunt atunci, pe moment, copleșiți de acel eveniment, dar de îndată ce și-au revenit din sperietură, în loc să-L laude pe Dumnezeu, vorbesc despre „fericita întâmplare”, despre „ciudatul concurs de împrejurări”. – Astfel zădărnicesc minunea harului lui Dumnezeu în inimile lor. Dar dacă vreun om îl laudă pe Dumnezeu pentru salvarea și ocrotirea trăite, atunci Dumnezeu îl binecuvântează; că doar el trebuie, din salvarea vieții lui trupești, să găsească mântuirea sufletului său. ‚O, de ar lăuda oamenii pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!’ (Psalmul 107,15)

Domnul R. din Danzing a întâlnit în august 1905, în gara din Spremberg, un prieten de afaceri, care dorea mult să încheie cu el o discuție în timpul călătoriei. Dar pentru că acesta avea un bilet numai de clasa a treia și avea locul în unul din ultimele vagoane, domnul R. a urcat în acest compartiment, pe când locul lui real era la clasa a doua, într-un vagon din față al trenului. Imediat după Spremberg, puține minute după ce domnul R. urcase, a avut loc o ciocnire îngrozitoare cu un tren care venea din partea opusă, pe aceeași linie. Era accidentul de cale ferată mult comentat de la Spremberg. Acel vagon din față, de clasa a doua, a fost total distrus, călătorii care se găseau în el au fost omorâți. A fost „întâmplare” că domnul R. schimbase locul doar cu câteva minute înainte de acest accident? Nu, harul a vrut să-l salveze de pierzarea veșnică și Dumnezeu a vorbit cu el.

Când torpilorul „S 126” s-a scufundat brusc prin ciocnirea sa nocturnă cu „Undine”, din cei 50 de bărbați ai echipajului au pierit comandantul navei și 31 de bărbați, 17 au fost salvați din

valuri. Această salvare a vieții a fost cu siguranță pentru fiecare în parte o minune a îndurării. Dar rapoartele conțineau încă două ocrotiri deosebite. Un marinar care stătea ca santinelă în partea din față a vaporului, pe o ladă de lemn, la îngrozitoarea ciocnire a fost azvârlit în sus cu tot cu ladă și a ajuns jos la bordul lui „Undine”, unde a fost găsit aproape nerănit. Întregul personal de la mașini și fochiștii au fost opăriți și s-au scufundat în adânc, deoarece ambele cazane au explodat; numai inginerul diviziei, P. M. a fost salvat și anume pentru a treia oară, căci atât la scufundarea navei „Gneisenau”, cât și la explodarea cazanului din parcursul de probă al crucișătorului „Ariadne” a fost salvat de la o moarte în aparență sigură, prin puterea și providența lui Dumnezeu. „Iată, acestea le face Dumnezeu, de două ori, de trei ori, omului, ca să-l ridice din groapă, ca să-l lumineze cu lumina celor vii.” (Iov 33,29-30)

Ziarele poartă prin lume nu numai informațiile despre marile accidente, despre acțiunile sângeroase și delictive, ci și multe, multe dovezi ale intervențiilor minunate ale lui Dumnezeu, care încă mai are căi de salvare, când omul spune: Aici este imposibil ca viața acestui om să fie păstrată. Dar cuvântul „imposibil” nu există în dicționarul lui Dumnezeu. El spune: „Este ceva prea greu pentru Mine?” (Ieremia 32,27).

În vara lui 1905 se putea citi următorul raport despre Lago Maggiore (unul dintre cele mai mari lacuri italiene de la coasta sudică a Alpilor): Unii dintre călători au plecat în 19 ale acestei luni, cu trăsura, din Cannobio prin Val Cannobina spre St. Maria Maggiore.. Într-un loc primejdios, mai sus de râul Traffiume, caii s-au speriat și au rupt-o la fugă spre parapet, care în acel loc trebuia să ferească vehiculele de prăbușirea în adâncul înfiorător. Zidul vechi s-a năruit și acum caii goneau în gol. Vizitiul și călătorii strigau tare. Minunat – trăsura a rămas agățată în vârfurile a doi copaci crescuți din peretele stâncii, în timp ce harnașamentul s-a rupt, iar caii au căzut în jos și au murit. Trei țărani care au observat accidentul de la distanță, au fugit într-acolo, dar întâi au trebuit să ia funii din casa din apropiere, înainte de a-i putea elibera pe călători din situația lor primejdioasă. Un bărbat era rănit grav la cap, o femeie era paralizată de sperietură.

Dacă Dumnezeu salvează oameni de la moarte sigură într-un mod uimitor, minunat, omul să nu-L slăvească pe Dumnezeu în umilință și admirație? **Dar aceasta nu se petrece aproape niciodată!** Și azi se întâmplă ca atunci când Domnul a vindecat zece leproși de boala lor incurabilă și îngrozitoare. Numai unul s-a întors la El ca să-I mulțumească și să-L laude. Domnul a trebuit să spună: „Oare n-au fost curățiți toți cei zece? Dar ceilalți nouă unde sunt? Nu s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă și să dea slavă lui Dumnezeu?” Apoi i-a zis: „Scoală-te și pleacă! Credința ta te-a mântuit.” (Luca 17,17-19).

Învață să înțelegi minunile lui Dumnezeu din astfel de evenimente; ochiul Lui este îndreptat asupra ta plin de har, de răbdare și de îndurare. Dar tu nu te-ai interesat de El, ai trăit după capul tău și ai crezut că poți să faci cum vrei tu. Cu toate acestea **harul** a purtat de grijă vieții tale, **nu întâmplarea**. Fără să știi, ai fost de multe ori înconjurat de primejdia morții. Cine te-a păzit? Nu-ți dai seama că inima lui Dumnezeu este preocupată de tine? Cu siguranță că asemenea salvări minunate cum a trăit acel negustor sau acel marinar sau acei călători, sunt dovezi impresionante pentru conștiință: **Dumnezeu este îngrijorat pentru mine! Dragostea Lui nu vrea ca eu să merg la pierzare pentru totdeauna.** Dar mult mai mult și mai puternic decât toate celelalte mărturisește **crucea de la Golgota** și mâinile întinse ale Fiului lui Dumnezeu, despre mărețul adevăr al Evangheliei, că Dumnezeu te iubește și te caută, pe tine păcătosul vinovat. Singurul Fiul al lui Dumnezeu s-a împovărat pe cruce cu blestemul tău, cu vina ta. Vai de tine dacă treci nesimțitor pe lângă această dovadă infinită de dragoste!

Înțelege călăuzirile lui Dumnezeu! Pentru aceasta El a prevăzut să-ți deschidă inima și ochii asupra acestei minunate realități: **ești iubit și căutat de Dumnezeu!** Dacă nu accepți mântuirea la care te cheamă Isus, dacă nu Îi dai lui Isus inima ta, în veșnicie vei fi sortit judecății ca un pierdut și peste toată vina vieții tale va sta această cea mai mare vină: că ți-ai închis inima față de dragostea lui Dumnezeu, care te-a căutat pentru un asemenea preț. Este scris: **„Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?”** (Evrei 2,3)

Nr. 43

CEI UCIȘI AI POPORULUI NOSTRU

„O, de mi-ar fi capul plin de apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aş plânge zi şi noapte pe morţii fiicei poporului meu!” (Ieremia 9,1)

„În minunata lună mai” – despre care poetul spune: „când toţi mugurii se desfac” – ce este atunci? **Atunci este numărul cel mai mare al sinucigaşilor în poporul nostru!** – o realitate constatată oficial, care revine anual. Luna mai are numărul cel mai mare de sinucideri, noiembrie pe cel mai mic.

Toată înflorirea şi naşterea, cântatul şi strălucirea, această cântare distinsă a învierii creaţiei nu-i poate mângâia pe cei deznădăjduiţi şi speraţi, iar celor fără nădejde nu le poate da o nouă speranţă. Dimpotrivă, această vrajă a primăverii pare că se năpusteşte peste multe inimi cu puterea melancoliei, cărora cântecul privighetorii şi lumea înflorită le transformă în certitudine dezolantă: pentru mine nu mai vine nici o primăvară!

Creaţia vorbeşte despre reînnoirea vieţii, despre nădejde şi pace; şi Evanghelia vorbeşte şi ea despre aceasta, iar crucea de la Golgota luminează peste toate popoarele şi timpurile: **salvare, mântuire pentru toţi!** Isus strigă acestei omeniri hăituite, chinuite, îngrijorate: „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11,28). Şi El îi asigură pe toţi categoric: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6,37). Dar lângă omul împovărat cu grijă şi teamă, cu vină şi durere, stă un mincinos sumbru, un mare înşelător şi îi şopteşte: **lucrul acesta nu este pentru tine!** Satan trage perdeaua neagră a deznădejdiei în faţa ochilor celui înşelat: pune-i capăt – atunci scapi de toate! **Vai de cel care-l crede! Vai de cine se lasă tras în jos, în adânc, să-l creadă pe Satan mai mult decât pe Dumnezeu oricărui har, decât pe Mântuitorul care a venit aici pe pământ din slava cerului, pentru a ne mântui pe tine şi pe mine şi pe toţi păcătoşii care suspină, prin sângele Lui sfânt vărsat pentru cei vinovaţi şi pierduţi.**

Păcatul îi face pe oameni nefericiţi, Păcatul este boala mortală iniţială. Permite înlăturarea vinei din viaţa ta, astfel vei fi ajutat, căci ea te desparte de Dumnezeu oricărui har! Da, tu omule deznădăjduit, inimă jelitoare, pe tine nu te poate mângâia nici un sunet al primăverii, lezarea ta n-o poate tămădui nici lumea întreagă; numai Unul poate: Isus şi ascultă: **El vrea s-o facă!** El vrea să te ia în braţele Lui atotputernice şi în inima Lui şi în slăbiciunea şi în sărăcia ta vrea să te poarte prin toate nevoile şi furtunile. Viaţa ta trebuie să devină ca „lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei.” (Proverbe 4,18). Crede în această dragoste, încredinţează-te acestor mâini! Ce groaznic că Satan poate să înşele oamenii, având în vedere această dragoste venită din cer! El îi ţine prinşi în cursa păcatului şi a banalităţii, le orbeşte ochii cu bani, onoare, voluptatea cărnii, alcool. Pe toţi cei care rămân sub puterea, sub influenţa lui, îi conduce pe calea cea lată, la porţile întunericului veşnic.

Numărul mereu crescând al sinucigaşilor (în imperiul german anual între 10.000 şi 12.000) arată numai jumătatea mică a celor speraţi, care au fost hotărâţi să-şi arunce, îndărătnici sau speraţi, viaţa la picioarele Dumnezeului oricărui har. Este stabilit oficial, că numărul tentativelor de suicid zădărnice este semnificativ mai mare decât numărul sinuciderilor devenite fapt. Ce priveşte într-o lume disperată, deznădăjduită, de păcătoşi, care nu vrea să se încredinţeze Mântuitorului salvator!

În anul 1893 Domnul a condus mai mulţi creştini adevăraţi sub acoperişul unei femei nelegiuite, care i-au făcut mult bine. Ea s-a îmbolnăvit grav, copiii lui Dumnezeu au îngrijit-o multe săptămâni şi au ajutat-o cu orice fel de dovezi de dragoste. Cu câtă seriozitate şi devotament a fost chemată la Isus! Ea s-a însănătoşit – dar numai trupeşte; sufletul nu s-a însănătoşit, căci L-a respins pe Mântuitorul. Curând după aceea – ea avea un post de femeie de

serviciu – a furat de la oamenii pe care îi slujea. Amenințată cu învinuirea în fața instanței – **s-a spânzurat!** Dumnezeu ar mai fi avut și aici o cale de ieșire, dar ea n-a vrut să vină la Isus.

Câți oameni se simt nefericiți, apăsați, legați, fără nădejde! Pe ei nu-i poate ajuta nimeni, decât numai Domnul și totuși nu vor să întoarcă privirea credinței spre Isus și nu vor să cheme Numele în care se poate găsi mântuirea. Da, pentru acești oameni uciși ai poporului nostru trebuie să plângem, pentru acești oameni pierduți, pe care marele ucigaș i-a dus în pustiul dezolant al deznădejdiei, unde s-au omorât singuri, oameni de vază și neînsemnați, săraci și bogați, bărbați și femei, bătrâni și copii. În tot poporul nostru sunt distruse concepțiile morale fundamentale; **adevărul că: suicidul este crimă!** își pierde puterea prin abundența cazurilor. Negreșit sunt aici cazuri care ne stârnesc compasiunea cea mai profundă – să ne gândim numai la fetele amăgite și părăsite în rușinea lor -, în plus, este câte un caz de nebunie. Nimeni nu este chemat să-și dea cu părerea despre aceste fapte, cu toate acestea, pentru cei vii trebuie să existe claritate în această privință, că nu există caz în care Dumnezeu oricărui har n-ar fi avut ajutor și ocrotire. Căci aceasta este Evanghelia: **nici o nevoie nu este atât de mare, nici o vină nu este atât de grea, nici o suferință atât de profundă, nici o strâmtorare atât de dificilă, așa încât Isus să nu aibă pentru fiecare credincios o soluție victorioasă. Ai încredere!** Ieșirea este aici, numai că tu încă n-o vezi – dar Domnul o vede. El Își împlinește credincios Cuvântul: „Căci Dumnezeu are putere să te ajute.” (2 Cronici 25,8). În această Evanghelie este putere și biruință, mângâiere și pace.

Că sinuciderea la națiuni, în mod deosebit la chinezi este un fenomen zilnic, nu poate mira pe nimeni; căci aceștia nu degeaba trăiesc sub semnul marelui dragon, care poate fi văzut peste tot ca stemă națională și cel mai iubit ornament. Dar la noi, unde tot poporul se numește creștin, unde Biblia este răspândită printre bogați și săraci, unde crucea luminează din toate turnurile peste oraș și peste sat – să credem că cetele celor disperăți și deznădăjduiți sunt zeci de mii? Și totuși așa este. Da, paguba este așa de mare, încât întâlnim numai în mod excepțional oameni care la întrebarea: **ai o nădejde sigură?**, pot răspunde cu ochi strălucitori: Lăudat fie Domnul, am certitudinea slavei veșnice! Sunt preafericiții copii ai lui Dumnezeu, cărora Duhul Sfânt le-a dat ca **certitudine** pecetea filiațiunii lor și arvuna moștenirii lor.

Și tu, **ai tu certitudine, ai o nădejde indestructibilă?** Sau aparții și tu acelei cete uriașe din poporul nostru, care aclamă învățăturile moderne, că nu există nici un Dumnezeu, nici un Mântuitor, nici o veșnicie, nici o iertare, nici un har mântuitor? Astfel se leagă mii, cu propria decizie, sub puterea ucigașului de la început, care îi ucide în masă.

Citește următoarea înștiințare: înmulțirea sinuciderilor în Berlin, care după 1900 a ieșit surprinzător în evidență, iar apoi a persistat de-a lungul a câțiva ani, în 1904 părea să fi scăzut. Dar pentru anul 1905 a fost constatată o creștere reînnoită și semnificativă: sinuciderile au urcat la 690 de cazuri (în anul 1901 au fost 525); categoriei de vârstă 10-15 ani îi aparțineau 5 sinucideri, categoriei de vârstă 15-20 de ani, aproape 53. Omologii lor constituie acei alți oboșiți de viață, care la o vârstă foarte înaintată, deja aproape de groapă, totuși s-au mai sinucis. Categoriei de vârstă 70-80 de ani îi reveneau 28 de sinucigași, **categoriei de vârstă 80-90 de ani, încă 6.**

Ce folos că ziarele se tânguiau asupra sinuciderilor în creștere? Tânguirile nu sunt leacuri. **Nu există nici un leac?** Într-adevăr, există un leac, unul care nu dă greș, atotsuficient: **Evanghelia harului**, vestea că Isus, Fiul lui Dumnezeu, Domnul slavei, a venit pe pământ să caute și să mântuiască ce era pierdut. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3,16).

Vrei să te pleci în fața acestei dragoste a lui Dumnezeu? Vrei să te încredințezi acestui Mântuitor? Atunci ești în siguranță pentru timp și veșnicie, atunci vei fi preafericit.

Nr. 44

CÂT VALOREAZA VIAȚA TA?

„Ați fost cumpărați cu un preț” (1 Corinteni 6,20)

De curând a fost publicată o listă cu sumele pentru care și-au asigurat viața cei mai bogați americani. Acolo erau trecute cam 18 nume de oameni, care și-au asigurat viața pentru 1,5 până la 7 milioane de mărci, iar despre o familie era relatat, că și-a asigurat membri pentru o sumă de peste 16 milioane. Nu se știe dacă există germani care și-au asigurat viața pentru sume asemănătoare, dar se știe **cât de mult a prețuit Dumnezeu viața ta**. Uimitor: păcătoșii înstrăinați de Dumnezeu au estimat viața Fiului lui Dumnezeu la o valoare de 30 de arginți – dar Dumnezeu cel veșnic a prețuit viața păcătoșilor pierduți atât de mult, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu ca jertfă și preț de răscumpărare. Dumnezeu vrea ca tu să-ți consideri viața valoroasă după măsura dumnezeiască.

Când spaniolii au ajuns prima dată în America de Sud, peruani îi dădeau banii pe mărgelile de sticlă și lucruri fără valoare. Asemănător a fost și în Africa, unde frecvent băștinașilor li se cumpăra fildeşul prețios prin troc, pe mărfuri de mărunțiș. Dar există europeni care sunt mult mai naivi decât acei negri, pentru că, deși în facultăți mintale lucide, își irosesc prețioasa viață, ca nebunii, **pe nimic**.

Ce părere ai despre următoarele informații de presă?

Într-o familie din K., în martie 1905 trebuia să fie nuntă. Fiului casei, un dulgher de 28 de ani, nu-i era binevenită nunta surorii lui; el a spus de mai multe ori că voia să joace o festă nuntașilor. Când în ziua nunții mirii și nașii erau adunați în curtea casei pentru a merge la biserică, fiul dispăruse. Neașteptându-se la nimic bun, tatăl a căutat în toate camerele și și-a găsit fiul spânzurat în pod. Nunta a fost stricată, așa cum a intenționat dușmănosul sinucigaș.

În Berlin s-a spânzurat, pentru că i-a murit pisicuța preferată, învățătorul pensionat și scriitorul Franz C., de 63 de ani. Bătrânul singuratic, puțin ciudat, era absent în casă deja de mai multe zile. Au deschis locuința și l-au găsit pe proprietarul locuinței spânzurat. Într-un bilet informa că și-a luat viața pentru că i-a murit pisica. Bani peșin s-au găsit 100 de mărci.

S-ar putea întocmi o listă lungă cu asemenea semne ale timpului. Aici s-a spânzurat unul pentru că nu mai avea cizme, după ce și-a vândut ultima pereche și groșii obținuți i-a băut; acolo s-a împușcat un altul pentru că a citit într-un roman de groază, că lucrul acesta ar fi grandios și eroic. În zilele noastre, când ziarele relatează despre cluburi de sinucigași, ale căror membri se omoară pe rând, pentru că toți disprețuiesc viața, când nenumăraților oameni viața omenească le pare fără valoare, încât sunt gata oricând s-o lepede – cu siguranță este nevoie să se înțeleagă valorarea veșnică a vieții.

Un marinar bătrân, împreună cu alți bărbați curajoși, care disprețuiau moartea, și-au pus viața în joc într-o noapte furtunoasă, ca să salveze naufragații dintr-o corabie eșuată. În vreme ce în dimineața următoare strălucea soarele, marea a început să se liniștească. Atunci bătrânul stătea pe mal și povestea unei creștine, care-l întrebuse despre naufragiul nocturn, cine era și ce a făcut Dumnezeu pentru el. „Sunt aproape cinci ani de când Domnul mi-a salvat trupul de moartea în apă și sufletul de iazul de foc. Nu voi uita niciodată acele clipe, **căci doi au murit pentru mine**. Mântuitorul meu a murit pentru mine acum 1900 de ani pe lemnul crucii; colegul meu a murit pentru mine acum aproape cinci ani. Acest eveniment m-a adus la Mântuitorul meu.” Astfel a început bătrânul să povestească despre acel naufragi, pe care l-a trăit el însuși în urmă cu cinci ani. De trei ori a ajuns barca de salvare de la țarm la corabia eșuată. Prima dată au fost salvați copiii și femeile, a doua oară călătorii bărbați, a treia oară trebuia salvat echipajul. Dar pentru că pentru aceștia din urmă nu era destul loc, au fost trași la sorți cei care trebuiau să rămână în urmă; deci aceștia au fost sortiți morții, căci epava era în sfărâmare. Pe bătrân l-a nimerit atunci sorțul să rămână în urmă și să moară. Dar un marinar credincios l-a împins în

barca de salvare și a rămas în locul lui, în timp ce zicea: „Lasă-mă să te revăd în cer; n-ai voie să mori și să fii pierdut pe veci. Cu mine este totul în ordine!” Abia se îndepărtase o bucată barca de salvare de epavă, că aceasta s-a sfărâmat și a dispărut în valuri. Marinarul credincios și-a jertfit viața pentru colegul lui neconvertit. Cel salvat cu un preț așa de scump, a făgăduit solemn în acest moment: vreau să-mi revăd în cer salvatorul, vreau să ajung la Dumnezeu. El a ajuns la țărnișă și voia să-I slujească cu adevărat lui Dumnezeu. Dar curând și-a dat seama că el nu cunoștea drumul cum să învețe să-L cunoască pe Dumnezeu și harul. Întrucât și-a adus aminte că salvatorul vieții lui citea zilnic din Biblie, și-a cumpărat o Biblie și a început să citească. Dar tot ce citea în cartea lui Dumnezeu, i se părea de condamnat; el își spunea sieși: **pentru tine nu există nici o posibilitate de salvare, ai fost și rămâi prea rău!** Cu toate acestea a luat iar Biblia și a citit, până a ajuns, în sfârșit, la istoria celor doi tâlhari care au fost răstigniți cu Domnul. Aici vrea să povestească el însuși mai departe: îmi ziceam: aici este un om aproape la fel de rău cum ești tu! Am căzut în genunchi lângă Biblie și am zis: „Doamne, sunt la fel de rău cum era acest tâlhar. Vrei să mă mântuiești cum l-ai mântuit pe el?” Când mi-am deschis iar ochii după această scurtă rugăciune, au căzut pe cuvintele: „Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în Rai.” Le-am privit ca pe un răspuns la rugăciunea mea. Cu toate că nu știam în ce mod fuseseră înlăturate păcatele mele, nu m-am îndoit totuși nici o clipă de mântuirea mea. Dumnezeu Însuși mi-a dat certitudinea că nu voi merge la pierzare. Treptat El m-a învățat din scumpul lui Cuvânt, că Isus a murit în locul meu și prin sângele Lui prețios, toate păcatele mele au fost înlăturate; că Dumnezeu nu-mi mai vede păcatele, ci sângele lui Isus. **Moartea slăvitului nostru Domn Însuși stă între mine și toate păcatele mele.** Acum simt că nu-mi mai aparțin mie însumi. Viața mea pământească a fost răscumpărată prin sângele Lui și prin același sânge mi s-a dat viața veșnică.’

Astfel a învățat acest marinar să recunoască valoarea vieții lui: Dumnezeu a socotit-o demnă de sângele lui Isus și vrednică măreței chemări de a trăi pentru Isus. Permite să fii întrebat: ești și tu un răscumpărat al lui Isus Hristos cu sângele Mielului? Îl cunoști pe Isus ca Mântuitor și Salvator al tău? – Dacă încă nu-L cunoști, grăbește-te încă azi al El, Cel care a murit pentru cei pierduți pe lemnul blestemat. Gândește-te că nu există altă cale spre cer!

Dragă prietene! Cât de mare apreciezi tu **valoarea vieții tale?** Mă tem că o estimezi prea puțin. Viața ta este o creație a lui Dumnezeu; fiecare zi, fiecare oră este un dar al lui Dumnezeu. **„Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!”** (Psalmul 90,12). Fii convins că Dumnezeu are pentru viața ta gânduri mărețe de har. Vino numai cu mărturisirea vinei tale la Isus; spune-I că dorești să devii un copil binecuvântat al lui Dumnezeu. Atunci vei primi un drept divin, acela de a-L numi Tată pe Dumnezeul cel veșnic; El îți va da duhul înfierii, prin care poți striga: „Ava, Tată!” (Romani 8,15) Poate îți spui că Dumnezeul cel veșnic n-ar fi așa de preocupat în inima Lui cu tine și cu viața ta; dar privește la crucea de la Golgota! Uită-te la marea dovadă, de neînțeles, a dragostei lui Dumnezeu, că El Și-a văzut singurul Fiul suferind și murind în locul tău pe cruce. Cunoști cuvântul: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănile Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53,5) Este voia lui Dumnezeu ca tu să iei aceasta pentru tine. Cine pricepe aceasta cu certitudinea credinței, va fi un copil al lui Dumnezeu; el poate atunci să spună: „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți (chiar și pentru mine), cum nu ne va da fără plată, împreună cu El toate lucrurile?” (Romani 8,32)

Dumnezeu trebuie să primească viața ta în mâna îndurării Lui, căci altfel ea niciodată nu va deveni ceea ce trebuie să fie. Ai înțeles lucrul acesta și ești conștient că vina păcatului tău te desparte de har atâta timp, până vii la Isus și vei fi împăcat prin credința în sângele Lui?

Nr. 45

UN MONUMENT AL HARULUI

„Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică.” (1 Timotei 1,16)

H. K., un băiat de 15 ani, a fost trimis de tatăl lui, care era cizmar la R., în Württemberg, în localitatea învecinată, ca să predea acolo un cărucior împrumutat. Dar pentru că în ciuda anilor săi tineri era priceput și gata la orice lucru rău, a vândut căruciorul și a petrecut o zi veselă împreună cu prietenii de teapa lui, în cârciumi. El știa că lungă lui absență îi va aduce din partea severului său tată, bătaie cu cureaua cizmarului de legat calapodul. Pentru a scăpa din încurcătură cu minciuna, l-a amăgit pe tatăl lui că a găsit în pădure o căprioară bolnavă, împușcată, că a venit și vânătorul și l-a rugat să transporte căprioara cu căruciorul în localitatea lui destul de îndepărtată. Vânătorul i-a dat pentru aceasta 50 de pfenigi ciubuc. Pe aceștia din urmă tânărul trișor i-a arătat tatălui său. Acesta l-a întâlnit în ziua următoare pe arendașul de vânătoare, căruia i-a povestit tot. Arendașul a făcut cercetări și a reclamat problema instanței de judecată. A luat naștere o întreagă urzeală de minciuni din acea primă minciună. La constrângerea judecătorului de primă instanță, escrocul de 15 ani a depus un jurământ la tribunal, asupra adevărului declarațiilor lui. De la acest sperjur, H. K. trăia în cumplite zbuciumări sufletești; în mod curios el s-a îmbolnăvit de dureri așa de ciudate de ceafă, încât timp de opt zile a fost nevoit să privească mereu spre cer. El știa că Dumnezeu i-a trimis această suferință pentru a-l chema la pocăință, dar cu teama și disperarea se amestecau atâta mândrie și încăpățănare, încât nu s-a decis pentru mărturisire, **ci pentru suicid**. S-a dus în podul șurei, a luat o funie, din cele care se folosesc la înfășurarea snopilor și s-a spânzurat de grinda acoperișului. Astfel a făcut ultimul său pas pentru pierzarea veșnică; **dar Dumnezeu încă nu făcuse ultimul pas de har pentru viața aceasta atât de pierdută fără nădejde**. Funia trebuie să se fi dezlegat de grindă după ce H. K. și-a pierdut cunoștința, căci după mult timp acesta s-a trezit din inconștiența lui, zăcând pe podea. De sinucidere a fost salvat, dar în minciuna și în sperjurul lui a stăruit chiar și atunci, când după un anumit timp, sora lui muribundă l-a mai întrebat o dată și l-a implorat să-i spună dacă jurământul lui a fost adevărat. El a rămas la minciuna lui.

În vremea care a urmat, a mai avut parte de o mare dovadă că harul îl caută: la scăldat a ajuns odată luat de curent într-un loc adânc, s-a scufundat și a fost tras din apă de păr, inconștient. Nici aceasta n-a adus nici o schimbare în starea vieții lui păcătoase. În timp ce fura fructe din pom împreună cu unul din prietenii lui răi, a căzut așa de nefericit din pom, încât pentru un anumit timp și-a pierdut graiul. Nici aceasta nu l-a adus la pocăință. După ce s-a însănătoșit, a plecat în călătorie ca cizmar, întâi la Basel. Acolo a găsit un tovarăș de lucru, care s-a prefăcut evlavios și la escroc de bani. Tocmai de aceea a fost aceasta pentru H. K. motivul să urască fiecare mărturie de la Dumnezeu și a adevărului. El s-a aruncat în cercul ateștilor (cei care Îl reneagă pe Dumnezeu) și în literatura ostilă lui Dumnezeu. Astfel, tot ce a făcut Dumnezeu pentru el, părea să fi fost zadarnic. Apoi s-a întâmplat că a avut loc în apropiere de Basel o mare serbare populară, la care au ieșit puhoai de oameni. Era imposibil ca aceste mase revărsate să poată fi transportate cu trenul. Așa că H. K. cu mulți alții au mers pe jos. Când trenul supraîncărcat, cu care trebuia să călătorească și H. K., a ajuns pe podul de la Mönchenstein, trenul s-a prăvălit în adânc. Sute de oameni au fost aruncați în moartea instantanee sub ochii lui H. K. El însuși a pus umărul la primele acțiuni de salvare, în timp ce inima îi era mișcată de întrebarea: unde s-au dus acum acești oameni, împinși așa de brusc în veșnicie? Ce s-ar fi ales de tine, dacă ai fi fost și tu în tren? Imaginile de groază pe care le-a văzut acolo: capete detașate, bucați sângerânde de membre, trupuri omenești ciopârțite, printre dărâmături, i-au preocupat imaginația noaptea când

era în patul lui. Trupul lui ruinat prin viața vicioasă se cutremura sub aceste impresii. Dar nici acest eveniment n-a scos inima prinsă în capcana păcatelor, din mrejele lui Satan.

La acest bărbat, orice fel de încercare a harului divin, în salvare, în ocrotire, în avertizare părea să fie zadarnic. „Tu-i lovești și ei nu simt nimic; îi nimicești și nu vor să ia învățătură; iau o înfățișare mai tare decât stâncă, nu vor să se întoarcă la Tine.” (Ieremia 5,3). Noi, oamenii, la o asemenea împotrivire am fi ajuns de mult la capătul răbdării, **dar ce poate harul lui Dumnezeu este mult peste gândurile omenești.**

H. K. și-a continuat călătoria, a ajuns la Berna, în casa și serviciul unui maestru credincios, unde lucrau și alți creștini adevărați, fiind calfe. Aici, ceea ce pentru H. K. era ceva nemaiauzit, munca zilei era începută și terminată cu citirea Bibliei și rugăciune comună în genunchi. Între calfe era unul care l-a luat pe acest nou venit cu rugăciuni fierbinți în inima lui rugătoare. Acum a început marea luptă în lăuntru bărbatului încăpățânat, care simțea deslușit puterea și influența rugăciunii și a Cuvântului lui Dumnezeu și totuși voia să se împotrivescă. Astfel a mai mers o vreme seara la adunare, vrăjmaș categoric al lui Dumnezeu, până într-o zi, când Domnul l-a dus într-o adunare de evanghelizare. Aici s-a prăbușit. El a recunoscut martorului lui Dumnezeu toată calea păcatului său începând din tinerețe și a primit sfatul să se prezinte de bunăvoie cu sperjurul lui acolo unde a depus jurământul strâmb. După ce H. K. a pășit în lumina lui Dumnezeu, iar harul revărsat și deplina iertare prin sângele lui Isus i-au fost pecetluite, el s-a decis să parcurgă această cale a mărturisirii sincere; și a parcurs-o în pace.

El a fost pedepsit cu închisoare pentru sperjurul lui, dar el a mărturisit că Acela care l-a salvat din închisoarea pierzării veșnice, a fost cu el și la el în închisoare. Astăzi acest bărbat este un vas de cinste și un monument al harului, a cărui casă binecuvântată glorifică minunata dragoste a lui Dumnezeu, căile harului demne de adorare. „Dar unde s-a înmulțit păcatul, harul s-a înmulțit și mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viață veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 5,20-21).

Ce luminos poate Dumnezeu să scrie în fața ochilor oamenilor, printr-o asemenea poveste de viață: **nimeni nu este prea rău pentru harul mântuitor al lui Dumnezeu!** Într-adevăr: „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19,10). Ai gândit tu despre tine: sunt prea rău!? Ai gândit despre alții: împotrivirea lor, răutatea lor, nerecunoștința lor, minciunile lor, neînduplecarea lor este prea mare!? Șterge toate gândurile de felul acesta! Recunoaște că Isus este un Mântuitor, care-l poate salva pe cel mai ticălos, numai omul de s-ar smeri, în sfârșit, în fața dragostei căutătoare a Acestui Dumnezeu minunat!

Sau poate faci parte dintre aceia care gândesc: „Este cu siguranță foarte bine că acest înșelător, vinovat de sperjur, sinucigaș și așa mai departe, s-a întors la Isus – **dar eu?** Pe mine nu mă poate urmări nimeni pentru ceva, la mine treaba stă cu totul altfel. Chiar dacă am slăbiciunile mele – păcătoși doar suntem cu toții, totuși pot să rezist înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Eu nu sunt un nelegiuit, dimpotrivă, eu țin tare de religia noastră moștenită.”

Dacă acesta este limbajul tău, atunci ascultă ce-ți spune Domnul: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu și sunt socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.” (Romani 3,23-24). Ai căutat harul? Ai avut parte de răscumpărare? Ai venit la Isus ca un pierdut și ca un vinovat dornic de mântuire? Dacă nu ți-ai trăit întoarcerea și nașterea din nou, ești pe calea lată spre pierzarea veșnică. „Întoarceți-vă și veți trăi!”

Nr. 46

DUMNEZEU ARE CHEIA

„Domnul este drept în toate căile Lui și sfânt în toate faptele Lui.”

(Psalmul 145,17)

Există poate în viața ta evenimente, accidente, pierderi despre care întrebi: **de ce** a trebuit să mă lovească aceasta? **De ce** n-a putut să-mi reușească aceea? **De ce** a avut altul parte de ceea ce mi-am dorit eu atât de fierbinte? Nu întreba așa, prietene; ai încredere că asupra vieții tale a acționat atotputernicia, înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu.

Lumea este plină de oameni care cârtesc împotriva lui Dumnezeu și a căilor Sale. Câți oameni cred că știu mai bine în lucrurile mari și în lucrurile mici – unul bombăne împotriva ploii interminabile, un altul se plânge de secetă. Dumnezeu nu lasă pe nimeni să se amestece, nici chiar atunci când văduvește aici o femeie tânără, care cu ceata ei de copii nu văd cum o vor scoate la capăt, iar acolo păstrează în viață un bătrân, care este socotit de prisos. Bogata doamnă X. și-a văzut murind fiul plin de speranțe; medicul a fost la capătul priceperii sale. Dar mama n-a vrut să se împace cu căile lui Dumnezeu. Ea a invocat făgăduințele date rugăciunii credinței, ea l-a smuls pe fiul ei de la Dumnezeu prin insistență. Dumnezeu l-a lăsat pe fiu să se însănătoșească. El a devenit un om risipitor, fără scrupule, rușinea și durerea părinților lui. Într-o zi i-am văzut în fața mea pe tată și pe mamă, în lacrimi, iar tatăl a zis: Pentru acest fiu nu mai există nici o nădejde. – Dumnezeu a știut-o mai bine decât această mamă; dacă s-ar fi plecat umilă în căile lui Dumnezeu, ar fi economisit multe lacrimi ea și bărbatul ei.

Să nu gândești niciodată că ai putea să știi sau să faci ceva mai bine decât Dumnezeul atotputernic. De multe ori nu poți să-ți dai seama de ce procedează Dumnezeu așa – aici este valabil cuvântul: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe **după aceea**.” (Ioan 13,7).

Chiar în viața marilor bărbați ai acestei lumi vedem cum **merge de jos în sus**. Marele președinte nord-american Abraham Lincoln (1809-1865) a fost în tinerețea lui: argat, șef de echipaj, spărgător de lemne, băiat de prăvălie – nimic nu mergea bine. În sfârșit, a deschis o băcănie și - a dat faliment. Tocmai acesta a fost drumul pentru a-l conduce la o carieră de avocat, prin care a devenit un om respectat, iar mai târziu președinte și nu numai atât, ci salvatorul patriei sale în cea mai grea strâmtorare. Și mult mai frecvent folosește Dumnezeu măhnirea și accidentele, pentru a-i face pe oameni să găsească fericirea nepieritoare și filiațiunea lui Dumnezeu, pe care ei nu le-ar fi găsit niciodată pe căile alese de ei.

Domnul A. era un om bogat; fabrica lui mare și clientela bună le datora hărniciei lui. El și-a estimat averea cam la 80.000 de mărci. Într-o noapte fabrica a ars. Plățile, care cu siguranță erau așteptate, au rămas în restanță, din una în alta a ajuns falimentar și n-a mai avut nimic. Din disperare a vrut să-și ia viața; salvat miraculos din valuri, unde după socoteala omenească aceasta părea absolut imposibil, el a început să înțeleagă limbajul lui Dumnezeu, care-l chema la pocăință. Într-o noapte, în care L-a zărit pe Domnul într-un vis, a găsit pace și a devenit fericit. Curând după aceea s-a întors și soția lui. El însuși a venit într-o zi la un mesager al lui Dumnezeu: ‚Vin numai să vă spun cât de nespus de fericit sunt.’ Apoi a povestit cele de mai sus și a continuat: ‚Îl laud zilnic pe Dumnezeu că m-a făcut să ajung atât de sărac, altfel n-aș fi devenit niciodată așa de fericit. Pentru săptămâna aceasta am de muncă și pâine pentru ai mei; ce va fi după aceea, nu știu. Dar aceasta o știu: Domnul ne va purta de grijă.’ Acest creștin, având în vedere trecutul, a avut un răspuns limpede la întrebarea: de ce? Adevărata teamă de Dumnezeu îl ferește pe cel umil de a pune această întrebare Dumnezeului său. Cu toate acestea este adevărat că există încercări în care inima omenească are nevoie de mult har, pentru a avea încredere în Dumnezeu printre suferințe și lacrimi, că dragostea Lui face totul desăvârșit. Ce mângâiere că veșnicul Dumnezeu, din înaltul lui sfânt privește în jos plin de îndurare și har, pe acest sărman pământ. „Domnul privește din înălțimea cerurilor și vede pe toți fiii oamenilor. Din locașul

locuinței lui privește pe toți locuitorii pământului. El le întocmește inima la toți și ia aminte la toate faptele lor.” (Psalmul 33,13-15). Cine Îi va cere socoteală sau Îi va da instrucțiuni? Toate căile Lui sunt desăvârșite, chiar și acolo unde omul nu le înțelege.

În fabricile în care mătăsurile sunt țesute cu modelele lor de multe ori artificiale, în felurite culori, cu flori și figuri, există așa-numitul scaun al lui Jacard. Dacă intri într-o asemenea țesătorie, vezi cum se învârtesc fusuri fără număr, de la care pleacă firele în toate culorile posibile, pentru a fi țesute împreună. În mijloc este un dulap mare, închis, de la care pleacă toate aceste mișcări. Tot în el se întocmește lucrarea, fiecare după modelul care trebuie țesut. Dulapul este încuiat ca să nu se schimbe nimic la țesătură. Un creștin în vârstă, un meșter tăbăcar, care a auzit despre această realizare minunată, s-a lăsat condus în fabrică de către un muncitor. Bătrânul a privit uimit la ciudata **mișcare** și a zis: „Nu înțeleg relația și scopul și cum stau toate în legătură.” Muncitorul a spus: „Stăpânul meu are cheile de la acest dulap, iar eu nu vi-l pot deschide.” Această simplă remarcă a fost pentru bătrân ca un răspuns de sus la multe întrebări ale inimii lui, pentru că n-a putut să înțeleagă întotdeauna căile lui Dumnezeu. **Stăpânul meu are cheile!** Vreau să I le și las, și-a zis, chiar dacă nu pot să văd înăuntru; este suficient dacă guvernează EL. El realizează ce Și-a propus, chiar și fără să văd eu „cum”.

Peste cei aproximativ 1500 milioane de oameni de pe pământ domnește atotputernicul atotînțeleptul Dumnezeu plin de har, ia seama la gândurile, vorbele și căile lor, răspunde la fiecare rugăciune a credinței, aude fiecare suspin și rugăciune, numără fiecare lacrimă. „Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă toți cei ce-L cheamă cu toată inima.” (Psalmul 145,18). El îi lasă pe ai Lui să afle cum sparge El cursul lucrurilor de zi cu zi, cu putere și har împărătesc, pentru a-i salva; El îl lasă pe om să culegă ce a semănat; El știe să-i arunce pe cei mândri în țărână; El zdruncină mii cu accidente îngrozitoare, pe care le îngăduie și totuși El salvează și ocrotește iar în multe cazuri oameni nerecunoscători, care după aceea Îi rămân datori cu mulțumire și pocăință. Că omul, cu toate acestea, rămâne răspunzător pentru purtarea lui, pentru toate hotărârile vieții lui, o mărturisește conștiința fiecăruia.

Iar acum, prietene, permite să ți se arate ce gânduri are Dumnezeu cel veșnic pentru viața ta. Dumnezeu te iubește și te caută; El vrea să facă din viața ta ceva spre onoarea Lui. Tu trebuie să vii sub har, binecuvântat și spre binecuvântare. **Vrei lucrul acesta?** Dumnezeu s-a gândit la tine cu dragoste desăvârșită, veșnică. El L-a dat pe singurul Lui Fiu, Isus, pentru tine, la moarte de cruce; El L-a împovărat cu vina ta și L-a lăsat să poarte pedeapsa ta, blestemul tău. Astfel a deschis Isus poarta harului. Nu există nici o dovadă mai mare a dragostei lui Dumnezeu, decât crucea de la Golgota. Dacă toate celelalte călăuziri ale vieții tale nu poți să le înțelegi – aceasta una poți și trebuie s-o înțelegi: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu.” (Ioan 3,17-18). **Crezi în Fiul lui Dumnezeu?** A crede înseamnă: a te încredința cu deplină încredere, cu toată inima și viața, Aceluia care S-a așezat pe Sine Însuși sub judecata lui Dumnezeu, pentru a te mântui. Ce dragoste! Privește în mâinile care au fost străpunse pe cruce pentru tine și fii încredințat tare că din aceste mâini nu poate veni în viața ta decât ceva bun și îndurare.

Ceea ce te face nefericit, nu este decât păcatul tău; ceea ce te apasă este vina ta. Iată, de acestea vrea Domnul să te mântuiască. Dacă viața ta trebuie să ajungă sub deplina binecuvântare a lui Dumnezeu, trebuie să mergi cu vina ta la Domnul. Adu-I-o Lui! El ți-o va lua, îți va tămădui conștiința prin sângele lui Isus. Atunci Cuvântul lui Dumnezeu îți va da o privire de ansamblu și înțelegere, iar tu nu vei mai întreba în aceasta sau în cealaltă: **de ce?** Ci ca un copil al lui Dumnezeu vei lăuda pe Domnul din adâncul inimii tale: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de neînțelese sunt căile Tale!” (Romani 11,33).

Nr. 47

CE ESTE VIAȚA?

„În El era viața și viața era lumina oamenilor.” (Ioan 1,4)

Uneori auzim spunându-se despre bărbați: **acesta este un om de viață**. Prin aceasta înțelegem oameni care fără obiecția conștiinței savurează pofta ochilor, a cărnii și a pântecului, în formă fină sau ordinară. Ei au pus pe primul loc: plăcerea, distracția, amuzamentul, fără să le pese că alții sunt aduși în suferință profundă prin viața lor. Când un asemenea om de viață ajunge bătrân și bolnav, obișnuiește să fie indispus și posomorât, până ajunge iar în dispoziție prin alcool, până acolo încât să poată savura ceea ce poate îi mai oferă ziua de azi. Dar odată cu creșterea numărului de ani și cu încărunțirea și chelirea capului, plăcerile devin tot mai insuficiente, orele triste, nopțile nedormite, indispozițiile tot mai multe. Unul dintre acești oameni de viață, care pun așa mare preț pe a mânca și a bea bine într-o societate veselă, a spus că o astfel de viață seamănă cu o zi în care pentru început primești un mic dejun excelent – prin aceasta se referea la anii tinereții. Apoi vine un prânz potrivit – aceștia sunt anii bărbăției, iar apoi urmează o cină mizerabil de proastă – prin aceasta înțelegea bătrânețea unui asemenea om de viață.

Biblia spune același lucru în cuvinte mai bune, mai potrivite: „Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii când vei zice: „Nu găsesc nici o plăcere în ei.” (Eclesiastul 12,1-2). Acești oameni au văzut și au savurat tot ce este de văzut și de savurat în metropolele moderne, au citit toate cărțile interesante posibile, cunosc totul – numai un lucru le mai stă în față: **spaima trezirii conștiinței!** Vai, când această carte întunecată va fi deschisă în fața ochilor amintirii lor! Figurile acuzatoare ale trecutului vin neanunțate la omul care zace fără somn în patul lui. Ce imagine înspăimântătoare a vieții pierdute, peste tot: Vină! Vină! Vină! Este această viață într-adevăr **viață**?

Mulți oameni își închipuie că „viață” înseamnă să ai mulți bani, muncă puțină, prieteni veseli, să fii sănătos și fiecare după înclinație, să meargă azi la cârciumă, mâine la teatru. Mulți o și numesc „**a savura viața**”, atunci când pot să facă tot ce au chef de-a dreptul destrăbălați, chiar dacă acelea ar fi lucrurile întunecate ale poftei necurate. Este aceasta viață? Nu, aceasta este o cale a morții, a blestemului, care duce în iad. Dacă toți tinerii care stau râzând în jurul mesei de cârciumă sau aceia care se învârtesc împreună în dans ar scoate din poșetă ultima scrisoare a tatălui și a mamei lor și ar citi-o, atunci la mulți „umorul bun” s-ar evapora repede. Dar dacă am pași chiar în mijlocul lor și le-am deschide marea scrisoare a lui Dumnezeu către oameni, pentru a le citi din ea, atunci l-ar da afară mâniași pe un asemenea mesager. Acolo, unde în clinchetul paharelor se strigă adesea: „**Să trăiască!**”, nu se poate suporta cuvântul: „**Căci cel ce mă găsește, găsește viața și capătă bunăvoința Domnului. Dar cel ce păcătuiește împotriva mea își vatăcă sufletul său; toți cei ce mă urăsc pe mine, iubesc moartea.**” (Proverbe 8,35-36).

Când acum câțiva ani a fost dezgropată din nisipul deșertului african colonia militară romană Timgad, s-a găsit în piață (în romană: forum), pe dalele cu care este pavat terenul, inscripția: „**A vâna, a te scălda, a juca, a râde, aceasta înseamnă să trăiești.**” În nisipul deșertului cuvântul **baie** li se părea minunat călătorilor, părea aproape ca o ironie – iar în lumea morții, pe care o vezi de jur-împrejurul tău, devii gânditor când citești. „Aceasta înseamnă să trăiești!” Acea inscripție nu vorbește despre lucruri rele, ci despre cele îngăduite, folositoare și bune și totuși este un cuvânt al plăcerii lumești amăgitoare, acela care în acest loc al morții se amăgește singur. Neamurile care l-au scris odinioară acolo, n-au știut ce înseamnă „a trăi”, căci ei nu l-au cunoscut pe Isus, care spune: „**Eu sunt viața!**” (Ioan 14,6). „Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi

mort, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. (Ioan 11,25-26). „Morți în păcate și fărădelegi.” (Efeseni 2,1-2).

Dar oare se știe astăzi în creștinătatea de nume ce este „**viața**”? Ah, nu, nenumărați oameni, care își zic creștini, au o concepție mult mai ordinară despre ce înseamnă **viața**, decât acei romani de odinioară, care au întocmit această inscripție din piața din Timgad. Viața practică, zilnică a majorității creștinilor de nume este într-un contrast izbitor cu adevărul creștinism. Câtă vreme sunt tineri și sănătoși, cântă: **„Faceți-vă aici o viață de plăcere,/ Nu-i nici o altă lume, nici vreo revedere.”** Aceasta nu este nici întâmplător, nici nu-i de azi, de ieri. De 100 de ani cântă studenții germani cântecul latinesc “Gaudeamus igitur”. Prima strofă sună astfel tradusă: ‘Să ne bucurăm, așadar, cât suntem tineri, căci după o tinerețe plăcută și o bătrânețe anevoioasă, vom fi toți una cu pământul. De aceea mâncați și beți, tovarăși, căci în veacurile ulterioare nu va mai exista întoarcere pentru noi.’ Negreșit, majoritatea oamenilor tineri cântă asemenea cântece, fără să se gândească la adevărata semnificație – dar de aceea, totuși, ei continuă să rămână stăpâniți de duhul lumii, în puterea necredinței. Fiecare cuvânt al acestui cântec este o respingere a dragostei lui Dumnezeu, care L-a dat pe veșnicul Fiul la crucea de la Golgota, pentru a ne salva pe noi, păcătoșii pierduți, din stricăciunea păcatului.

Nu exprimă acest cel mai iubit cântec studentesc exact același lucru ca neamurile din zilele apostolului Pavel? Ei spuneau: “Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri.” (1 Corinteni 15,32).

Dacă aceasta este caracteristica vieții tale, atunci să știi: poți, într-adevăr, să trăiești fără Isus, dar crucea de la Golgota nu poți s-o desființezi. Realitatea că Fiul lui Dumnezeu a atârnat împovărat cu vina noastră pe lemnul blestemat, pentru a-i mântui pe păcătoși, strălucește peste viața tuturor națiunilor și ea a luminat și în viața ta. Tu poți contesta acest lucru de o mie de ori, dar să știi totuși că acesta este adevărul. Poți să susții că Dumnezeu, Dumnezeul cel sfânt și Judecătorul nu există și totuși simți că trebuie să te înfățișezi înaintea Lui. Poți să spui râzând că noțiunile de bine și rău sunt numai omenești, numai formate prin educație, conștiința m-a mințit când m-a muștră, n-am mai întrebat-o și am declarat-o moartă. Taci și amuțește! Și totuși conștiința strigă în orele liniștite, când entuziasmul s-a evaporat. Dacă apoi vin: boală, bătrânețe, nevoie, sărăcire, auzi zi și noapte glasul: Ce ai făcut? Ce s-a ales de viața ta? Încotro te îndrepti? **Asta-i viață?**

L-ai văzut pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce, sub cununa Lui de spini, luptându-Se în judecata lui Dumnezeu sub povara vinei tale? Și totuși rămâi indiferent, egoist, nesmerit? **Ești pe drumul morții!** Ascultă ce este **viața!** Viața este: să te știi iubit de Dumnezeul cel veșnic, să te odihnești la inima și în mâinile lui Isus. Viața este: să privești cu o nădejde indestructibilă prin poarta deschisă a Casei cerești a Tatălui. Viața este: să poți spune în pacea lui Dumnezeu: nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine.

Un bărbat încercat, dar care până atunci, în ciuda prosperității și a succesului a trăit lipsit de pace și de nădejde, a găsit de curând pacea cu Dumnezeu prin sângele lui Isus. Câteva săptămâni mai târziu scria:

Ce pace prețioasă a intrat în inima mea! Ce fericit sunt că știu că acum am găsit pacea cu Dumnezeu. Acum pot să vorbesc orice cu Domnul în rugăciune. El îmi dă franchețe, să vin la El cu cea mai mică dorință. Isus este acum și Mântuitorul meu, El a suferit și pentru mine amara moarte de cruce, pentru iertarea păcatelor mele. El a devenit și prietenul meu iubit și fidel. El mă conduce acum de-a lungul țărmului mării spumegânde, pentru a-mi arăta lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Pot să-I vorbesc cu glas tare, El îmi dă cuvinte ca să-L laud pe marele Creator. Prin Duhul Lui cel Sfânt EL îmi deschide simțurile pentru priceperea altor lucruri. Nu găsesc suficientă mulțumire pentru tot harul. „Eu una știu: că eram orb și acum văd.” (Ioan 9,27).

Acum știi ce înseamnă viața. **Tu trăiești?**

Nr. 48

SUB A CUI INFLUENȚĂ EȘTI?

„Adevărat, adevărat vă spun: că oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului.
Dar dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” (Ioan 8,34 și 36)

Din anul 1876 până în 1880, un magnetizator danez, Karl Hansen a făcut mare vâlvă. Acest om dădea în toate orașele mari ale Europei reprezentații publice, în care, din numărul spectatorilor chema persoane individuale, pe care, cu mișcarea mâinii le transfera într-un somn asemănător cu leșinul. În această stare, oamenii făceau, la porunca magnetizatorului, în fața ochilor publicului, cele mai minunate mișcări. Ei erau vizibil privați de orice voință proprie și legați de voința acestui om ciudat, care, în cele din urmă îi trezea din somnul lor magnetic. Aceste persoane mărturiseau după aceea, că nu mai aveau nici o amintire din tot ce se petrecuse cu ei. În 1880, la Viena, s-a ajuns la o anchetă judiciară împotriva lui Hansen, în care s-a constatat prin medici și naturaliști, că în nici un caz nu este vorba despre o escrocherie convenită, ci despre realitatea unor influențe invizibile și inexplicabile, căreia persoanele în cauză nu i se mai puteau sustrage, după ce s-au expus odată influențelor acestui om. De atunci au avut loc de mai mult ori asemenea apariții și nu poate fi pus la îndoială că există oameni care exercită asupra altora, o putere misterioasă care leagă voință personală; ei au capacitatea de a-i supune pe alții fără voință sub stăpânirea lor, până la cuvintele pe care le rostesc, până la mișcările mâinilor și ale picioarelor lor. Unii chiar au abuzat de această putere a lor, pentru a determina pe oamenii predați lor, la trădarea unor taine, la livrare de bani sau la acțiuni imorale. Tot domeniul acesta misterios este desemnat cu numele de **hipnotism**.

Lucrul acesta și s-ar putea părea aproape indiferent, dacă el n-ar fi dovada că există puteri nevăzute care guvernează viața oamenilor și de care omul nu se poate elibera singur. Cuvântul desăvârșit al lui Dumnezeu exprimă deslușit că acei oameni care încă nu sunt proprietatea mântuită a lui Isus, sunt legați în dependență „de domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii oamenilor.” (Efeseni 2,1-1). Despre cine vorbește aici Cuvântul lui Dumnezeu? Cine este acel „domn al puterii văzduhului”? **Este Satan, stăpânul acestei lumi.**

Poate te gândești că toate hotărârile tale vin de la tine însuși și totuși situația nu stă deloc așa; tu ești influențat de felurite puteri spirituale, cărora le ești supus, parțial fără știința ta, parțial cu știința ta. Există, de exemplu, cărți și tablouri, prin care oamenii sunt împinși la imoralitate; fără această influență n-ar fi ajuns pe acest drum. Există alte cărți, care au împins mulți oameni la sinucidere. Toate aceste lucruri sunt mijloace în mâna celui tiran misterios. Satan nu trebuie să-i aducă pe oameni în puterea lui printr-un somn magnetic, ca acel magnetizator, nu, ei sunt născuți în puterea lui. Dar aici este o mare deosebire. Acel om le strigă oamenilor hipnotizați cu glas puternic: trezește-te! Apoi ei revin la starea lor normală. Dar Satan nu trezește niciodată el însuși pe cei stăpâniți și adormiți de el – aceasta o face numai harul lui Dumnezeu, pentru a-i elibera pe oameni de sub puterea Satanei, din somnul morții păcatului. Iată un exemplu din viață:

X. era fiul unor părinți credincioși și a învățat bine meseria tatălui său. Toate condițiile preliminare păreau îndeplinite pentru a menține această viață pe drumul cel bun – și totuși lipsea ceva: întoarcerea personală la Isus a tânărului bărbat. El a fost crescut evlavios, dar n-a trăit întoarcerea; în ciuda intențiilor bune, el era sub puterea stăpânului întunecat. Și cum a mers? În 1905, cam la 19 ani, a plecat la Berlin. Acolo a ajuns, după scurt timp, într-un anturaj rău. Drumul lui a fost: cârciuma – băutul – imoralitatea. Curând a încetat să lucreze și a găsit un loc de ședere într-o casă a rușinii. Averea pe care a primit-o acolo, a plătit-o scump. Trupul lui tânăr, sănătos până mai înainte, a fost ruinat prin boli rele, consecința păcatului. Părinții n-au primit luni în șir nici o scrisoare. Pentru a face rost de bani, a încercat cu hoția de buzunar. Satan a făcut ca să reușească. Un portofel pe care l-a furat unei doamne, conținea mult peste 100 de mărci. Un ceas de aur și sume mici de bani au căzut de asemenea în mâinile lui.

Unde ajunsese acest tânăr? Ce uimitor de repede s-a scufundat această viață în adâncul cel mai întunecos! A vrut el lucrul acesta? **În nici un caz!** El se simțea chiar profund nefericit în aceasta; știa că este pe drumul pierzării. El a ajuns acolo unde n-a vrut să ajungă. În sfârșit, când: sănătatea, puterea de muncă, numele bun și onestitatea, tot ceea ce luase cu sine în viață de acasă a fost pierdut, și-a venit în fire: așa nu mai pot trăi! Totul s-a petrecut exact ca în istoria fiului risipitor. „Și-a venit în fire și a zis: „...Mă voi scula și voi merge la tatăl meu.”” (Luca 15,17-18). Ce-i drept, încă nu era o întoarcere acasă cu mărturisirea cinstită a păcatelor, era numai cunoștința: trebuie să ieși acum din Berlin, altfel pieri de tot. – Astfel a venit acasă. Nici tata, nici mama n-au bănuțit din ce fel de viață venea fiul. – El a început din nou să lucreze, dar era profund nefericit. Atunci prietenii l-au invitat să meargă cu ei, pentru a asculta evanghelia. Puterea Cuvântului lui Dumnezeu a atins inima și conștiința tânărului bărbat. Când s-a terminat adunarea, s-a dus la un martor al lui Isus, a spovedit toată mizeria și rușinea trecutului său, s-a abandonat în mâinile lui Isus, s-a adăpostit sub puterea harului sângelui de la Golgota. Raza dragostei lui Dumnezeu l-a trezit din amorțeala lui. Dumnezeu l-a chemat. El a fost eliberat de sub puterea și influența stăpânului întunecat, din lanțurile Satanei. Atunci au curs multe lacrimi de pocăință peste viața lui pierdută – ah, ochii lui vedeau, privind în urmă, numai vină. Dar în fața lui stătea Salvatorul lui; Isus a rostit cuvântul harului: „Iertate îți sunt păcatele! Credița ta te-a mântuit; du-te în pace!” (Luca 7,48 și 50).

Prin căderea lui Adam, tot neamul nostru a fost deposedat de libertate, legat sub puterea lui Satan. Acesta îi ține tare pe oameni în lanțurile și cursele lui, care în nici un caz nu sunt invizibile. Le poți vedea deslușit la un bețiv, la un desfrânat, la un zgârcit. Dar el are și alte capcane, care arată mai rezonabil, de exemplu: ambiție, mândrie, egoism, sete de răzbunare – cine ar putea să enumere lucrurile pe care le folosește Satan! Desigur, le rămân tuturor responsabilitatea și conștiința că sunt datori să facă binele și să evite răul – dar vai, ei simt și află că sunt legați prin pofte și dorințe. Se numește aceasta pe drept **libertate**? Nu, este robie; omul în starea lui naturală este un prizonier, el trebuie să fie eliberat din puterea Satanei. Lăudat fie Dumnezeu, Eliberatorul a venit – **este Isus!** De aceea a spus Domnul când l-a trimis pe Pavel cu vestea evangheliei la națiuni: „Să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu.” (Faptele Apostolilor 26,18). De aceea este scris: „Dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” Isus are putere să rupă toate funiile și lanțurile, să frângă de tot influența Satanei și să-ți dea din nou, ceea ce au pierdut Adam și Eva: **o voință eliberată**. Dar tu trebuie să primești mai mult decât au avut Adam și Eva înaintea căderii lor: tu trebuie să devii un copil iubit și binecuvântat al lui Dumnezeu, ocrotit sub puterea harului sângelui lui Isus. **Vrei lucrul acesta?** Ai vrea ca toate funiile păcatelor să fie rupte? Vrei să fii eliberat din toată puterea Satanei? Cheamă Numele lui Isus, abandonează-te în mâinile Lui, atunci toată viața ta va fi adusă sub puterea harului, Isus îți dă putere să faci voia lui Dumnezeu!

Nu poți să-I dai decât **două feluri** de răspunsuri: poți să spui în inima ta: vreau să rămân ce, unde și cum sunt – nu vreau să aud nimic despre eliberare, sunt bun destul! **Sau** poți să strigi: Doamne Isuse, eliberează-mă, iartă-mă, doresc să fiu mântuit! **Care este răspunsul tău?**

Nr. 49

CARE SUNT PRIETENII TĂI?

„Prietenul adevărat iubește oricând și în nenorocire ajunge ca un frate.” (Proverbe 17,17)

Dacă cineva-ți vorbește prietenul de rău,
Oricât pare de vrednic, nu crede cuvântul său.
Dacă toată lumea i-ar aduce denigrare,
Nu da lumii, ci prietenului tău crezare.
Doar cine-așa statornic prietenii-și iubește,
E vrednic să-i dea Domnul prieteni de nădejde.
O inimă de prieten e un rar tezaur,
Lumea-ntreagă n-o poate-nlocui nici cu aur
E-un odor cu sfântă putere miraculoasă,
Ce face minuni doar printr-o credință aleasă.
Dar orice-ndoială pune pe luciu-i o pată,
Odată spart, nu va mai fi întreg niciodată.
De-aceea, dac-un astfel de odor în dar primești,
O, să nu-i tulburi strălucirea, ci să-l prețuiești.
Nu sparge giuvaerul, privește lumea toată
Numai ca pe-un pedestal ce giuvaerul poartă.
Chiar de-ai ajunge cerșetor sărac și ruinat,
De-ți rămâne-o inimă de prieten, ești bogat.
Dar chiar de-ai câștiga un tron măreț de suveran,
Și n-ai, o, n-ai nici un prieten, ești un om sărman!

Aceste cuvinte prețioase au atârnat mulți ani într-o ramă simplă, deasupra biroului unui împărat, care în ciuda întregului lux al castelelor sale, a avut o viață tristă și un sfârșit încă mult mai trist. El n-a avut pe pământ nici un prieten adevărat, iar pe Cel ceresc, pe Cel adevărat, nu L-a cunoscut. Astfel, viața lui s-a sfârșit în disperare.

Îl cunoști pe adevăratul prieten? Îl cunoști pe Isus? El a spus. „Nu este mai mare dragoste, decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.” (Ioan 15,13). El a făcut-o; El, cu toate că El este Domnul slavei, a murit pe cruce pentru păcătoșii pierduți, pe care i-a iubit și i-a căutat. Ferice de tine, dacă Îl cunoști! **El iubește oricând.** Pe El poți să te bazezi neclintit. Un vechi soldat povestea: Am avut un prieten, care în zilele copilăriei noastre m-a chemat la Isus. El avea pe atunci 16 ani și mi-a fost călăuză spre adevăratul Prieten. Acest prieten acum este de mult plecat – dar el a fost prin harul lui Dumnezeu, cel mai mare binefăcător pământesc al meu, el a fost unealta pentru a-mi mântui sufletul și a-mi aduce viața sub binecuvântare veșnică. Permite să fii întrebat: ce fel de prieteni ai? Dacă ai **prieteni de la cârciumă**, atunci te vor trage la cârciumă. Tu îi vei întoarce spatele chiar și scumpei, bătrânei tale mame și vei respinge rugămintele ei, deși știi exact că mama îți vrea binele. Te mai gândești uneori la ochii ei sinceri? A plâns ea deja pentru tine? Oare ce scria în ultima ei scrisoare? Ah, prietenii fiilor au furat deja multor mame inima fiului, iar inima de mamă au frânt-o de mâhnire.

Ai **batjocoritori** printre prietenii tăi? Fii convins că dacă nu te desparți de ei, te vor trage în căile lor. Cuvântul lui Dumnezeu consideră ferice pe omul „care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori!” (Psalmul 1,1). Este deosebit de primejdios să ai batjocoritori ca prieteni, căci ei sfâșie toată sfințenia care ți-a mai rămas, cu observațiile lor veninoase și hazlii. Acești oameni sunt sub blestem și aduc

blestemul. Dacă ai asemenea prieteni, curând vei semăna cu ei. Căci este adevărat: spune-mi cu cine te aduni, ca să-ți spun cine ești.

Ai prieteni care **merg pe căile imoralității** și vorbesc despre lucruri murdare fără să roșească? „Nici curvarii, nici preacurvarii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6,9-10). Curăță-ți drumul de asemenea prieteni, căci nu se vor odihni și nu se vor opri, până nu vei merge pe căile lor păcătoase. Câtă vreme vei trăi inocent, vei fi un ghimpe pentru conștiința lor – ei fac tot ce pot. Satan face rost de ocazie, ca tu să ajungi sub puterea poftei murdare. Fii convins, că dacă vei merge mai departe cu asemenea prieteni murdari, vei ajunge înspăimântător de repede acolo unde sunt ei.

În Anglia, în 1307 a urcat pe tron regele Eduard al II-lea, la vârsta de 23 de ani. Acesta avea un prieten, Piers von Gaveston, care a influențat ca un duh rău viața lui Eduard deja ca principe moștenitor, la împotrivirea față de poruncile tatălui său. Tatăl l-a alungat din țară pe acest prieten rău. Abia murise tatăl, abia urcase Eduard al II-lea pe tron, că l-a și rechemat pe Gaveston. Curând, mai marii țării s-au opus intrigilor rele ale favoritului, chiar s-a ajuns din cauza acestui om la revolte sângeroase, până când, în cele din urmă, acesta a fost ucis în 1313. Cu toate acestea, Eduard al II-lea nu și-a eliberat nici acum viața de sub influențele vătămătoare. Un alt favorit, Hugo Spencer, a venit în locul celui anterior. Regina însăși s-a așezat în fruntea celor nemulțumiți. Sfârșitul a fost o prăbușire dezonorantă a lui Eduard al II-lea, care în anul 1327 a fost luat prizonier, i s-a luat coroana și în cele din urmă a fost omorât (27.IX.1327).

Ca acest rege pătesc mulți oameni. Ei ajung la pieire, viața lor ajunge sub blestem, pentru că nu vor să se despartă de prietenii lor răi.

Oamenii spun despre asemenea prieteni: acesta este un duh rău! În această expresie zace un adevăr profund, căci asemenea prieteni dăunători sunt unelte în mâna lui Satan. Când constăți că influența unei singure persoane dă naștere la asemenea efecte, atunci pentru tine și pentru mine este importantă întrebarea: care sunt prietenii tăi?

În „Faust” al lui Goethe, poetul face să apară un om instruit, bine-intenționat, la care se prezintă un prieten, care reușește să-l ia sub puterea lui. Este Satan; Goethe îl numește **Mefisto**. Acest prieten a schimbat viața aceluia care i s-a predat trup și suflet, într-o cale a blestemului. Când acest om foarte înzestrat a auzit vestea despre Hristos, Cel înviat, a exclamat: **Am auzit, într-adevăr, vestea, numai că lipsește credința!** Atunci Satan a venit la scepticul înțelept și a obținut puterea asupra vieții lui; el i-a oferit omului înșelat **pofta cărnii**, el i-a ușurat drumurile, el i-a deschis porțile spre păcat – astfel vine mizeria păcatului și blestemul peste oamenii necredinței. Mulți sunt convinși că marele poet s-a prezentat în „Faust” pe sine însuși, propria lui viață. Este adevărul, este realitatea: cine nu crede Evanghelia, a căzut sub puterea Satanei, iar acest prieten îi duce pe toți care-l urmează, la pieire pentru timp și veșnicie.

Grăbește-te să scapi de vraja acestui amăgitor șiret; fugi cu lanțurile păcatelor tale și cu acuzațiile conștiinței la Isus! Scriptura ne povestește despre un om sărac, bolnav, având trupul paralizat, conștiința încărcată de vină. Această viață era ruinată și anume, așa cum părea, ca urmare a propriului trecut păcătos. Dar acest om sărman mai avea o avere prețioasă: **avea prieteni care l-au cărat la Isus!** Ei l-au culcat pe o targă și l-au dus la Isus. Mulțimea le închidea drumul, dar ei nu s-au lăsat opriți. Ei au desfăcut acoperișul de pământ al casei în care era Domnul. Ei și-au coborât prietenul de sus în jos și acum era la picioarele lui Isus. Ochiul dragostei veșnice l-a privit pe sărmanul bolnav și Isus a rostit marele cuvânt de har: „**Fiule, păcatele îți sunt iertate!**” (Marcu 2,5) Apoi Domnul a vindecat și trupul bolnavului. El s-a sculat pentru a umbla într-o viață nouă. **Ai și tu asemenea prieteni, care te duc la Isus?** Ferice de tine! Atunci să ai parte de același lucru ca acel slăbănog! Și tu să auzi : „**Fiule, iertate îți sunt păcatele, scoală-te și umblă!**”

O, de l-ai găsi pe acest Prieten atotputernic, Care-ți mântuiește viața de blestem și de păcat, Care-ți rupe lanțurile, Care vrea să te ierte. Isus este Acela despre care este scris profetic în

cartea Proverbelor: „Prietenul adevărat iubește oricând și în nenorocire ajunge ca un frate.” Ferice de tine, dacă Isus, dragostea veșnică în persoană, devine prietenul tău, iar tu te poți bucura: „Prea iubitul meu este al meu și eu sunt a lui.” (Cântarea Cântărilor 2,16). Totuși, trebuie să știi, dacă vrei să devii prietenul lui Isus, că trebuie să rupi relația cu prietenii de la cârciumă și cu batjocoritorii, cu cei desfrânați și cu toții prietenii veseli ai acestei lumi. Ori una, ori alta. Este scris: „Prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu.” (Iacov 4,4). **Care va fi acum decizia ta?**

Nr. 50

TE POT AJUTA SENTIMENTELE EVLAVIOASE?

„Crede în Domnul Isus și vei fi fericit (textual: mântuit)”.

(Faptele Apostolilor 16,31)

Seara se ședea în jurul focului de bivouac; o glumă urma după alta – nu toate erau potrivite pentru urechea unei mame iubitoare. Apoi, un lung duruit al tobelor! Adunarea! Peste câmpul întins răsuna melodia:

Puterea dragostei ador, mă-nchin,
Ce-n Isus s-a arătat, s-a împlinit;
Mă las în voia imboldului și vin
Să iubesc, cum eu vierme-am fost iubit.
Mai bine decât în mine să m-afund,
În marea dragostei să mă scufund.

Jos căciulile pentru rugăciune! Mii de bărbați stau cu capul descoperit sub cerul nopții. Numai Dumnezeu, cunoscătorul inimilor, știe câți din cei care stau acolo-n front, cunosc și adoră cu adevărat dragostea Lui. Dar pentru toți cei adunați acolo, liniștea solemnă a acestui moment cuprindea mărturisirea plină de răspundere, că peste forța armată a oamenilor acționează atotputernicia lui Dumnezeu, care Și-a revelat minunata dragoste în Hristos, pentru a mântui pe păcătoși. - În sunetele coralilor sentimentele sunt puternic mișcate. Câte unul își aduce aminte de vremea când era copil, că odinioară era obișnuit să se roage în fiecare seară. La câte unul se trezește întrebarea: ce s-a ales acum de viața ta? Aici multor tineri li s-au umezit ochii. Totuși, oricât de puternice ar fi aceste sentimente – sentimentele nu schimbă viața. Câte unul se rușinează în fața altora pentru emoția lui, altul o uită repede. Acesta se întoarce la paharul lui cu vin fierț părăsit mai înainte, celălalt la aceleași discuții vesele, care deunăzi au fost întrerupte așa de brusc.

Sentimentele evlavioase sunt cu totul altceva decât **credința vie**. Câți oameni nu pot să verse lacrimi sub impresia unui cântec emoționant – dar viața lor rămâne neschimbată. Dumnezeu vrea să obțină conștiința și inima (voința). Faptul că păcătosul pierdut este împovărat cu vină și faptul că Fiul lui Dumnezeu a venit pentru a mântui păcătoși cu viața și moartea Sa, trebuie apucat ca o realitate. Aici țintește Cuvântul lui Dumnezeu; smerește-ți inima în fața Cuvântului! Păcătosul nu poate fi ajutat decât **prin întoarcerea inimii**.

Dar chiar și atunci când conștiința păcătosului s-a trezit, iar omul, conștient de păcatul lui, începe să strige după îndurare, chiar și atunci este valabil să **nu privești la sentimente**. Nu aștepta un sentiment de iertare, ci **apucă harul prin credință**. Dar Dumnezeu nu face iertarea, pacea inimii dependente **de sentiment**, ci **de credință**. Un credincios a povestit: În vara lui 1870 încă nu eram complet refăcut după o febră gastrică gravă, când am intrat ca rezervist în

mobilizare. La slăbiciunea trupului meu s-a adăugat profunda neliniște a inimii mele. Eram în Mainz. Cât am strigat acolo zi și noapte la Domnul pentru îndurare, chiar și sub cască, în front. Pe atunci am citit într-o scriere, cum un predicator i-a spus unui om care căuta pace: „Nu vrei siguranța mântuirii prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, ci probabil așteptați mai degrabă un înger sau un vis sau un glas din cer. Vreți să **simțiți**, să **vedeți** sau să **auziți** ceva și **apoi** să deveniți sigur. Dar pentru aceasta nu aveți nici o făgăduință. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre Hristos: „ca **oricine crede în El**, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Deci Dumnezeu cere de la păcătos să **creadă în Fiul Său** și unui asemenea om îi dă El viața veșnică. Lucrul acesta îl spune **Cuvântul Său desăvârșit.**’

Aceasta m-a determinat să citesc cu toată atenția Cuvântul lui Dumnezeu. De câte ori am ieșit afară, pe parapet cu Noul Testament, dimineața foarte devreme, pentru a citi în liniște un pasaj din Sfânta Scriptură, înainte de a intra în slujbă! Astfel am găsit într-o zi versetul din Romani 8: „**Înșuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.**” – Imediat m-am gândit că dacă Duhul lui Dumnezeu adeverește duhului omului despre filiațiunea lui Dumnezeu, atunci sufletul trebuie să aibă pace și siguranță de neclintit asupra salvării lui. Deci **există** o siguranță a mântuirii și a fericirii. Ah, dacă aș fi avut-o! Am căzut înaintea lui Dumnezeu cu fața la pământ și m-am luptat pentru iertare și primire, pentru pace și siguranța mântuirii. Mă simțeam de parcă ar fi trebuit să mă apuce disperarea veșnică, dacă n-aș fi ajuns astăzi încă la certitudine; îmi ziceam: **acum ori niciodată!** Iar Dumnezeu, care este bogat în îndurare și dragoste, care este mult mai pregătit să ne dăruiască mântuirea și viața veșnică, decât am fost noi vreodată doritori să le avem, mi-a îndreptat privirea spre cruce. Acolo l-am văzut prin credință pe Fiul lui Dumnezeu în moarte și în judecată, pentru a purta pedeapsa pentru păcatele mele. Atunci a căzut povara de pe inima mea frântă, apăsătoare și **am găsit pace.** Ce har al lui Dumnezeu și ce fericire!

Este hotărâtor pentru toți cei care vor să obțină **siguranța mântuirii lor** veșnice ca pe o nădejde de nezguduit, ca nădejdea lor să se bazeze pe **Cuvântul lui Dumnezeu**, nu pe **sentimentele lor.**

Unul dintre cei mai binecuvântați martori ai lui Dumnezeu, evanghelistul John Mac Neill, care acum câțva timp a plecat acasă pe când era în Australia, povestea despre întoarcerea sa următoarele:

Eram un băiat tânăr, casier de bilete, în vârstă de 17, până la 18 ani. Cunoșteam Biblia bine și puteam recita catehismul în somn, dar nu aveam nici lumină, nici pace. Dar știam că deveneam cu fiecare an mai vârstnic, mai neînduplecat, mai rece și mai implicat în păcat, chiar dacă nici nu înjuram, nici nu juram, nici nu beam. Dar eram destul de onest să mă gândesc că nu eram mântuit. Așa că într-o seară am scris de la ghișeu meu de bilete, unui martor al lui Dumnezeu cam așa: „Nu pot să spun că sunt în chin sufletesc, dar simt că trebuie să mă hotărâsc. Dacă nu mă hotărâsc acum pentru Hristos, atunci lumea nu-mi va îngădui mai departe să fiu fără tragere de inimă. Biblia spune: crede în Domnul Isus și vei fi mântuit. Cred în Isus Hristos. Nu sunt nici ateu, nici hulitor; cred tot ce s-a spus despre Isus, dar cu toate acestea nu mă simt deloc mai bine.’

Au trecut două sau trei zile; apoi, într-o dimineață pe la zece și jumătate a venit răspunsul. Am deschis plicul și am citit: „Spui că tu crezi tot ce spune Scriptura despre Hristos, dar tu nu te simți nici un pic mai bine din această cauză. Pe cine să cred acum – pe tine, care îți analizezi sentimentele, iar apoi te condamni singur și spui că nu poți fi mântuit pentru că nu te simți mai bine? Sau să-L cred pe Dumnezeu, care spune în Cuvântul Lui că dacă într-adevăr crezi în Hristos, ești mântuit și vei fi veșnic fericit?”

Această expunere a fost pentru mine exact ca și când ai da la o parte o perdea. Am văzut dintr-odată că nu depinde de sentimente, ci de credință, indiferent ce aș simți. A trebuit să

recunosc că nu cred cu adevărat în Hristos, ci în mine însumi, în inima mea. Scriptura doar spune: „Cine se încrede în inima lui este un – filozof? Nu – un nebun.”

În felul acesta am ajuns la credință. N-am simțit ceva deosebit, dar am văzut ce înseamnă să ai încredere în Isus și să fii salvat imediat, fără sentimente.

Ce-i drept, mai aveam de biruit într-o luptă. În dimineața următoare m-am trezit fără nici un fel de sentimente fericite și iar m-am temut că totul n-a fost nimic, dar apoi, în ticăloșia mea mi-a venit gândul: „Oare s-a modificat Biblia peste noapte? S-a schimbat Faptele Apostolilor 16,31? Nu! S-a schimbat valoarea lucrării săvârșite de Hristos sau valoarea sângelui Său? Nu! Atunci nu s-a schimbat nimic din cele pe care te-ai bazat; numai sentimentele tale s-au schimbat, iar prin ele nu vei fi mântuit. Vei fi mântuit numai prin credința în Hristos.”

Dragă prietene, ai trăit și tu așa ceva? Dacă nu – **vrei să ai parte? Atunci trebuie să-ți întemeiezi credința pe ceea ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său.**

Nr. 51

DE CE ESTE ÎN STARE CERNEALA TIPOGRAFICĂ

„Căutați în cartea Domnului și citiți!” (Isaia 34,16)

Doi bărbați tineri, abia trecuți de vârsta copilăriei, stăteau în 22 mai 1905 în fața camerei corecționale din Duisburg pentru tâlhărie la drumul mare. Ei citiseră diferite romane de groază (ale căror titluri le-au numit și la dezbateră de la tribunal) și sub influența acestor cărți au îndepărtat de ei noțiunile de: păcat, drept, nedrept. Ei au întocmit planul așa cum era el prezentat în acele romane, să se ducă în Austria și acolo să organizeze în munți o bandă de tâlhari. Pentru a câștiga banii pentru realizarea acestui plan, s-au înarmat amândoi cu pumnale și revolve și au hotărât „să facă o faptă îndrăznească”. Au mers în gara Duisburg, ca să atace în rapidul care venea de la Berlin niște turiști care călătoreau singuri. Într-un compartiment de clasa întâi l-au găsit pe directorul R. din Köln. Ei au urcat în cupeu și în timpul mersului l-au atacat pe nefericit, pe care l-au rănit grav și l-au jefuit. În stația următoare au luat-o la fugă. Pentru că tinerii delincvenți au mărturisit, au fost condamnați la șase ani de închisoare. La acest proces s-a stabilit clar în fața lumii întregi, cât de repede se coace însămânțarea cuvântului tipărit. Expunerile acelor romane despre lipsa de disciplină, vărsarea de sânge fără scrupule, desfrânare și minciună, au împins acești doi tineri fără înconjur pe calea criminalității. Ce seceriș groaznic poate veni într-o zi în veșnicie, din toate acele cărți rele, ostile lui Dumnezeu, imorale, care se revarsă ca un fluviu lat în mijlocul lumii noastre! Numai în anul 1905 în Leipzig, punctul central al comerțului german cu cărți, au fost înregistrate 28.886 de noi tipărituri. Printre acestea poate să fie vreo carte bună – în schimb, un librar din Leipzig a scris de curând, având în vedere acest torent: **Câte din acestea sunt în slujba diavolului!**

Este o poruncă divină: „Ce seamănă omul, aceea va secera.” (Galateni 6,7). Toate cuvintele oamenilor sunt o însămânțare, în mod deosebit cuvintele tipărite, care ajung în cercuri impredictibile de largi. Domnul spune: „Vă spun că în ziua judecării oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit.” (Matei 12,36). Doar puțini din poporul german cunosc răspândirea uimitor de mare a acelor romane de groază, care tulbură gândurile. Despre unul din acestea editorul a anunțat în 4 februarie 1890, că până atunci au fost obținute 250.000 de abonamente. Cărpăceala includea 130 de reviste de 10 pfenigi, fiecare având 24 de pagini de text. Deci abonatul plătea **13 mărci**; prin urmare, cei 250.000 clienți aveau de plătit 3 milioane și 250.000 de mărci. Ce sumă pentru asemenea marfă! – Dar aceasta nu este cea mai mare pierdere – paguba se întinde peste toată viața pământească, până în veșnicie. Într-o închisoare berlineză,

36 de deținuți bărbați din 240 predați într-o săptămână, au declarat la chestionare, că au ajuns pe căi greșite prin citirea de romane de groază; aceștia au recunoscut unde a început cariera lor; dar câți nu sunt care n-o recunosc.

Se spune că marele batjocoritor și dușmanul creștinilor, Voltaire (a trăit din 1694 până în 1778) a citit la vârsta de cinci ani o poezie care lăuda necredința; impresia acestor versuri a devenit hotărâtoare pentru toată viața lui. Ce s-a ales de acest băiat? Un blestem pentru oameni fără număr, un slujitor privilegiat al lui Satan – și moartea lui? A fost disperarea iadului deja înainte de ultima suflare.

Un bărbat care a urcat la înaltă onoare, a povestit unui prieten, cum în anii copilăriei lui, un alt băiat i-a arătat o carte imorală. Atunci a avut cartea veninoasă numai câteva clipe în mâini – dar el ar da acum jumătate din averea lui, dacă n-ar fi văzut niciodată acea carte; căci în cele mai sfinte clipe ale vieții sale, pozele acelei cărți au murdărit lăuntru lui, cu toate că el nu voia.

O carte, ba chiar o foaie imprimată nu sunt doar „hârtie și cerneală tipografică”, cum spune câte unul disprețuitor, nu, este o putere latentă. De îndată ce o deschizi, ajungi în contact cu un duh viu. În urmă rămâne un efect, care de multe ori devine hotărâtor pentru întreaga viață. Marele evanghelist John Wesley (a trăit în Anglia și în America de Nord din 1703 până în 1791) a atribuit predarea vieții sale binecuvântate Domnului, citirii unei cărți; titlul ei era: „**Trăirea și murirea sfântă**”. Cărțile pe care le citești nu te lasă niciodată așa cum ești; ele îți schimbă lăuntru fie spre Dumnezeu, fie te îndepărtează de la EL. Este scris: „Cuvintele înțelepților sunt ca niște țepușe; și culegerile lor ca niște piroane înfipite; sunt date de un singur păstor.” Lucrul acesta este spus despre Cuvântul lui Dumnezeu, dar apoi se spune mai departe: „Și pe lângă aceasta, fiul meu, ia seama la ele; **a face multe cărți n-are sfârșit** și mult studiu este o oboseală a cărnii.” (Compară cu Ecleeziastul 12,11-12) Ce descriere profetică potrivită zilelor de acum: **a face multe cărți n-are sfârșit!** Pentru distracția, amuzamentul și gădilatul simțurilor mulțimi au fost scrise și tipărite mii și mii de lucrări de divertisment. Unde-l duc ele pe cititor? Într-o lume în care voluptatea desfrânată, îndărătnicia, patima, năzuința după bani, ovațiile mulțimii ca o cale a fericirii, sunt așezate ademenitor în fața ochilor. Cine poate pune mâna pe un cărbune aprins și să nu se ardă? Pe drept aruncăm hainele bolnavilor de variolă sau de ciumă în foc, pentru că sunt periculoase – oare să procedăm altfel cu cărțile proaste?

Face parte din caracteristicile prezentului că toată lumea citește. Ești năsut în epoca cernelii tipografice, trebuie să citești, fie că vrei, fie că nu – așadar spune: **ce citești?**

În China, epoca hârtiei și a cernelii tipografice a început mai devreme ca la noi. Cel mai vechi ziar, Kin-Pana, adică tatăl presei lumii, există deja de 911 ani. Încă din anul 1361, după cronologia noastră, a început să apară săptămânal, iar din anul 1880 a apărut zilnic, în trei ediții cotidiene. În schimb, efectul unui ziar chinezesc nu este în nici un caz comparabil cu cel al unui german, pentru că numărul oamenilor care știu să citească este relativ mic și se limitează la cercurile celor instruiți. Ce minunat a procedat Dumnezeu, că a înfăptuit aceasta în creștinătatea de nume, ca fiecare copil să învețe să citească și că în același timp Biblia, Cartea cărților să fie răspândită în toată lumea – acum deja în 400 de limbi și dialecte. În această Carte a lui Dumnezeu este atâta putere biruitoare, viață, dragoste, adevăr, încât ajunge un **cuvânt din ea**, pentru a câștiga biruința în orice inimă sinceră, de pe întinsul pământului, asupra miliardelor de ziare și de cărți proaste, care îi trag în jos pe oameni și îi țin strâns în lanțurile puternice ale necredinței, păcătoșeniei și vrăjmășiei față de Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu, că în zilele noastre această carte a Bibliei este însoțită de multe, multe cărți și reviste bune, care mărturisesc lumii întregi dragostea și adevărul care sunt în Isus, marele Mântuitor.

Prin puternicele unelte ale forței hârtiei și a cernelii tipografice, timpul prezent devine un **timp al despărțirii dintre lumină și întuneric, dintre Împărăția lui Dumnezeu și puterea lui Satan**. Niciodată până acum nu fost un asemenea timp. Vestea harului, Cuvântul și dragostea lui Dumnezeu, care vor să-l mântuiască pe păcătosul pierdut prin jertfa singurului Său Fiu, Isus, se răspândesc în lume. Toți sunt chemați, milioane de oameni aud Cuvântul:

„Grăbește-te și scapă-ți sufletul!” „Judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.” (Ioan 3,19). **Este aceasta valabil și pentru tine?** Nu te-a ajuns raza dragostei lui Dumnezeu? Ai iubit și tu mai mult întunericul decât lumina, pentru că n-ai vrut să lași viața ta înstrăinată de Dumnezeu să fie mântuită și eliberată? Spune ce citești; spune ce cărți îți plac, ce imagini și ce gânduri îți atrag și îți stăpânesc mintea? Această pagină te cheamă la un Prieten, care nu dorește decât un singur lucru pentru tine: **să devii fericit pentru timp și veșnicie, să devii liber și scăpat de toate lanțurile păcatelor, desprins de tot ce vrea să-ți aducă viața sub blestem.** Iată, acest prieten este Isus, Fiul lui Dumnezeu. El este loialitatea însăși, El are o inimă plină de îndurare de dă peste ea: El S-a împovărat cu vina ta, El a mers pentru tine la judecată, pe cruce: O, du-te la El, cuprinde-I picioarele crezând, cerând îndurare! Atunci viața ta va ajunge sub har pentru timp și veșnicie. Vrei să-L cunoști pe Isus? **Atunci citește crezând, cu rugăciune Cartea lui Dumnezeu, Biblia.**

Nr. 52

N-AȘ FI CREZUT

„În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Geneza 2,17)

S-a petrecut pe câmpul din Mecklenburg – n-au trecut mulți ani de atunci -, că un muncitor tânăr de la o moșie îl ura pe păstor. El voia să-l necăjească pe acest păstor și a hotărât să aprindă staulul oilor. El a urmărit anume, să-i ardă păstorului haina de duminică, pe care o avea agățată acolo. Deci a aprins staulul oilor, în timp ce păstorul era afară cu oile. Staulul a ars cu văpăi și a ars și haina păstorului, dar nu numai ea a ars, ci toată moșia, averea multor zilieri, casa moșiei – totul s-a făcut cenușă. A fost o minune a bunătății lui Dumnezeu că n-a ars nici un om împreună cu toate. Când tânărul a văzut totul izbucnind în flăcări, și-a dat seama ce a făcut – era prea târziu; nimeni nu putea opri flăcările dezlănțuite. Curând după aceea tânărul piroman stătea în fața justiției. El cu adevărat n-a vrut să cauzeze o nenorocire așa de mare – el a vrut doar să-i joace păstorului o festă. I s-a întâmplat ceea ce se întâmplă la mii și mii de oameni, pe care Satan îi întărește și îi ademenește – marele înșelător le arată numai satisfacția poftelor lor; sfârșitul faptei lor, efectul căii lor le ascunde de ochii lor, pe acestea le văd abia după ce este prea târziu. Dacă Eva ar fi prevăzut în ce mizerie fără pace, în ce robie a păcatului o ademenește șarpele pe ea și pe neamul ei, cu siguranță n-ar fi luat fructul oprit – dar lucrul acesta nu l-a văzut în clipa aceea. Dumnezeu a avertizat-o: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!” Dar ea nu l-a crezut pe Dumnezeu, de aceea a fost sortită vicleniei vrăjmașului. Acesta a arătat numai fructul ademenitor, zâmbitor – dorința a fost atârțată, pofta a devenit biruitoare – a apărut pieirea. Proverbul spune: când vii de la primărie, ești mai înțelept decât când te-ai dus acolo. Aceasta este și aici valabil, că adevărata consecință și rodul păcatului se văd abia după ce acesta a fost săvârșit. Dar n-ar trebui să fie așa. Cine crede Cuvântul lui Dumnezeu, acela se lasă avertizat; Dumnezeu spune: „Păcatul este rușinea popoarelor.” (Proverbe 14,34) și așa este. Diavolul nici nu contestă aceasta, nu, el spune oamenilor: „Normal, păcatele și viciile așa mari, grosolane, evidente, sunt rele: **Dar cu păcatele mici nu este așa de periculos.** Astfel a introdus deosebirea dintre păcatele mari și mici, pentru a adormi conștiințele. **În Cuvântul lui Dumnezeu nu există această deosebire.** Probabil toți oamenii zilelor noastre vor fi socotit, pe Eva și pe Adam ca păcătoși mici. Dar care este părerea lui Dumnezeu? Dumnezeu îi așează

pe păcătoși nemijlocit lângă ucigași, curvari și vrăjitori (compară cu Apocalipsa 21,8). Cu câțva timp înainte am citit însemnările unui om instruit, după aspectul exterior un bărbat foarte onorabil, care în anii lui cei mai buni a fost un om cu situație înaltă. Era o povestire despre păcatul său, scrisă cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu. Ea a început cu multe minciuni în timpul copilăriei, el și-a înșelat părinții, profesorii; curând au urmat: neascultare, păcate tainice comise la tinerețe, sustragere de bani. Escrocherie, furt, beție, infidelitate și orice fel de necurăție și josnicie erau deja la ordinea zilei, înainte de a fi atins vârsta îndatoririi militare. A ajuns până în adâncul viciului anormal. Un potop întunecat de păcate a umplut după zeci de ani această viață – spune: **când a trecut acest om linia care desparte păcatele mari de păcatele mici? Tu când ai trecut-o?** Dă la o parte acești termeni amăgitori! Poți fi ajutat numai dacă lași să ți se arate vina în lumina lui Dumnezeu. Dacă o privești acolo, vei recunoaște cu adâncă durere: N-aș fi crezut că sunt așa de rău, că viața mea este așa de îndatorată. Acesta este adevărul: inima ta este rea, firea ta, ființa ta este păcătoasă; păcatele tale, poți să le numești mici sau mari, sunt numai rodul inimii tale rele. Nu trebuie să fii un ucigaș pentru a ajunge în iad; ajung: inima ta rea și lumea gândurilor tale egoiste și necurate sau îngâmfate pentru a te duce acolo.

Este de o importanță hotărâtoare să obținem concepții clare, divine asupra vinei noastre. De câte ori nu gândesc oamenii: un cuvânt de mânie nu este așa de grav – odată trebuie să-ți verși focul. Dar Domnul spune că în ochii lui Dumnezeu mânia este același păcat ca uciderea. (Citește Matei 5.21-22). Poate îți spui în inima ta: este exagerat. De câte ori nu aflăm că un om nervos a ajuns ucigaș când nici nu s-a gândit. Iată un exemplu: Un stăpân l-a muștrat la mare mânie pe bătrânul lui slujitor. În fond, el n-a avut intenții rele, ci a vrut doar să condamne foarte sever ceea ce făcuse bătrânul, încât să servească de pildă tuturor celor din casă. Bătrânul fusese pe vremuri sergent, care făcuse față excelent războiului. Ceea ce a făcut, făcuse și stăpânul mai demult, numi că el a uitat, acum când vorbea așa de nervos. Dar cuvintele dure l-au lovit pe bătrân în inimă; el n-a spus nimic și a plecat liniștit de acolo. Dar după câteva zile și-a luat viața. La aceasta nu s-a așteptat stăpânul, că vorbele lui dure vor avea asemenea consecințe; cu siguranță nu. Dar cuvintele au fost spuse; ele au pătruns în inima bătrânului ca niște săgeți, Satan i-a răscolit mândria ofensată – și s-a petrecut ceea ce nimeni nu mai putea anula. „Iată un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este și ea un foc, o lume de nelegiuiri.” (Iacov 3,5-6). Satan prezintă întotdeauna păcatul ca mic, iar consecințele păcatului ca banale.

Ceea ce i-a pricinuit bătrânului, acel om nervos prin cuvintele lui dure, au făcut mulți prin păcatele libertinajului lor. Când preacurvarul fără scrupule primește vestea că fata sedusă de el s-a aruncat în apă, pentru că n-a mai văzut nici o cale de ieșire în rușinea ei, el spune atunci: N-aș fi crezut! N-am vrut! – Dar Dumnezeu a spus: „Dumnezeu va judeca pe curvari și pe preacurvari.” (Evrei 13,4). N-a știut el lucrul acesta? El a nesocotit Cuvântul Dumnezeului sfânt, dar Dumnezeu îl va găsi.

Prietene, permite-mi să te rog să iei în serios Cuvântul lui Dumnezeu și fii convins: Dumnezeu vrea să spună exact ceea ce spune. El este Dumnezeul adevărului – El este și Dumnezeul care este dragoste, El Se numește Tatăl îndurării, El privește la oameni cu dragoste îndurătoare. N-a dat El ceea ce a avut mai prețios, pe singurul Lui Fiu la moarte și la judecată, pentru a mântui păcătoși așa de vinovați și de nerecunoscători, cum suntem noi din fire? Într-adevăr, Dumnezeu are intenții absolut bune – dar Satan ce intenții are? El este tatăl minciunilor, cel mai mare șarlatan, care-l minte întotdeauna pe om în față: nu contează atât – fă-o numai! Satan este în toate adversarul direct al lui Dumnezeu. Acesta are un ocean de dragoste, un râu de binecuvântare pentru oricine se încredințează Lui, crezând. Dar Satan are un asemenea potop de stricăciune și blestem pentru acela care-l urmează, cum omul n-a bănuț niciodată până atunci. Când acum multe zeci de ani au devenit cunoscute în lumea întreagă chibriturile suedeze, astfel că zilnic erau trimise spre toate părțile pământului încărcături de nave cu ele, guvernul suedez a trebuit să ia măsuri, pentru că fabrica de chibrituri care era situată la canalul Trollhaettan, prin achiziționarea ei masivă de lemn, amenința să distrugă pădurile întregului ținut. Nimeni n-ar fi

crezut că marile păduri ar fi putut fi primejduite de o fabrică de chibrituri. Astfel unii oameni, prin neloialități în aparență mărunte, își strică toată viața și o aduc sub blestem.

Privește micul sâmbure de dovleac – ce legumă uriașă crește din el în puține luni. Nimeni n-ar fi crezut – tot așa crește și păcatul, enorm în consecințele lui; și vina crește uriașă de îndată ce bate pe ea lumina veșniciei. Vrei să devii înțelept? Vrei să rămâi păzit, ca viața ta să nu se strice prin blestemul păcatului? Atunci smerește-ți viața sub Cuvântul lui Dumnezeu. „Frica Domnului este începutul înțelepciunii.” (Psalmul 111,10). Du-te la Isus cu anii tăi pierduți, cu toată vina și tot blestemul care ar putea să zacă pe viața ta. Spune-i tot și fii convins că la El este tămăduire deplină pentru toată viața ta. Dacă atunci ți se deschid ochii și-L recunoști pe Isus, cum a purtat pe cruce pedeapsa ta, cum a luat toată povara vinei tale asupra Lui, vei exclama uimit: **N-aș fi crezut!** Ba mai mult, ceea ce n-a ajuns la inima nici unui om, aceea a pregătit Dumnezeu pentru cei care-L iubesc. Dacă te abandonezi în mâinile Domnului, să-L privești pe Isus față-n față, în tot harul Său minunat. Atunci vei cânta o cântare veșnică de bucurie și de recunoștință despre ceea ce este Domnul și despre ceea ce a făcut dragostea Lui pentru tine, ceea ce n-ai fi crezut niciodată.

Nr. 53

DACĂ AI FI ȘTIUT

„Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta!
Dar acum sunt ascunse de ochii tăi.” (Luca 19,42)

Am fost chemat la un bolnav de la țară, care avea o reputație bună, dar care până acum nu s-a interesat de Cuvântul lui Dumnezeu – așa povestea un slujitor experimentat al lui Dumnezeu. Acum păcatele tinereții lui îl apăsau ca o povară de o sută de kilograme. El era convins că trebuie să se ducă la pierzare și **striga cu glas tare după îndurare**. O fată pe care a sedus-o cu mulți ani înainte și pe care a părăsit-o în rușine și necaz, o vedea stând lângă patul lui, împingându-se între el și Dumnezeu. Orice rugăciune părea zadarnică. A rezultat că fata murise puțin timp înainte, în nevoie și mizerie, dar că fiul ei mai trăia și slujea ca servitor în zonă. Tânărul bărbat a fost chemat la patul de boală al tatălui său; acesta l-a sărutat afectuos pe fiul său atât de mult timp respins și i-a dat daruri bogate. Părea că intervine o liniștire a conștiinței, dar nu pentru mult timp; căci curând au apărut alte imagini ale vinei trecute, în fața sufletului muribundului.

Harul lui Dumnezeu are puterea să îndrepte orice prejudiciu al păcatului, să ridice orice blestem – dar de câte ori nu se întâmplă ca muribundul să nu mai poată apuca harul.

Există vremuri de har – Cuvântul lui Dumnezeu spune: îți vei aminti „**de această zi a ta**” – după ce va fi trecut; și urmează: „**prea târziu!**” Acuzatorii se ridică enormi din trecut, iar inima se cutremură de spaima judecății. Cât de gravă este atunci retrospectiva asupra supei de linte, repede devorate, a savurării poftelor carnale! O inimă care a bătut din dragoste pentru tine, pe care ai călcat-o în picioare, va aduce blestemul asupra vieții tale. Lasă-te avertizat: mai este timp să cauți harul, să scapi de blestem. Dar nu amâna, meditează la **această zi a ta**, la cele ce sunt spre pacea ta. Nu lăsa nici o îndatorire, nu lăsa nici o distracție, nu lăsa nimic, nimic să nu-ți fie mai important decât să ți se ia vina, care te desparte de har. Iată, Domnul Își întinde spre tine mâinile harului străpunse, ca să găsești har. **Nu-L mai lăsa să aștepte!** Adu vina ta la picioarele lui Isus. El te va primi și-ți va tămădui viața.

Spune, au fost plânse deja multe lacrimi în cărțile lui Dumnezeu, care sunt în contul datoriei tale? Poate lacrimile tatălui sau lacrimile mamei? Prietene, lacrimile părinților sunt mai prețioase

decât cel mai pur ulei persan de trandafir, care se stoarce din petalele de trandafir din grădinile din Shiraz – a cărui fiecare picătură valorează o monedă de aur. Să de-a Dumnezeu ca părinții tăi să verse pentru tine lacrimi de bucurie!

Fiul unui zilier s-a împotrivit tare părinților lui credincioși. El evita deja de mult pragul bătrânului său tată, căci drumul vieții lui ducea în partea opusă celui al bătrânului. Dar într-o seară a intrat din nou; n-a durat mult, că stătea în fața bătrânului, care ședea în fotoliul lui, cu vorbe grele, mânioase. El a ieșit afară cu îndârjire, în timp ce spunea că nu va mai veni niciodată. În dimineața următoare trebuia să plece devreme cu caii, de la moșie la potcovar. Sora lui a ieșit din casa părintească, fugind după el, ca să-i spună că în acea noapte tatăl plecase acasă. **Dacă ar fi știut** lucrul acesta, că tatăl lui era așa de aproape de poarta veșniciei, s-ar fi umilit și ar fi cerut iertare, înainte să fi fost prea târziu. Dacă ar ști copiii câtă binecuvântare pierd pe tot parcursul vieții pământești prin nerespectarea părinților! Așa că orice vorbă amară să rămână nespusă.

Odată am văzut o femeie bătrână, cu păr alb, plângând lacrimi amare; se gândea la mama ei. Ea fusese singurul ei copil și a primit numai bunătate din partea ei. Apoi mama a îmbătrânit și s-a îmbolnăvit și a venit la fiica măritată, pentru a fi îngrijită în zilele bătrâneții ei. Dar fiica egoistă și-a zis: bătrâna ar putea să și moară curând. Iar când a fost să moară, fiicei i s-a părut că lucrul acesta nu merge destul de repede. Ea avea numai cuvinte dure pentru mama muribundă. Între timp au trecut mulți ani și acum fiica era ea însăși încăruntată. Atunci i s-a trezit conștiința; ce jale! Da, dacă ai fi cunoscut atunci, ce privilegiu era acesta, să poți să arăți dragoste unei mame bătrâne, muribunde! Dar din cauza egoismului și a cruzimii atunci i-a fost ascuns fiicei câtă binecuvântare respingea.

Dacă ai ști ce înseamnă să trebuiască să mori neîmpăcat, cu povara unei vieți lungi – ai medita la cele care sunt spre pacea ta. Fii convins că atunci când va fi prea târziu, vei avea o amintire clară despre primele avertismente ale lui Dumnezeu, iar conștiința ta va vorbi un limbaj înfricoșător despre faptul că ai respins dragostea lui Isus.

Cuvântul: **Dacă ai fi știut!** este de aceea un cuvânt foarte deosebit, pentru că Domnul slavei l-a rostit cu lacrimi și cu durere asupra locuitorilor Ierusalimului, pe care voia să-i salveze și care nu voiau să se lase salvați. Cu siguranță că în cetatea Ierusalim, în acele zile, existau tot felul de păcate imaginabile: înșelăciune, necinste, ură, preacurvie, neîndurare până la crimă. Cu toate acestea ar fi fost ajutor și mântuire pentru toți, dacă L-ar fi primit pe Isus în inimile lor. Dar ei nu L-au recunoscut pe Isus. Toată dragostea Lui, îndurarea Lui, minunile Lui n-au fost în stare să le deschidă ochii inimii. Astfel au gonit într-acolo, în întâmpinarea judecății înspăimântătoare, pe care și-au chemat-o jos, peste ei și peste copiii lor.

Pe atunci erau zilele de har pentru Israel, dar poporul orb, determinat de cărturari și farisei, n-a înțeles harul, n-a cunoscut **vremea încercării lui**. Ei L-au izgonit pe Isus din cetate, L-au pironit pe cuce, L-au batjocorit pe muribundul lor Mesia, pe care dragostea L-a îndemnat să vină aici jos, din cer.

Tu ai **recunoscut** ziua încercării tale? „Iată **acum** este vremea potrivită, **acum** este **ziua** mântuirii.” (2 Corinteni 6,2). Ai înțeles că în aceste zile de har Isus bate la ușa inimii tale? Când omul bogat, după viața lui tihnită și veselă, a fost dintr-odată în iad și în chin, cu siguranță că a trebuit și el să spună: dacă aș fi cunoscut lucrul acesta! Desigur, a auzit Cuvântul lui Dumnezeu în timpul vieții sale pământești, când ședea de sabbat în sinagogă. Dar el nu s-a gândit că Cuvântul lui Dumnezeu este așa de serios și absolut adevărat. Acum, când și-a deschis ochii în locul de chin, a văzut realitatea: pierzare deznădăjduită, chin veșnic, o judecată irevocabilă a lui Dumnezeu. El n-a avut nici o scuză: din partea lui Dumnezeu n-a fost nimic omis cu privire la el. **Nu ești tu în primejdie să-ți meargă la fel? Dacă ai ști cine este Isus, la ce fericire te cheamă și ce înseamnă: să primești viața veșnică și să devii un copil al lui Dumnezeu**, n-ai trece pe lângă El. Dacă ai ști ce înseamnă: să mergi în veșnicie ca un pierdut, ai veni astăzi ca să fii mântuit cu orice preț. Lucrul acesta este ascuns de mulțimi de oameni fără număr; ei iubesc

păcatul, iubesc lumea, iubesc plăcerea și banii. Astăzi nu mai poți să spui că lucrul acesta este ascuns de ochii tăi – tu ai auzit-o aici, ai citit-o deslușit. Domnul nu dorește ca tu să te distrugi pe calea păcatului, nu, El vrea să te mântuiască pentru totdeauna.

Lasă-te astăzi ajuns de lacrimile Mântuitorului tău. Există o cântare frumoasă, în care fiecare strofă se termină cu cuvintele: **Nu uit lacrimile pe care le-ai vărsat pentru mine.** Este tânguirea măhnită a unui om, care a adus celei mai devotate iubiri, lacrimi în loc de bucurie. Dar Cuvântul lui Dumnezeu îți spune despre lacrimile pe care le-a plâns Isus pentru păcătoasele și păcătoșii pierduți. El a venit și pentru tine și te vede și pe tine pe calea care duce la pierzarea veșnică. Ochiul Domnului slavei te privește plin de îndurare și har, așa cum a privit în acea zi cetatea Ierusalim. El spune inimii tale: dacă ai fi știut, dacă ai fi cunoscut ziua încercării tale, atunci și tu te-ai gândi la cele ce sunt spre pacea ta.

N-ai vrea să meditezi astăzi la ele?